

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CERUL DIN ADÂNCURI

„Personaje fascinante
într-o lume sălbatică.
O poveste captivantă,
desăvârșit spusă.”

RENÉE AH DIEH

ADRIENNE YOUNG

LEDA EDGE

CURAJOASĂ. PUTERNICĂ. APRIGĂ. SIGURĂ.

Așa a fost educată Eelyn că trebuie să fie o luptătoare aska, una care îi urăște de moarte pe cei din clanul riki, cu care, din cinci în cinci ani, ai ei se războiesc în timpul sezonului de luptă. Și viața i s-ar fi desfășurat normal, dacă, în timpul unei bătălii, n-ar fi descoperit că Iri, fratele pe care îl credea mort, luptă alături de dușmanii săi! În curând, Eelyn se vede aruncată în vârtoarea unei lupte pe viață și pe moarte, iar întregul ei univers se răstoarnă. Pentru că, dintr-odată, va înțelege că iubirea poate să răsară în locul urii și camaraderia în locul dușmăniei transmise din moși-strămoși.

„O saga explozivă, o poveste despre maturizare perfectă pentru toți aceia cărora le plac vikingii, acțiunile pline de un romantism sălbatic, personajele feminine puternice și bătăliile bine descrise.”

KIRKUS REVIEWS

„Inspirându-se din istoria și civilizația vikingilor, Adrienne Young cizelează o carte captivantă, care o să vă facă inima să se strângă de emoție. [...] Stilul adesea poetic al autoarei contrastează în cel mai tulburător mod cu însușirile sale descrieri ale luptelor, care izbutesc să creeze o imagine limpede a brutalității războiului.”

PUBLISHERS WEEKLY

Partener media

ISBN: 978-606-793-433-5

www.edituracorint.ro

ADRIENNE YOUNG

CERUL
DIN
ADÂNCURI

LEDA EDGE

**Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB**

ADRIENNE YOUNG

CERUL
DIN
ADÂNCURI

Traducere din limba engleză

IULIA ANANIA

CORINT
BOOKS

2018

Redactare: Alina Sârbu

Tehnoredactare computerizată: Stejărel Decu-Jerep

Designul copertei: Kerri Resnick

Ilustrațiile copertei: Larry Rostant (Bernstein & Andriulli) și Dennis Van De Water (Shutterstock)

Designul machetei și ilustrația paginilor din deschiderea capitolelor: Devan Norman

Adrienne Young

Sky in the Deep

Copyright © 2018 by Adrienne Young

All rights reserved.

Cover design © Kerri Resnick

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-433-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOUNG, ADRIENNE

**Cerul din adâncuri / Adrienne Young ; trad. din lb. engleză:
Iulia Anania. - București : Corint Books, 2018**

ISBN 978-606-793-433-5

I. Anania, Iulia (trad.)

821.111

*Pentru Joel, care n-a încercat niciodată
să-mi îmblânzească inima sălbatică.*

UNU

— SOSESC! SOSESC!

M-am uitat în lungul rândului de luptători aska aliniați, ghemuiți unul într-altul, pitiți în spatele colinei noroioase. Ceața plutea pe câmp ca un vâl, dar noi puteam să le auzim deja apropierea, să deslușim zgomotele scoase de tăișurile săbiilor și ale securilor care se atingeau ușor de platoșele lor. Pașii rapizi în noroiul clisos... Inima îmi bătea aproape în ritm cu sunetele acestea, trăgeam aer în piept și așteptam următorul sunet înainte de a-l slobozi.

Am distins apoi fluieratul aspru al tatei venind din josul rândului și am căutat printre fețele murdare de noroi până am descoperit doi ochi albaștri, strălucitori, fixați asupra mea. Barba grizonată îi atârna împletită pe piept, în spatele securii strânse în pumnul uriaș. Și-a ridicat bărbia spre mine și am fluierat, la rândul meu, căci asta era modul nostru de a ne transmite unul altuia să avem grijă. Să încercăm să nu murim.

Mýra mi-a săltat cu mâna cosița lungă, împletită, de pe umăr și a dat din cap, arătând spre câmp.

— Împreună? m-a întrebat.

— Întotdeauna! i-am răspuns.

calculându-mi drumul până la momentul în care spațiul dintre noi a fost înghițit de sunetul corpurilor grele care se izbeau, zdrobindu-se, unul de altul. Când l-am ajuns, am mușcat cu putere, cu dinții dezveliți. Sabia a venit din spate, pe când mă aplecam spre pământ, și am legănat-o în sus în timp ce treceam pe lângă el, țintindu-i măruntaiele.

Ridicându-și scutul la șanc, bărbatul s-a aruncat spre stânga, lovindu-mă cu marginea acestuia. Pete negre mi-au explodat în ochi, plămâni mi-au șuierat în spatele coastelor rănite, iar răsufierea mea a refuzat să mai revină. M-am împiedicat, încercând să-mi recapăt echilibrul înainte să cad, și am ripostat cu securea, ignorând durerea ce-mi înflorea într-o parte. Sabia lui a prins tăișul meu când era chiar deasupra capului său, răsucindu-l spre spate, dar asta era tot ce-mi trebuia.

Flancul lui era de acum larg expus, vulnerabil.

Mi-am afundat sabia în el, găsindu-i îmbinarea platoșei. Capul i-a zburat spre spate, gura i s-a deschis într-un strigăt, iar sabia Mýrei s-a coborât asupra gâtului său, într-o mișcare lină, spintecându-i mușchii și tendoanele. Mi-am eliberat tăișul, iar, când l-am scos, un șuvoi de sânge fierbinte mi-a acoperit fața. Mýra l-a doborât pe bărbat cu o lovitură de călcâi și o altă umbră a apărut în ceața din spatele ei.

— Jos! am strigat, aruncându-mi securea.

Tovarășa mea s-a prăbușit la pământ, iar tăișul a plonjat în pieptul unui riki, făcându-l să cadă în genunchi. Corpul uriaș s-a prăbușit peste Mýra, țintuind-o în noroi. Sângele care îi gâlgâia din gură se revărsa, acoperind pielea ei palidă cu un văl roșu-închis, strălucitor.

Am alergat într-acolo, mi-am înfipt degetele în platoșa lui, în îmbinările de pe spatele lui, și am plonjat, trăgându-l după mine. Când s-a eliberat, Mýra a sărit în picioare, și-a găsit sabia

și s-a uitat în jurul nostru. Am înhățat mânerul securii mele și am smuls-o dintre coastele bărbatului.

Ceața începea să se destrame, alungată de căldura zorilor. De la colină și până la râu, peste tot se zăreau membri ai clanului nostru ce se luptau, îndreptându-se, cu toții, spre apă. Dincolo de câmp, tata tocmai își implânta sabia în pântecul unui riki aflat în spatele său, cu o mișcare spre înapoi. L-am văzut cum și-o scotea apoi doar pentru a o rezezi din nou, pentru a lovi un alt dușman, aflat în fața lui, de această dată. Avea ochii bulbucăți din cauza efortului de a lupta, iar în piept îi clocoțeau strigăte de război tunătoare.

— Haide! am strigat în urmă, spre Mýra, și am rupt-o la fugă, sărind peste leșurile care zăceau pe pământ și croindu-mi drum spre malul râului, unde vârtoarea luptei era mai mare.

Am reușit să lovesc un riki în spatele genunchiului cu sabia, culcându-l la pământ în timp ce treceam pe lângă el. Și apoi pe încă unul, lăsându-i pe amândoi să fie omorâți de altcineva.

— Eelyn!

Mýra m-a strigat pe nume chiar pe când mă izbeam de un trup și brațe groase m-au cuprins, strângându-mă atât de tare, încât sabia mi-a scăpat din încheștarea degetelor. Am mormăit, încercând să dau din picioare și să mă eliberez, dar dușmanul meu era prea puternic. L-am mușcat de carnea brațului până când am simțit că a dat sângele, iar mâinile lui m-au aruncat la pământ. M-am lovit tare și am încercat să-mi recapăt suflarea pe când mă rostogoleam pe spate, căutându-mi securea. Dar sabia luptătorului riki se prăvălea deja asupra mea. M-am rostogolit din nou, găsindu-mi, pe bâjbâite, cuțitul prins într-o teacă la brâu și ridicându-mă din nou în picioare să îl înfrunt, cu respirația pufnind în rafale albe în fața mea.

În spatele meu, Mýra se lupta în ceață.

— Eelyn! m-a strigat tovarăşa mea.

Bărbatul s-a repezit spre mine, ridicându-şi sabia, şi am căzut din nou pe spate. Mi-a tăiat mâneca şi mi-a crestat muşchiul gros al braţului. Am azvârlit cuţitul, ale cărui plăsele au trecut pe deasupra tăişului său, iar bărbatul şi-a lăsat, pe neaşteptate, capul într-o parte. Tare puţin mi-a lipsit să-l nimeresc! Abia-abia dac-am izbutit să-i crestez urechea, iar, când m-a privit din nou, luase foc, căci ochii parcă i-ar fi aruncat flăcări.

M-am târât înainte, încercând să mă ridic în picioare, în timp ce el îşi recupera sabia. Se apropia de mine cu paşi mari, iar ochii mi-au picat pe sângele aska, pe sângele celor din clanul meu, ce-i acoperea pieptul şi braţele. Sabia şi securea mea zăceau pe pământ, în spatele lui.

— Mýra! am strigat, dar n-o mai vedeam deloc.

Am privit în jur, pe când înăuntrul meu se învoldura ceva ce rar am simţit în toiul vreunei lupte: panica. Nu era nicio armă prin preajmă şi, în niciun caz, nu-l puteam doborî cu mâinile goale. Se apropia, scrâşnind din dinţi, mişcându-se precum un urs prin iarbă.

M-am gândit la tata. La mâinile lui murdare de pământ. La vocea lui joasă, tunătoare. Şi la căminul meu. La focul care pâlpâia în întuneric. La bruma care se aşternea peste luminiş dimineaţa.

Am stat locului, apăsându-mi degetele în rana fierbinte din braţ şi rostind în şoaptă numele lui Sigr, cerându-i să mă accepte. Să mă primească. Să-l vegheze pe tata.

— *Vegr yfir fior*, am murmurat.

Bărbatul a încetinit, privind cum mi se mişcau buzele.

Blănurile de sub platoşa lui se mişcau în briza umedă, înfoindu-se în jurul maxilarului său ascuţit. A clipit, făcându-şi gura pungă, în timp ce străbătea ultimii paşi care ne mai

despărțeau, iar eu mă încăpățânam să nu fug. Căci n-aveam de gând să mă las doborâtă de o armă care mi-ar fi fost împlântată în spate.

Oțelul a strălucit când și-a ridicat sabia deasupra capului meu, gata s-o coboare, iar eu am închis ochii. Apoi am răsuflat. Puteam să văd cum se reflecta cerul plumburiu în apele fiordului. Și salcia înflorită de pe coasta dealului. Simțeam vântul care-mi răsflira părul. Am ascultat sunetele scoase de oamenii mânioși din clanul meu. Care se luptau undeva, departe, departe.

— Fiske!

O voce profundă, gâtuită, a străpuns ceața, găsindu-mă, iar ochii mi s-au deschis fulgerător.

Războinicul riki din fața mea a încremenit, ațintindu-și privirea într-o parte, în locul de unde venea spre noi vocea aceea. Iute.

— Nu!

O încâlceală sălbatică de păr blond s-a năpustit asupra lui, doborându-i sabia la pământ.

— Fiske, nu!

L-a prins pe bărbat de platoșă, țintuindu-l în loc.

— *Nu face asta!*

Ceva mi s-a răsucit în minte, sângele mi-a încetinit în vene, inima mi s-a oprit.

— Ce faci? s-a eliberat luptătorul riki, ridicându-și sabia de pe jos și dându-l la o parte, pentru a se îndrepta din nou spre mine.

Bărbatul s-a întors, și-a aruncat brațele în jurul celuilalt și l-a azvârlit înapoi.

Și atunci i-am văzut... fața.

Și am încremenit. Nu mai eram decât gheața de pe râu. Zăpada agățată de coasta muntelui.

— Iri!

Ce s-a auzit a fost doar fantasma unui cuvânt, șoptit atât de încet, încât abia-abia dacă putea fi ghicit în suflarea mea.

Și-au încetat lupta, privindu-mă amândoi cu ochi mari, bulbucăți. Atunci parcă m-a pătruns mai adânc. Ce vedeam. *Pe cine vedeam.*

— Iri? am bâiguit.

Mi-am încleștat mâna care îmi tremura pe platoșă, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi. Furtuna din stomacul meu s-a învârtejit, căci era chiar în centrul haosului care ne înconjură.

Bărbatul cu sabia s-a uitat la mine, plimbându-și privirea pe chipul meu, străduindu-se din greu să înțeleagă ceva. Dar ochii mei erau pironiți asupra lui Iri. Asupra curbei maxilarului său. Mă uitam la părul lui – galben ca spicul de grâu în lumina soarelui... La gâtul lui mânjit de sânge... La mâinile care erau întocmai ca ale tatei...

— Ce-nseamnă una ca asta, Iri? a întrebat războinicul riki, încleștându-și mâna pe plăselele sabiei pe al cărei tăiș sângele meu se închegase deja.

Abia îl puteam auzi. Abia puteam gândi, căci năluca din fața mea făcuse să dispară orice alt gând, ca și cum ar fi fost apele unui potop care șterg totul în calea lor.

Iri a pășit încet spre mine, iar privirea i-a alergat spre mine. Am încetat să suflu când mâinile i s-au ridicat spre fața mea și s-a aplecat atât de aproape, încât îi puteam simți respirația pe frunte.

— Fugi, Eelyn!

Mi-a dat drumul, iar plămânii mi s-au răsucit și s-au întins parcă, apoi, cerșind să primească aer. M-am răsucit, căutând-o pe Mýra prin pâclă, deschizând gura, să strig după tata. Dar nu puteam răsufla.

El dispăruse, devorat de ceață, iar luptătorul riki se făcuse nevăzut odată cu el.

De parcă ar fi fost doar niște năluci.

De parcă nici nu s-ar fi aflat vreodată acolo.

Pentru că, de fapt, nici n-ar fi avut cum să se afle. Pentru că acela fusese *Iri*, iar ultima dată îl văzusem pe fratele meu acum cinci ani. Zăcând mort în zăpadă!

DOI

AM RĂZBIT PRIN CEAȚĂ ȘI AM ALERGAT SPRE RÂU CÂT MĂ țineau picioarele, cu Mýra pe urmele mele, legănându-și sabia. Îmi țineam ochii ațintiți spre copaci, în direcția în care dispăruse Iri. Îi plimbam din umbră în umbră, scotocind pădurea întunecată, în căutarea unei șuvițe de păr cânepiu.

Dinspre lizieră a sărit o femeie, dar chiotul ei a fost retezat când Mýra, venind dintr-o parte, a spintecat-o cu cuțitul pe care i l-a trecut de-a curmezișul gâtului, făcând-o să se prăbușească pe loc, pentru ca apoi să-și reia alergarea în același ritm cu mine.

Dintr-odată, s-a auzit fluieratul care le cerea luptătorilor riki să se retragă și războinicii, încă înțeleștați în bătălie, s-au despărțit, dând la iveală verdele câmpului care fusese spoit în roșu de sângele oamenilor morți din ambele clanuri. Am pornit-o din loc, croindu-mi drum printre războinicii riki care părăseau câmpul de bătălie, prinzându-i, unul câte unul, pe bărbații blonzi și cercetându-le chipurile.

— *Ce faci?* m-a smuls Mýra, trăgându-mă în spate, cu fața schimonosită într-o grimasă de mirare.

Ultimul riki a dispărut printre copacii din spatele ei, iar eu m-am întors, căutând cămașa de lână albastră pe care o purta tata pe sub armură.

— Aghi!

Capetele luptătorilor aska aflați pe câmp s-au întors, parcă, toate spre mine.

Mýra m-a prins de braț, apăsându-și podul palmei pe rană pentru a-mi opri sângerarea.

— Eelyn, ce-i? m-a întrebat, trăgându-mă spre ea. Ce ți s-a întâmplat?

Am descoperit chipul tatei de cealaltă parte a câmpului, unde ceața încă se ridica de pe câmp ca un nor de ploaie.

— Aghi!

Numele lui parcă-mi jupuia gâtulejul.

La auzul strigătului meu găuit, și-a ridicat bărbia și și-a plimbat ochii peste întinderea presărată cu leșuri. Când m-a găsit, privirea i-a devenit temătoare, din îngrijorată cum fusese. A lăsat să-i cadă scutul și a alergat spre mine.

M-am prăbușit în genunchi, amețită. S-a lăsat să cadă lângă mine, plimbându-și mâinile peste trupul meu, iar degetele i-au alergat peste pielea îmbibată de sudoare și sânge. M-a măsurat cu atenție, groaza făcându-și loc pe chipul lui.

L-am prins de platoșă, întorcându-l spre mine.

— Era Iri! mi s-au frânt cuvintele într-un suspin.

Puteam să-l văd încă. Ochii lui albastrii... Degetele care-mi atinseseră chipul...

Privirea tatei s-a mutat asupra Mýrei înainte ca aerul care fusese captiv în pieptul lui să fie slobozit, dând drumul și spai-meii care îi tăiase răsuflarea. Mi-a prins fața în palme și s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

A observat sângele care încă mi se prelingea din braț. Mi-a dat drumul pentru a tăia cu cuțitul cămașa unui riki ce zăcea mort lângă noi.

— *L-am văzut!* L-am văzut pe Iri!

A răsucit cârpa ruptă în jurul brațului meu, legând-o strâns.

— Ce tot îndrugi tu acolo? m-a iscodit.

I-am dat mâinile la o parte, ținându-mi brațul:

— Ascultă-mă! Iri a fost aici! L-am văzut!

În cele din urmă, mâinile i s-au oprit și în privirea lui se putea citi de acum nedumerirea, buimăceala.

— Mă luptam cu un bărbat. Era cât pe ce să...

M-am cutremurat, amintindu-mi cât de aproape de moarte ajunsesem – mai aproape decât fusesem vreodată.

— Iri a ieșit din ceață și m-a salvat. Era cu războinicii riki. Trebuie să-l găsim! m-am ridicat, luându-l de mână și trăgându-l spre lizieră.

Dar tata a rămas înfipt în pământ ca o stâncă. Și-a întors chipul spre cer, clipind în soare.

— M-auzi? Iri trăiește! i-am strigat, ținându-mi brațul pe lângă trup pentru a calma zvâcnirile violente din jurul spintecăturii.

Privirea i-a coborât din nou asupra mea, iar lacrimi i s-au adunat în coada ochiului, ca niște flăcărui albe.

— Sigr! El a trimis sufletul lui Iri să te salveze, Eelyn! a încercat să mă convingă.

— Ce? Nu! Nu! Nu!

— Iri a ajuns în Sólbjörg¹, a continuat.

Cuvintele lui erau înspăimântătoare, dar și delicate, trădând o tandrețe pe care tata nu mi-o arătase niciodată înainte. A pășit în față, privind în jos, în ochii mei, cu un zâmbet.

— Sigr ți-a fost prielnic, Eelyn!

---

¹ „Amurg” (în limba nordică veche în original). Aici, cu sensul de „lumea de dincolo, tărâmul amurgului veșnic” (n. red.).

Mýra stătea în spatele lui, cu ochii verzi și mari sub claia de coșite roșcate despletite.

— Dar... *l-am văzut!* m-am înecat.

— Așa-i! a încuviințat.

O singură lacrimă s-a rostogolit pe obrazul aspru al tatei, dispărându-i în barbă. M-a tras spre el, înconjurându-mă cu brațele, și am închis ochii, căci durerea din braț era atât de mare de acum, încât abia-abia dacă îmi mai simțeam mâna.

Am clipit, încercând să înțeleg. Doar îl *văzusem*. Fusese acolo!

— O să facem un sacrificiu în noaptea asta! a spus și mi-a dat drumul, înainte să-și apese mâinile din nou pe fața mea. Nu cred că te-am auzit vreodată strigând așa după mine. M-ai speriat rău, *sváss!*

Un hohot de râs părea să se ascundă dincolo de vorbele lui, adânc, adânc, în pieptul lui.

— Îmi pare rău! am murmurat. Eu doar... am crezut că...

M-a așteptat să ridic din nou ochii spre el și abia apoi a adăugat.

— Sufletul îi este împăcat, a murmurat. Azi fratele tău ți-a salvat viața. Bucură-te!

M-a lovit cu palma peste brațul sănătos, mai-mai să mă dărâme.

Mi-am șters cu palma obrajii uzi, ferindu-mă de chipurile care încă mă urmăreau. De foarte puține ori plânsesem în fața oamenilor din clanul meu. Mă făcea să mă simt mică. Și moale, ca iarba timpurie de sub cizmele noastre.

Mi-am tras nasul, înghițindu-mi lacrimile, încercând să mă reculeg și să-mi recompun expresia de războinică, în timp ce

---

¹ „Dragă, scumpă” (în limba nordică veche în original) (n. tr.).

tata mă aproba, dând din cap. Era exact ceea ce mă învățase: să fiu puternică. Să mă călesc. Să-mi împietresc inima. S-a întors spre câmp, apucându-se de treabă, și l-am urmat împreună cu Mýra, încercând să-mi domolesc răsuflarea agitată. Să alung valurile care mi se spărgeau parcă, vuind, înăuntrul țestei. Am pornit-o spre tabăra noastră, adunând din mers armele războinicilor aska doborâți. L-am urmărit pe tata cu coada ochiului, fără să fiu în stare să-mi alung din minte chipul lui Iri.

Picioarele mi s-au oprit la marginea unei băltoace și mi-am privit imaginea reflectată acolo. Aveam noroi peste tot pe fața mea colțuroasă, ascuțită, și pe gât. Sângele mi se închegase în cosițele lungi, aurii. Ochii îmi erau albaștri ca gheața, întocmai ca ai lui Iri. Am tras aer în piept, privind în sus, spre norii albi și subțiri, răsfirați pe cer, ca să împiedic încă o lacrimă să-mi cadă.

— Aici! m-a strigat Mýra de unde stătea ghemuită deasupra unei luptătoare aska, al cărei leș zăcea pe o parte, cu ochii deschiși și brațele desfăcute, ca și cum s-ar fi întins spre noi.

I-am desfăcut, cu grijă, centura și teaca sabiei, punându-le grămadă peste celelalte înainte să mă apuc să-i desfac și platoșa.

— O cunoșteai?

— Puțin, a răspuns Mýra în timp ce-și întindea vârful degetelor, să-i închidă ochii.

I-a dat cu blândețe părul de pe față înainte să înceapă rugăciunea îndătinată, cu voce blândă:

— Aska, ai ajuns la capătul călătoriei tale!

Cu următoarea răsuflare m-am alăturat și eu, spunând vorbele rituale pe care le știam pe dinafară.

— Îi cerem lui Sigr să îți accepte sufletul în Sólbjörg, unde șirul lung al oamenilor noștri poartă torțe pe cărarea umbrită.

Vocea mi-a pierit și am lăsat-o pe Mýra să cuvânteze prima.

— Du-mi dragostea la tatăl meu și la sora mea! a rugat-o. Cere-le să mă aștepte! Spune-le că sufletul meu te va urma, în curând!

Mi-am închis ochii, pe când rugăciunea mi se rostogolea familiar de pe buze.

— Du-mi dragostea la mama mea și la fratele meu! Cere-le să mă aștepte! Spune-le că sufletul meu te va urma, în curând!

Mi-am înghițit nodul din gât înainte să deschid ochii și să privesc încă o dată fața liniștită a femeii. Nu putusem să rostesc vorbele peste trupul mort al lui Iri așa cum o făcusem când murise mama, dar, cu toate acestea, Sigr îl luase la el.

— Ai mai văzut așa ceva până acum? am șoptit. Ceva care să nu fie aievea?

Mira a clipit:

— Dar a fost aievea! Sufletul lui Iri e real.

— Dar era mai în vârstă... era bărbat. Mi-a vorbit. *M-a atins, Mýra!*

S-a ridicat în picioare, punându-și un mănunchi de securi pe umăr.

— Am fost acolo în ziua aia, Eelyn! a continuat. Iri a murit. I-am văzut cu ochii mei. *Asta* a fost aievea.

Fusese aceeași bătălie în care Sigr o luase și pe sora Mýrei. Fuseserăm prietene și înaintea acelei zile, dar nu avuseserăm cu adevărat nevoie una de alta până atunci.

Îmi aminteam atât de clar imaginea lui, ca pe o oglindire în gheață! Trupul lipsit de viață al lui Iri – întins pe fundul crevasei. Zăcând pe zăpada cu totul și cu totul albă, în timp ce sângele i se prelingea de jur-împrejur, într-o băltoacă. Îi puteam vedea părul blond răsfirat în jurul capului, ochii goi, larg deschiși, privind spre nicăieri.

— Știu.

Mýra s-a întins și m-a strâns de umăr.

— Atunci știi că acela n-a fost Iri... nu el în carne și oase, oricum...

Am încuviințat dând din cap și înghițind, cu greu, nodul care mi se pusese în gât. Mă rugam în fiecare zi pentru sufletul lui Iri. Dacă Sigr îl trimisese să mă apere, asta însemna că fratele meu era, cu adevărat, în Sólbjörg – țărâmul amurgului celui de pe urmă al oamenilor noștri.

— Știam c-o să reușească s-ajungă acolo, am șuiert, c-o voce gâtuită.

— Cu toții știam, a spus și un surâs mititel s-a ițit pe buzele ei.

M-am uitat în jos la femeia care zăcea între noi. Urma s-o lăsăm așa cum era – așa cum murise, acoperită de onoare. Așa cum făceam cu toți războinicii noștri căzuți.

Așa cum îl lăsaserăm și pe Iri.

— Era la fel de frumos ca-nainte?

Zâmbetul Mýrei s-a transformat într-o grimasă pe când bătea din gene spre mine.

— Era frumos, am șoptit.

TREI

AM MUȘCAT ZDRAVĂN DIN CUREAUA DE PIELE GROASĂ A tecii sabiei mele, să mă abțin să urlu, în timp ce tămăduitoarea își vedea de treabă, cosându-mi spintecătura de pe braț. Care era mai adâncă decât fusesem dispusă să admit.

Indiferent ce-o fi gândit Kalda, chipul n-o trăda deloc.

— Pot să lupt în continuare, așa să știi, i-am spus.

Nu fusese o întrebare, iar ea mă doftoricise de suficiente ori după bătălii, încât să știe asta.

Mýra a suspinat lângă mine, deși arăta ca și cum s-ar fi bucurat nițel. Am închis ochii înainte să poată scoate vreo vorbă.

— Asta-i hotărârea ta, m-a privit Kalda de jos, pe sub genele ei negre.

Nu era pentru prima oară când mă peticea și nu avea să fie nici ultima. Dar singura dată când îmi spusese că nu puteam lupta fusese când îmi rupsesem două coaste. Așteptasem cinci ani să-l pot răzbuna pe Iri în cel de-al doilea sezon de luptă al meu și petrecusem o lună din timpul acesta șezând în tabără, curățând arme și spumegând de furie pe când tata și Mýra mergeau la luptă fără mine.

— Rana asta n-o să rămână închisă dacă-ți vei folosi securea.

Kalda a lăsat acul să cadă în strachina de lângă ea, înainte să-și șteargă mâinile pe șorțul pătat de sânge.

— Ține-ți și tu scutul pe brațul ăla, s-a încruntat Mýra, fluturându-și mâna spre mine.

— Eu *nu folosesc* scutul! m-am răstit la ea. Am o sabie în dreapta și-o secure în stânga. Știi asta!

Schimbarea felului în care luptam nu mi-ar fi adus decât moartea.

Kalda a oftat.

— Când o să se desfacă, o să fii silită să vii și să mă lași s-o cos din nou, m-a amenințat.

— Prea bine! am încuviințat.

M-am ridicat, trăgându-mi în jos mânăca peste brațul umflat și încercând să-mi ascund tresărirea de durere de pe chip.

Bărbatul aska, acela care așteptase în spatele nostru, s-a așezat pe scăunel și Kalda s-a apucat să-i vindece tăietura care-i fusese scobită în obraz.

— Am auzit că Sigr te-a umplut de glorie și onoare astăzi! mi-a spus el.

Era unul dintre prietenii tatei. Toți erau.

— Întocmai așa a făcut, a sărit Mýra, zâmbind ca o trădătoare ce era.

Îi plăcea atât de mult să vadă că eram stânjenită!

N-am știut ce să-i răspund.

Bărbatul și-a întins pumnul și m-a bătut pe umărul sănătos cu articulațiile lui noduroase, iar eu m-am întins spre umărul lui și am făcut același lucru.

Ne-am aplecat pe sub pânza de la intrare și-am ieșit din cortul care mirosea îngrozitor, apoi am străbătut tabăra pe când cerul se încălzea datorită soarelui care apunea, iar stomacul

îmi chiorăia din cauza mirosului cinei care tocmai era pregătită deasupra flăcărilor. Tata mă aștepta în fața focului nostru.

— Ne vedem mâine-dimineață! mi-a spus Mýra și m-a strâns de mână înainte să ne despărțim.

— Poate, i-am răspuns, privind-o cum se îndrepta spre cor-tul ei.

Nu eram deloc convinsă că războinicii riki n-or să se întoarcă până-n zori.

Tata stătea cu brațele încrucișate la piept, privind lung în foc. Își spălase mâinile și fața, dar tot îi puteam vedea sângele și murdăria de pe tot corpul.

— Ai rezolvat? m-a întrebat, ridicând din sprâncenele groase.

Am încuviințat pe mutește, trecându-mi teaca sabiei peste cap. Mi-a desfăcut cataramele care îmi țineau prins tocul securii pe spate și m-a apucat de braț, cercetându-l.

— E-n regulă! i-am spus.

Nu-și făcea prea des griji pentru mine, dar vedeam limpede când se frământa.

Mi-a dat la o parte de pe față șuvițele de păr dezordonate. Oi fi fost eu o ditamai războinica aska, dar rămăsesem, totuși, fiica lui.

— Arăți din ce în ce mai mult ca maică-ta! mi-a spus. Ești gata?

I-am zâmbit, obosită. Dacă tata credea că Sigr trimisese sufletul lui Iri la mine, puteam s-o cred și eu. Mi-era mult prea teamă de orice alt adevăr care-ar fi putut să adaste bine ascuns printre gânduri.

— Gata!

Am pornit, unul lângă altul, spre celălalt capăt al taberei. Puteam simți toți ochii ațintiți asupra mea, dar tata nu le-a acordat

nicio atenție războinicilor din clanul nostru, oferindu-mi ocazia să mă destind. Cortul pentru întâlniri care ne servea și drept lăcaș pentru sacrificii¹ se afla la capătul taberei noastre, iar din vatra din mijlocul lui se ridica, printr-o spărtură din tavan, un fir de fum alb către cerul înserării. Espen stătea ca o statuie enormă în deschizătura de la intrarea în cort, cu *tala*² lângă el. Conducătorul clanului era cel mai mareț dintre războinicii noștri, cel mai bătrân conducător aska din trei generații. Și-a ridicat bărbia, trăgându-se cu degetele de barba lungă.

— Aghi! l-a strigat pe tata din locul în care se afla.

Părintele meu a scos trei monede din platoșa lui și mi le-a înmănat. S-a îndreptat spre cei doi și i-a prins umărul lui Espen, în semn de salut, iar acesta a făcut la fel înainte să-i vorbească. N-am auzit ce-i spunea, dar privirea lui m-a cercetat, peste umărul tatei, și m-a făcut, dintr-odată, să mă simt nelalocul meu.

— Eelyn! m-a strigat.

Am tresărit. Hemming era la poarta îngrăditurii, așteptându-mă.

Am apăsat monedele în palma lui deschisă, iar el le-a lăsat să cadă în punga grea ce-i atârna la centură.

A privit în sus, spre mine, și mi-a zâmbit, cu gura lui știrbă din care-i lipsea un dinte din față, care-i căzuse după ce fusese lovit de un cal în urmă cu vreo două ierni.

---

¹ Toate așezările vikingilor aveau o clădire desemnată ca loc de adunare a comunității, care putea servi și drept sanctuar (*hof* în limba nordică veche), locul unde se îndeplineau sacrificiile (*blot* în limba nordică veche) și unde se țineau ospetele rituale. Autoarea folosește termenul *ritual house* (engl., „casa pentru [îndeplinirea] ritualuri[lor]”). Deoarece în limba română arareori practicantul unei religii s-ar referi la ceremoniile sale sacre folosind termenul „ritualuri” am optat să folosim termeni precum „sanctuar”, „templu” sau „lăcaș pentru sacrificii” (n. red.).

² „Vorbitor, mărturisitor” (în limba nordică veche în original) (n. tr.).

— Am auzit ce s-a întâmplat, mi-a zis, pășind peste pârleazul țarcului și prinzând de coarne un țap sur. Țsta-i bun?

M-am aplecat și am cercetat animalul cu atenție.

— Răsuțește-l, să-l văd mai bine din toate părțile.

Hemming s-a mișcat, trăgând țapul spre el, și am clătinat din cap.

— Dar ăla? am arătat spre un țap mare și alb dintr-un colț.

— Țla-i patru *penningr*¹, mi-a răspuns băiatul, străduindu-se din răpuleri să-l țină locului pe animalul cenușiu.

O mână grea s-a lăsat pe umărul meu și, privind în sus, l-am zărit pe tata, care se uita peste mine în țarc.

— Ce-i asta? l-a întreat.

Hemming a dat drumul animalului, ridicându-se și încercând să stea cu spatele cât mai drept sub privirea tatei.

— Păi, ăla face patru *penningr*! a sărit el.

— E cel mai bun? a insistat tata.

— Da, Aghi, a dat Hemming din cap. Cel mai bun.

— Atunci patru *penningr* să fie, i-a răspuns, scoțând încă o monedă și aruncându-i-o.

M-am cățarat în țarc, să-l ajut pe băiat să mâne țapul spre poartă. Tata a prins animalul de un corn, iar eu, de altul, ducându-l spre altarul din mijlocul cortului pentru întâlneri. Focul ardea deja cu putere, iar flăcările lui lingeau lemnul și mă încălzeau prin armură, în ciuda frigului care pătrundea de afară.

— Pot să mă alătur și eu? s-a auzit vocea lui Espen din spate.

Tata s-a întors și a făcut ochii mari puțin, înainte să accepte, cu o înclinare a capului.

Tala l-a urmat, privind-mă fix.

---

¹ „Monedă” (în limba nordică veche în original) (n. tr.).

— L-ai preamărit pe Sigr distrugându-i dușmanii, Eelyn. Și, drept răsplată, te-a cinstit și el.

Am aprobat din cap, neliniștită, mușcându-mi tare buza de jos. *Tala* nu-mi mai vorbise niciodată până atunci. Pe când eram mică, mi-era tare frică de el și mă ascundeam în spatele lui Iri când stăteam în sanctuar în timpul sacrificiilor și ceremoniilor. Nu-mi plăcea deloc ideea că exista o persoană care rostea vrerea zeilor. Mi-era teamă de ce ar fi putut vedea în mine. De ce ar fi putut vedea în viitorul meu.

Espen și-a făcut loc lângă mine și am dus împreună animalul spre jghebul adânc din fața focului puternic. Tata a scos idolul mic de lemn care-o reprezenta pe mama și pe care-l avea ascuns în platoșă, apoi mi l-a întins. L-am scos și eu pe acela al lui Iri și i-am așezat unul lângă altul pe piatra din fața noastră. Sacrificiile mă făceau întotdeauna să mă gândesc la mama. Ea îmi povestea despre Thora, zeița riki care ieșise de sub pământ într-o erupție a muntelui de foc, și despre flăcările care coborâseră până la apele fiordului. Sigr se ridicase din mare pentru a-și proteja poporul și, odată la fiecare cinci ani, porneam în bătălie pentru a-i apăra onoarea, siliți de dușmănia de sânge dintre noi.

Nu-mi aminteam prea multe despre mama, dar noaptea în care murise era încă limpede zugrăvită în mintea mea. Mi-aminteam șuvoiul de năvălitori herja foarte tăcuți care se scurseseră în satul nostru în miez de noapte, în timp ce lumina lunii li se reflecta în tăișurile săbiilor. Pielea lor – care se întrezărea printre blănurile groase pe care le purtau pe umeri – era la fel de palidă ca a morților. Mi-aminteam felul în care arăta mama, în timp ce zăcea pe plajă, iar lumina i se scurgea, ușurel, din ochi. Și pe tata, plin de sângele ei.

Mă prăbușisem lângă ea, strângând în brațe trupul cald încă al mamei, în timp ce *aska* îi urmăriseră pe năvălitori până

la marea iernatică, în ale cărei ape negre dispăruseră ca niște demoni. Suferiserăm și mai înainte atacuri, dar niciodată ca acela. Pentru că năvălitorii nu veniseră să fure, ci numai și numai pentru a omorî. Aceia pe care îi luaseră cu ei urmau să îi fie sacrificați zeului lor. Și nimeni nu știa de unde sosiseră sau dacă erau, măcar, oameni. Espen spânzurase trupul unuia dintre ei într-un arbore de la intrarea în satul nostru, iar oasele încă mai atârnavu acolo, lovindu-se unul de altul în bătaia vântului. De atunci nu-i mai văzuserăm pe herja. Poate că zeul care-i trimisese își ostoise mânia. Dar, în continuare, ne îngheța sângele în vene când le era pomenit numele.

Eu și Iri plânseserăm amarnic în timpul sacrificiului pe care-l făcuse tata în dimineața care urmasă, mulțumindu-i lui Sigr că le cruțase viețile copiilor lui. Peste doar câțiva ani, el mai făcuse unul – când murise Iri.

— Scoate-ți cuțitul, Eelyn! m-a îndrumat tata, prinzând animalul de coarne.

L-am privit, nedumerită. Până în clipa aceea, ori de câte ori tata făcuse câte un sacrificiu, eu mă mulțumisem doar să stau în spatele lui.

— Asta-i jertfa ta, *sváss!* mi-a spus. Scoate-ți cuțitul!

Lângă el, *tala* a încuviințat, dând din cap.

Mi-am tras cuțitul din cingătoare, iar lumina focului s-a reflectat în runele numelui meu care fuseseră incizate în suprafața netedă a lamei, sub muchie. Era cuțitul pe care mi-l dăduse tata, înainte de primul meu sezon de luptă, acum cinci ani. De atunci luase atât de multe vieți, încât le pierdusem șirul, nemaiputându-le număra.

M-am ghemuit lângă țap, cuprinzându-i corpul cu brațele și găsimdu-i, pe pipăite, artera care-i pulsa la gât. Am așezat

cuțitul unde trebuia și am tras aer în piept înainte să recit cuvintele îndătinate:

— Mărire îți aducem ție, o, Sigr, cu această jertfă nepângărită!

Erau cuvintele pe care le auzisem toată viața mea spuse de tata și de oamenii clanului nostru.

— Îți mulțumim că ne rostuiеști și ne ești binevoitor! Rugămu-te să ne ocrotești și să ne veghezi până ce vom ajunge în Sólbjörg, în odihna cea de pe urmă.

Am tras iute tăișul peste carnea moale a țapului, întețindu-mi strânsoarea în jurul lui cu celălalt braț, în timp ce el a zvâcnit. Cusăturile de pe braț mi s-au întins, trimițându-mi durerea răniі în jos, către încheietură. Sângele fierbinte al animalului s-a revărsat peste mâinile mele, în jgheab, și mi-am apăsat fața în blana lui albă până ce a rămas nemișcat.

Am stat în tăcere, ascultând cum picura sângele în jgheab, iar ochii mi s-au ridicat spre idoliі de pe piatră, acela al mamei și al fratelui meu. Erau amândoi scăldați în lumina de culoarea ambrei și pe fețele lor cioplite dansau umbre.

Mă lovise absența mamei din însăși clipa în care încetase să mai respire. Ca și cum, cu acea ultimă răsufare, sufletul ei s-ar fi desprins de trup. Dar cu Iri nu fusese niciodată așa. Pe el îl puteam simți încă. Poate că așa avea să fie mereu.

PATRU

FLUIERATUL DE AVERTIZARE NE-A TREZIT ÎN MIEZUL nopții. Căii tropăiau, cuprinși de neliniște, lângă cortul nostru, iar tata se ridicase în picioare înainte ca eu să apuc să îmi deschid măcar ochii. Era doar o formă ștearsă în întuneric.

— Sus, Eelyn! Ai avut dreptate, mi-a spus.

M-am sculat, am luat sabia de lângă pat și am tras adânc aer în piept, încercând să scap de durerea care îmi trimitea flăcări ascuțite, furioase prin braț. M-am căznit să-mi pun cizmele și mi-am tras pe mine platoșa, lăsându-l pe tata să mi-o încheie. El mi-a trecut apoi teaca peste cap și de-a curmezișul pieptului, apoi tocul securii, iar, la sfârșit, m-a bătut pe spate, să-mi dea de știre că eram gata. Am luat idolul mamei de lângă pat, unde fusese pus, și mi-am apăsat, iute, buzele pe el, înainte să i-l dau. L-a vârat în pieptar, iar eu am făcut la fel cu acela al lui Iri.

Ne-am furișat în noapte, îndreptându-ne spre râul care șerpuia pe o parte a taberei noastre. Cerul fără de stele se contopea cu pământul învăluit de noaptea de dincolo de focuri, și i-am putut simți acolo, în beznă.

Pe războinicii riki.

Un tunet s-a rostogolit deasupra noastră, iar mirosul de neconfundat al furtunii a venit odată cu vântul. Tata m-a sărutat în creștet.

— *Vegr yfir ffor!*

M-a împins spre celălalt capăt al primei linii, unde aveam s-o găsec pe Mýra.

Aceasta m-a tras spre ea, ridicându-mi securea din tocul de pe spate și înmânându-mi-o. Mi-am strâns bandajul de pe braț și mi-am scuturat mâna, să-mi alung amorțeala. N-a spus-o de data asta, dar știam prea bine ce-i trecea prin minte, pentru că și eu gândeam același lucru. Partea stângă îmi era aproape nefolositoare de acum. Mă mai luptasem și altă dată, alături de clanul meu, în întuneric, dar niciodată rănită atât de serios. Gândul m-a tulburat.

— Să stai aproape de mine! mi-a cerut.

A așteptat să încuviințez din cap înainte să ne conducă în partea din față a rândului.

Lupta a pornit înainte ca noi să fi putut ajunge măcar la pozițiile noastre. Începuseră să se audă strigăte în stânga, jos, lângă apă, dar în capătul nostru era încă tăcere. Mi-am spus rugăciunile, căutând cu privirea vreo mișcare, când au început să cadă picăturile de ploaie. Lângă mine, Mýra ținea ochii închiși și și mișca buzele, rostind cuvintele străvechi.

Următorul fluierat a răsunat precum chemarea blândă a unei păsări, iar noi ne-am ridicat în picioare, mișcându-ne în întuneric ca o singură făptură. Mi-am așezat palma pe spatele luptătorului așa din fața mea și am simțit mâna caldă a războinicului din spatele meu: încercam, astfel, să rămânem laolaltă. Pășeam deodată, cizmele noastre zdrobind bruma de pe iarbă. Sunetele râului s-au întetit în stânga noastră, iar liniștea

mută a pădurii ne indica dreapta, în timp ce între ele au crescut zgomotele familiare ale bătăliei.

Drept în față, războinicii riki s-au mișcat spre noi ca peștii prin apă.

Am mers până ce i-am putut auzi, iar Mýra m-a apăsât cu cotul, dându-mi de veste că și ea îi deslușise. Am plesăit din limbă, iar luptătorii de lângă mine au repetat sunetul, împrăștiind mesajul. Dușmanii erau aproape. Mýra și-a ridicat scutul și m-am tras lângă ea, în timp ce am iuțit pasul. Inima îmi bătea iute sub platoșă, făcându-mi coastele să mi se contracte dureros.

Un vaiet bolborosit lângă noi ne-a anunțat că luptătorii riki ajunseseră la capătul liniei noastre și, de îndată ce am văzut mișcare în față, am împins sabia înainte, lovind de îndată suprafața dură a unui scut. Forma a doborât-o pe Mýra, iar eu m-am repezit din nou, ridicându-mi sabia și rotind-o împrejur pentru a o lăsa să coboare și să spintece. De data aceasta, am auzit scrâșnetul scos de tăișul care atinsese un os. Am lovit movilița, eliberându-mi sabia, și ne-am croit drum mai departe printre riki. Ploaia curgea mai tare, dar cerul se deschisese, parcă, iar norii s-au retras suficient cât să fim luminați puțin de lună.

Nu m-am putut abține. I-am măturat cu privirea pe luptătorii riki de pe câmp. Căutând.

Un fulger a brăzdat cerul nopții și pe războinicii care se îngămădeau ca un roi de insecte, mișunând pe câmp în lumina strălucitoare care a acoperit totul și apoi s-a stins din nou. Trăsnetul a explodat împrejurul nostru, cutremurând pământul.

Mýra a lovit cu cuțitul coapsa unui bărbat, doborându-l cu scutul, iar eu m-am prăvălit asupra lui cu securea, mârâind din

cauza durerii arzătoare din braț. Mýra mi-a întrerupt căderea, săltându-mă și aruncându-mă în față. Am prins mânerul securii pe când săream amândouă peste trupul bărbatului, iar din stânga m-a atacat o femeie care țipa. Am lovit din nou, nimerind-o în lateral. A căzut, împrășcând cu glod, și m-am aplecat pe lângă ea, să nu-mi pierd echilibrul.

— Eelyn! m-a strigat Mýra, prinsă în vârtoarea luptei, în timp ce băjbâiam pe pământ după secure.

Mi-am trecut degetele prin iarbă până am găsit plăselele armei mele.

— Sunt aici! am strigat, alergând spre locul de unde se auzea vocea ei.

Fulgerul a străbătut din nou cerul, urlând și sâsâind, și am găsit-o stând aplecată deasupra unui alt leș.

Ne-am îndreptat spre copaci și mi-am ațintit privirea asupra siluetelor din fața mea. Le-am doborât împreună, una câte una, citindu-ne reciproc mișcările, până ce ne-am croit drum liber. Mýra a forțat, încercând să cumpănească neajunsul cauzat de rănilor din brațul și din coastele mele. Am scrâșnit din dinți și am strâns mai bine sabia, încercând să-mi țin corpul pe poziție.

Și atunci l-am întrezărit. Cu coada ochiului. O flăcăruie pală care se mișca printre copaci.

M-am oprit dintr-odată, alunecând în nămol, în timp ce mi se puneau un nod în gât.

— Iri! am strigat.

Am rupt-o la fugă, urmărindu-l din ochi și ferindu-mă de războinicii riki în timp ce mă apropiam de lizieră. El și-a mânuit securea, aruncând-o într-un aska, dându-se apoi înapoi și punând jos încă unul. Lângă el, un riki lovea cu sabia,

doborându-i pe oamenii din clanul meu în stânga și-n dreapta. Era acela care mai-mai că-mi luase viața!

I-am urmat, în timp ce alergau împreună, ocolind printre copaci, spre adâncul codrului. Am auzit-o pe Mýra strigându-mă cu voce slabă, undeva, în spate.

Am sărit peste leșurile de pe jos și m-am adăpostit la umbra arborilor. Mi-am împins sabia în teacă și mi-am lăsat greutatea cât mai aproape de pământ, alergând cu securea scoasă din toc. Aveam un ghem în stomac, știind prea bine că ar fi trebuit să mă opresc. Că ar fi trebuit să mă întorc la Mýra.

În schimb, am urmat umbra atât de familiară mie, înfundându-mă în întuneric. Fulgerele s-au înmulțit și sunetul ploii a răpăit pe coroanele de deasupra noastră. Când o mână m-a prins în întuneric, mi-am tras brațul și am înălțat securea. Degetele m-au înhățat, înfigându-mi-se în încheietură, până când n-am mai avut încotro și, din cauza durerii, mi-am scăpat arma. Am căzut pe spate, iar aceeași mână m-a prins de cizmă, trăgându-mă în direcția opusă. M-am întins după copacii care treceau pe lângă mine, căutând să mă agăț de ceva în vreme ce lunecam pe pământul jilav, iar coastele mele își urlau durerea.

Umbra s-a aplecat deasupra mea și m-a ridicat în picioare, izbindu-mă apoi de un copac.

Luptătorul riki care își înfipsese tăișul în brațul meu se uita în jos la mine. Albastrul ochilor săi lucea în întuneric ca clipeirea unui amnar. Părul îi încadra fața, desprins din strânsoarea nodului, iar trupul lui uriaș era aplecat deasupra mea. Mă prinsese cu mâinile de platoșă, să mă țină în loc.

— Nu ne mai urmări! s-a auzit vocea lui peste răpăitul ploii.

Mi-am pipăit centura, în căutarea pumnalului.

— El unde-i?

M-a azvârlit, dându-mi drumul, și s-a întors, pășind furios printre copaci.

Am alergat după el.

S-a întors, pe neașteptate, și mi-a lovit umărul cu coada securii.

— Întoarce-te! Acum! a mârâit.

— Unde-i Iri? i-am strigat.

M-a împins din nou, în alt copac. Scoarța mi-a zgâriat platoșa când am alunecat de-a lungul trunchiului și am căzut pe pământ.

M-a ridicat din nou și l-am urmat.

— Unde-i? am întrebat, încercând să-mi potolesc tremurul vocii.

Când s-a întors din nou, m-a prins de brațul vătămat, l-a ridicat și și-a înfipt degetul mare în rana proaspătă pe care mi-o făcuse cu o zi înainte. Când cusăturile mi s-au smuls din piele, am țipat și am căzut în genunchi. Am văzut stele luminoase și stomacul mi s-a răsculat, făcându-mă să mă simt ca și cum aș fi fost zgâlțâită pe valuri.

S-a aplecat deasupra mea, cu fața ascunsă în umbre.

— O să ne omori pe toți! s-a răstit la mine. Ține-te cât mai departe de Iri!

Am deschis gura să bâigui ceva, dar m-a strâns și mai tare, până când privirea mi s-a încetșosat. Aveam să leșin. Vocea lui mi-a răsunat în cap ca un ecou, pe când fluieratul de retragere al războinicilor aska se auzea în depărtare.

— Fiske! s-a auzit vocea lui Iri de undeva, din spatele nostru, pătrunzându-mi, parcă, până în oase.

Stătea în spatele nostru, ținând câte o secure în fiecare mână.

— Să mergem! a strigat, făcând un semn cu capul spre liziera pădurii și ferindu-și privirea, astfel încât să nu mă privească în ochi.

— Stai! m-am împleticit, ridicându-mă, dar el pornise deja. Iri! am strigat.

— Du-te înapoi, Eelyn! mi-a cerut fratele meu. Înainte să te vadă careva.

Opinteala din cuvinte era ascunsă adânc de necruțarea care-i împietrea chipul.

Chipul *fratelui meu!*

Uluirea m-a făcut să rămân cu gura căscată. Era blond, ca mine și ca mama, dar semăna cu tata. Ochii, linia largă a umerilor erau exact ca ai lui. Nu mai era un băiat, dar era el. Fratele meu.

— Ești aievea, în carne și oase! am bâiguit cu voce răgușită, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Mi-am strecurat securea în teaca atârnată pe spate, continuând să mă holbez la el.

— Iri! s-a auzit avertizarea din vocea războinicului riki.

— Pleacă! a spus din nou Iri, întorcându-se cu spatele la mine. Uită că m-ai văzut!

M-am rezemat de copac, strângând din ochi din cauza durerii din braț. Și a aceleia din piept. Pentru că Iri trăia! Și, dacă trăia, asta însemna ceva îngrozitor. Ceva mult mai rău până și decât pierderea lui.

— Iri?

O altă voce s-a auzit din codru și picioarele mi-au alunecat în glodul de sub mine.

Iri s-a oprit, s-a întors lent și-a cercetat de jur-împrejur.

În fața noastră, un bărbat greoi a pășit în conul de lumină tăiat de lună printre copaci.

— Fiske?

Cei trei s-au privit o clipă, iar aerul parcă s-a răcit în jurul meu, iar simțurile mi s-au ascuțit. Am scos din nou pumnalul

și m-am uitat spre râu. Nu eram mai puternică, dar, chiar și rănită, probabil eram mai iute decât oricare dintre cei trei.

Aș fi reușit să-i dobor.

Iri și-a încheștat maxilarul și a rumeșat un gând, apoi s-a uitat înapoi spre Fiske. Acesta a încuviințat ușor din cap, înainte ca privirea să-i coboare și eu să-mi recapăt răsuflarea.

Fiske se întindea deja spre mine.

M-am smuls de lângă copac, aruncându-mă înainte cu tot trupul, dar bărbatul m-a prins, trăgându-mă violent înapoi spre el. Degetele i s-au răsucit în jurul gâtului meu, apăsându-și degetul mare peste venea unde-mi zvâcnea pulsul. Am azvârlit din picioare, încercând să alunec și să mă eliberez, dar strânsoarea i s-a întesit până ce n-am mai putut trage aer în plămâni. I-am zgâriat mâinile, în timp ce vederea mi se întuneca. În spatele lui, Iri stătea cu ochii ațintiți în pământ.

Privirea lui Fiske era agățată de a mea, mâinile îi erau ca de fier. Inima mi-a încetinit, corpul mi s-a îngreunat cu fiecare respirație pierdută. Am clipit și ochii mi s-au ridicat spre locul în care stelele străluceau printre coroanele copacilor. Inima îmi bătea atât de tare, de emoție, încât o auzeam bubuindu-mi în urechi. O bătaie. Încă una. Și apoi... întuneric.

CINCI

M-AM TREZIT ÎN SUNETUL ROȘILOR DE LEMN CARE TRECEAU, trosnind, peste pietre cufundate în noroi, în timp ce lumina amestecată cu umbre îmi alunecau peste pleoapele închise. Am încercat să-mi dau seama a ce mirosea.

A iarnă. A pin și a fum de lemn. Am deschis ochii și am întrezărit o fâșie de cer senin deasupra. Am simțit ritmul în care mergeau caii... Zgâlțâiturile unei căruțe...

M-am smucit în față, ridicându-mă în capul oaselor, și am încercat să-mi adun picioarele sub mine înainte să cad din nou. Mâinile îmi erau legate și, din rana din braț, prin mânecă, îmi curgea sânge proaspăt. Câțiva războinici riki care călăreau în jurul meu s-au uitat în sus și am deschis ochii larg, încercând să-mi limpezesc privirea.

Eram în valea de la răsărit. Ne îndreptam spre munte. Spre însuși muntele zeiței Thora!

Războinicii riki mărșăluiau într-un grup uriaș, care se întindea până hăt, departe, înaintea și în urma mea.

Inima mi se zbătea în piept, răsuflarea îmi era sacadată și trimiteam vălătuci de aburi în fața mea, în aerul rece. M-am ghemuit înapoi, cercetând marginea pădurii din dreapta.

Dar, chiar în clipa când îmi pusesem mâinile pe loitră, pregătită să fac un salt nebunesc jos, pe pământ, l-am văzut și am înghețat. Iri călărea pe un armăsar argintiu în urma mea, sfredelindu-mă cu privirea, încordat. A clătinat aproape imperceptibil din cap și a privit dincolo de mine, în față. M-am întors și am zărit un rând de arcași care călăreau unul lângă celălalt, cu arcurile atârinate pe spate și având în dreptul genunchilor tolbele pline de săgeți cu pene.

Am măsurat distanța dintre mine și copaci. Era prea mare: până să ajung la adăpost, aș fi primit cinci sau șase săgeți în spate. Dacă înainte de asta nu m-ar fi doborât vreunul dintre ei cu calul.

Am încercat să chibzuiesc. Sângele încă îmi picura din rana din braț, iar umflătura de pe obraz îmi zvâcnea. Mi-am lins buzele și am simțit gustul sângelui uscat. În căruța din fața mea, doi bărbați zăceau pe spate, unul fără un picior, iar celălalt, cu fața învelită în bandaje însângerate. M-am așezat la loc și mi-am tras genunchii la piept.

Iri încă mă privea. Pielea închisă la culoare a platoșei sale îi făcea părul să arate ca o cascadă înghețată de cosițe pătate de sânge. O barbă scurtă îi acoperea fața sub pomeții ascuțiți și sub ochii albaștri, rotunzi.

Ochii pe care îi cunoșteam de-o viață!

Mi-am apăsat fruntea cu podul palmelor, încercând să-mi amintesc când îl văzusem ultima oară. În urmă cu cinci ani. În timp ce lupta lângă mine în luminișul acoperit de zăpadă, cu câte o secure în fiecare mână. Cu fulgi de nea în păr. Cu sânge pe mâini. Era prins într-o luptă cu un tânăr războinic riki, apoi amândoi au căzut peste marginea unei crevase adânci. Încă îmi mai răsuna în urechi țipătul pe care îl scosesem când îl văzusem dispărând. Mă târâsem în patru labe până la margine,

unde țărâna aproape cedase sub mine. Căzuse pe spate, iar măruntaiele îi ieșiseră prin rana căscată. Ochii îi erau deja goi, ațintiți spre cer. Iar lângă el se afla băiatul riki, pe jumătate îngropat în zăpadă.

M-am uitat în sus și ochii lui Iri s-au pironit asupra mea vreme de încă o răsuflare mută, ca și cum și-ar fi amintit același moment. Apoi și-a îndemnat calul, a străbătut coloana prin stânga și a dispărut.

În față, muntele se înălța deasupra văii. Stânci de gresie închisă la culoare erau una cu codrul verde, în spatele șirului de creste acoperite de zăpadă. Departe de fiord. Departe de casă.

Nu știam unde trăia clanul riki, dar probabil că ne aflam pe drumul ce ducea spre unul dintre satele lor. Iar pe calea îndărăt spre vale nu avea să se mai poată merge decât după dezgheț. Dacă m-aș fi putut elibera, aș mai fi izbutit încă să ajung la fiord.

Căruța s-a oprit cu un zgâlțâit, iar eu m-am ridicat în picioare. Războinicii riki intrau printre copaci, mergând spre un râu care șerpuia prin pădurea deasă. Se opriseră să adape caii. Îi vedeam ceafa lui Iri când se mișca printre ceilalți.

Am surprins privirea furioasă a unei femei riki în timp ce a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre apă. Nu mă omorâseră încă și știam prea bine de ce, după atâta amar de vreme cât mă luptasem cu clanul riki. Un prizonier aska nu putea fi folosit pentru prea multe lucruri. Ei aveau de ales: fie mă făceau *dýr*¹, fie mă vindeau altui clan care ar fi făcut-o. În oricare din cazuri, Sólbjörgul urma să fie pe vecie pierdut pentru mine, pentru că mi-aș fi pierdut onoarea de războinic.

---

¹ „Animal” (în limba nordică veche în original), aici, cu sensul de „sclav” (n. tr.).

O palmă mi-a căzut grea pe ceafă, iar bărbatul care conducea căruța a mormăit, scuipând spre mine înainte să se întorcă la calul lui:

— Stai jos sau te leg de picioare și te târăsc după mine! mi-a poruncit.

Am ascultat, privind peste loitra căruței. Iri stătea alături de calul său, adăpostit în umbra codrului. Avea două securi încrucișate pe spate, fără nicio teacă a vreunei săbii, așa cum purtau ceilalți. Exact cum obișnuia și când eram copii! Privirea îi era ațintită în josul lizierei, asupra lui Fiske, înainte să și-o îndrepte, din nou, în direcția mea. A adăstat doar o clipă cu ochii asupra mea, apoi și-a abătut atenția asupra calului său, verificându-i harnașamentul și trecându-și mâinile peste crupa lui bălțată. În căruța din fața mea, bărbatul fără un picior gemea.

Carul meu s-a zgâlțâit când căruțașul s-a urcat din nou pe calul său, strigându-l apoi pe unul dintre arcași, care tocmai ieșea din pădure. Acesta s-a îndreptat spre noi prin luminiș, purtând un burduf cu apă în mână și fiind urmat de calul său care mergea agale. Părul bărbatului era roșcat, la fel ca barba sa, și îi fusese împletit cam aiurea, în trei codițe.

Arcașul i-a făcut cu mâna căruțașului când a ajuns în dreptul lui și i-a dat burduful cu apă. M-am prins strâns de loitră cu degetele mele amortite, privindu-i cum vorbeau, în timp ce calul mergea pe lângă căruță. Inima mi-a tresărit și ochii mi s-au plimbat de la cal înapoi la arcaș. Tolba cu săgeți îi era încă fixată de șa. M-am ridicat în capul oaselor doar cât să mă uit pe deasupra loitrei. Majoritatea războinicilor riki descălecaseră.

Am adunat o mână de fân din spatele meu și mi-am strecurat palma printre scânduri, oferindu-i-o calului. Când a văzut hrana, și-a clătinat capul și a venit cu un pas mai aproape de mine.

Bărbații încă vorbeau când m-am întins după frâie, închi-zând ochii și murmurând o rugăciune în șoaptă. M-am mai uitat o dată spre Iri și el, parcă simțindu-mi privirea, și-a îndreptat, la rândul lui, ochii spre mine. Am văzut cum s-a holbat când m-am ridicat și m-am azvârlit peste loitră, aterizând în șa. Am alunecat pe-o parte, dar m-am redresat, iar animalul s-a ridicat pe picioarele dindărăt.

— Aska! a răcnit căruțașul.

Am lovit calul cu călcâiul cizmei și m-am ridicat în scări, aplecându-mă apoi cât de mult am putut în șa, în timp ce în luminiș s-a dezlănțuit haosul. Din dreapta, vedeam cum războinicii riki alergau deja în depărtare, scoțându-și armele în timp ce dispăreau printre copaci pentru a-mi tăia calea. Era singurul loc spre care m-aș fi putut îndrepta. Dacă nu aveam să ajung la copaci, arcașii m-ar fi doborât.

Am strigat, zorindu-mi calul.

În față, bidiviul lui Iri galopa fără călăreț, speriat de toată zarva care se stârnișe. Fratele meu stătea cu mâinile căzute pe lângă el, cu ochii holbați de uimire. În spatele lui, Fiske a sărit pe cal și a pornit în aceeași direcție ca și mine.

O săgeată a șuietat în apropierea mea și a lovit un copac, iar așchiile au sărit în aer pe lângă mine. Am încercat să mă aplec și mai mult în șa.

Războinicii riki se rostogoleau ca bolovanii printre buruieni, venind spre mine cu aceleași fețe pe care le văzusem pe câmpul de luptă în ziua dinainte. Lovind pământul cu picioarele. Ținându-și armele ridicate.

Am trecut de lizieră, m-am lăsat înghițită de răcoarea pădurii și am privit înapoi.

Când m-am uitat înapoi, spre râu, l-am văzut pe Fiske. Călărea iute-iute, ridicându-și arcul care fusese prins de oblânc.

Am slobozit un blestem. A încetinit și s-a lăsat în șa, să scoată o săgeată, apoi și-a strunit coarda arcului. Eram în cătarea lui.

Pocnitura umedă din umărul stâng mi-a răsunit în urechi și pădurea a amuțit în jurul meu. Privind în jos, am zărit capătul unei săgeți ieșindu-mi prin pielea platoșei. Calul a azvârlit din picioare și s-a înclinat, iar eu am căzut pe spate, lovindu-mă de pământ așa de tare, încât am rămas fără suflare.

M-am rostogolit pe partea dreaptă și am încercat să-mi trag picioarele sub mine, dar tot nu puteam respira. Arborii de deasupra mea s-au legănat, aplecându-se unul peste altul în închipuirea mea, în timp ce stomacul mi s-a întors pe dos. Strigătele au încetat și mi-am apăsat fața în noroi, gâfâind și tușind.

Cizmele lui Fiske au lovit pământul în fața mea când a descălecat, iar sunetele altor pași au început să-mi răsune în cap.

S-a aplecat, mi-a înhățat părul în pumnul lui încleștat și m-a tras în picioare. Cu coada ochiului, i-am văzut pe ceilalți cum prindeau calul de frâu. Am gemut, căci săgeata care îmi străpunsese umărul îmi trimitea o durere fierbinte prin braț, gât și spate. Am încercat s-o ignor în timp ce bărbatul mă trăgea de codițele mele împletite care i se agățaseră de pumn. Înăpoi în luminiș.

Spre locul unde aștepta Iri.

ȘASE

AM TRAS DE FUNIILE CARE-MI LEGAU MÂINILE ȘI PICIOARELE de căruță până am făcut bășici la degete, încercând să rămân nemișcată pe partea dreaptă, în timp ce căruța se scutura și se legăna pe terenul accidentat. Aveam, în continuare, săgeata înfiptă printre oase, iar durerea era așa de puternică, încât o simțeam întinzându-mi-se prin tot corpul.

Iri călărea în urma mea, păzindu-mă, și renunșasem să încerc să descifrez expresia care i se așternuse pe chip, concentrându-mă, cu ultimele puteri, să rămân nemișcată. Când s-a lăsat întunericul și căruța a început să încetinească, am zărit, printre pleoapele întredeschise, lumina focurilor și am adormit înainte ca tabăra să amuțească.

După o perioadă atât de scurtă, încât a părut să dureze doar cât o respirație șuierătoare, a și sosit dimineața. Am înghițit în sec și am ascultat cum se trezeau luptătorii riki, stingând focurile și pregătindu-și caii. Când ne-am pus în mișcare, mi-am strâns dinții atât de tare, încât am crezut c-or să crape, și m-am agățat cu mâinile și picioarele de loitrele căruței, să mă țin mai bine.

Arsura de fier încins din umăr mă durea de acum până și în urechi și credeam c-o să-mi crape capul. Nu m-am mai uitat

după Iri. Singurul lucru care mă făcea să sufăr mai rău decât agonia provocată de săgeată era faptul că, de acum, știam limpede că fratele meu era un trădător. Că fusese în viață. În tot acest timp.

Ore și ore în șir au trecut între trezirile și adormirile mele, până ce n-am mai fost sigură dacă eram vie sau moartă. Căruța a încetinit din nou și scrâșnetul potcoavelor pe pământul înghețat a înlocuit sunetul pietrelor care alunecau. Când am început să urcăm o coastă, m-am ghemuit mai tare și am încercat să nu țip când am fost împinsă cu toată forța spre picioare.

Nu ne-am oprit până când aerul nu s-a răcit, la apus, iar aroma zăpezii nu a început să se amestece cu mirosul de fum. Apoi s-au auzit uralele. Și sunetul înăbușit al plânsetelor. Războinicii se întorceau acasă pentru iarnă, la neveste, bărbați și copii. Cunoșteam prea bine sunetul acela. Puteam să văd cu ochii minții fiordul. Cum arăta de sus, de pe creastă. Albastru și verde țâșnind din apă și dispărând în cerul încețoșat. Plaja de piatră neagră pe care zăceau, îngrămădite la mal, lemne plutitoare albite de valuri. Oamenii din clanul meu probabil că ajunseseră deja acolo și se încălzeau în fața focurilor din casele lor căptușite cu scânduri de lemn. Adăpostiți în paturi, cu burțile pline.

Tata... Mýra...

Gândul acesta era aproape la fel de dureros ca rana provocată de săgeata care-mi sfredelise carnea.

Războinicii riki m-au lăsat să zac acolo până ce vocile lor și-au făcut loc la marginea gândurilor mele încețoșate, iar căruța s-a scuturat din nou. M-am făcut mică-mică.

— Unde s-o pun? s-a auzit o voce aspră din întunericul din spatele meu.

Un alt trup, nu al meu parcă, s-a ridicat, și durerea pe care mi-a transmis-o prin tot spatele m-a făcut să mă cutremur.

— Lasă-mă pe mine!

Funiile din jurul meu au fost tăiate și niște mâini m-au prins de picioare, târându-mă spre marginea căruței. Pe când cineva mă ridica, săgeata s-a agățat în ceva și am mormăit. Măruntăiele mi s-au agitat ca o mare furibundă și mi-am deschis ochii, dintr-odată, doar cât să văd fața lui Iri aplecată deasupra mea. Am clipit, încercând să-l văd mai limpede, înainte ca ochii să mi se dea iar peste cap.

Când i-am deschis din nou, eram întinsă pe jos. Undeva, înăuntru. Culoarea focului lumina camera întunecată din jur. O fi fost o șură? Sau, poate, o magazie?

O mână aspră m-a apăsă pe față.

— Arde toată! a spus cineva.

— Are o infecție, probabil, s-a auzit o altă voce. Așaz-o pe masă!

Mâinile m-au ridicat din nou și camera s-a învârtit cu mine.

Aerul rece mi-a ciupit pielea pe când îmi umblau la platoșă și am dat din picioare, încercând să ajung la pumnalul meu, dar teaca sa era goală.

— Oprește-te! mi-a poruncit Iri, apropiindu-și chipul de al meu.

M-am agățat de el, încleștându-mi degetele în pielea armurii lui.

— Scoate-o! am scâncit, în timp ce lacrimi fierbinți mi se adunau la coada ochilor.

— Asta facem! m-a asigurat.

Din nou a dispărut din raza vederii mele.

O altă umbră a apărut în fața mea și alte mâini au apăsă, cu blândețe, în jurul capătului săgeții.

— Ar trebui s-o așteptăm pe Runa!

— E cu răniții de la Aurvanger. Scoate-i-o!

Vocea adâncă a fratelui meu îmi răsuna prea puternic în minte. Mâna lui mi-a prins brațul, dar mi l-am smuls din strânsoare, blestemând. Voiam să-mi scoată săgeata, dar gândul că încerca să îmi aducă alinare îmi făcea de-a dreptul greață.

Ființa din fața mea s-a mișcat și fața i-a fost luminată de flăcările focului. Fiske!

M-am smucit înapoi.

— Pleacă de lângă mine! am strigat.

Și-a coborât palma peste gura mea și i-am prins gâtulejul între degete, strângându-l de beregată. Mi-a dat mâna la o parte cu o lovitură.

— *Nu mă atinge!* am șuierat, zvârcolindu-mă pe masă.

— O să scoată săgeata, Eelyn. Taci odată! mi-a cerut fratele meu.

Iri era în spatele meu, rupând o pânză în fâșii.

— Dar el este cel care mi-a înfipt-o în umăr! am țipat, fixându-l cu privirea pe Fiske, în timp ce furia îmi alerga prin corp și inima îmi bătea atât de tare, că era mai-mai să-mi sară din piept.

Fiske a privit în jos spre mine, fără nicio expresie pe chip.

— Dacă nu te-ar fi lovit în umăr, altă săgeată te-ar fi nimerit în inimă și acum ai fi zăcut moartă în pădure. Ar trebui să-i mulțumești.

L-am privit, la rândul meu, pe Iri, cu ură.

— *Să-i mulțumesc?* Dacă nu era el, n-aș mai fi fost aici deloc.

Mi-era greu să articulez cuvintele printre dinții încleștați.

— Ți-am spus să nu te mai ții după noi! mi-a amintit Fiske, ștergându-și fruntea cu dosul brațului.

Avea mâinile ude de sângele meu.

— Pot să scot săgeata acum sau poți s-o aștepti pe Runa. S-ar putea să mai dureze, însă.

— Scoate-o! a răsunat vocea obosită a lui Iri.

Privirea îi era îngrijorată. O privire pe care mi-o aminteam bine – era aceea pe care i-o văzusem de multe ori.

„Încă o dată!”

Îi puteam auzi vocea, căci încă îmi mai răsuna în minte. Soarele apunea dincolo de fiord și aproape că era prea întuneric să mai putem vedea ceva. Tata ne privea de la geamul casei noastre, o siluetă în lumina focului.

„Încă o dată, Eelyn!”

Iri era doar cu un an și jumătate mai mare decât mine, dar întotdeauna fusesem mai scundă. Nu puteam să țin scutul îndeajuns de bine, încât să lupt cu el. Așa că mă învățase să lupt fără scut, să mânuiesc securea cu stânga și sabia, cu dreapta. Fusesse lovit și sângera pentru că mă antrena pe mine, înainte de primul nostru sezon de luptă.

„Încă o dată!”

Avea aceeași privire și acum. Se întreba dacă eram destul de puternică.

Fiske a pășit spre mine și l-am urmărit cu precauție. Știam că n-aveam de ales. Mai fusesem și înainte bolnavă și rănită, dar în viața mea nu mai simțisem o astfel de durere.

Stând lângă mine, Fiske m-a privit în ochi:

— O să te doară! m-a prevenit.

Iri mi-a întins o bucată de piele și am luat-o.

— Fă-o! i-a cerut din nou.

Am mușcat tare de curea, trăgând adânc aer în piept și fixându-mi privirea pe grinzile de deasupra.

Iri m-a ocolit și s-a postat în fața mea, trecându-și brațul pe după gâtul meu pentru a-mi fixa ceafa, iar eu m-am apucat de el

cu mâini tremurătoare. Săgeata a trosnit în spatele meu, aducându-mi în fața ochilor o explozie de lumină albă care a umplut întreaga cameră. Am gemut la pieptul lui Iri, răsucindu-mi mâinile în cămașa lui, în timp ce Fiske scobea după capul săgeții, până când a izbutit să-l prindă cu degetele.

Când a dat de el, s-a oprit, așteptând să-mi recapăt suflarea.

— Gata? a coborât privirea spre mine.

Am scos trei răsufări șuierătoare, înarmându-mă cu mult curaj înainte să încuviințez dând din cap.

Și-a tras iute brațul în spate, scoțând săgeata.

M-am lovit cu capul de Iri și am simțit cum mi se înmuia tot corpul, în timp ce săgeata cădea pe podea. Mâinile lui Fiske au îndesat repede în rană un tampon de pânză și m-au prins apoi de umăr atât de tare, încât nici nu mai puteam respira. Am clipit încet, încercând să deslușesc ceva, dar ochii nu-mi mai erau de folos.

— Pentru numele Thorei, ce...?

Șoapta pițigăiată a unei fete s-a stins, iar în ușă s-au oprit niște de cizme care ieșeau de sub o fustă lungă de lână.

— Iri?

Fratele meu s-a ridicat și a pornit spre ușă, doar mâna lui Fiske rămânând să mă susțină și să mă împiedice să mă rostogolesc de pe masă. Capul mi-a căzut într-o parte și l-am putut vedea pe Fiske, cu părul lui lung și negru care îi încadra fața, cum îmi curăța umărul. Nu mai simțeam durerea. Nu mai simțeam nimic.

— Cine ești? mi-au răbufnit cuvintele din adâncul pieptului.

A rămas nemișcat, cu chipul împietrit în lumina slabă.

O lacrimă și-a lăsat urma caldă pe fața mea.

— Cine ești tu pentru fratele meu?

A strâns din buze înainte să răspundă, în timp ce mâinile i se opreau deasupra răniile mele.

— Ba nu, el e fratele *meu*! mi-a spus. Și, dac-o să moară din cauza ta, o să-ți tai gâtul așa cum ar fi trebuit s-o fac în Aurvanger.

ȘAPTE

CÂND MI-AM DESCHIS DIN NOU OCHII, ERAM SINGURĂ-SINGURICĂ. Lumina subțire și albastră a dimineții se strécura de deasupra mea, printre scândurile de lemn ale șurii. M-am ridicat în capul oaselor pe masă și zvâcnetul a reînceput, făcându-mă să tremur. Mi-am băgat mâna pe sub cămașă și am atins ușor rana fierbinte, inflamată, din umăr. Mai jos de ea, despicătura de pe braț îmi fusese cusută din nou. Mi-am frecat încheieturile una de cealaltă, simțind cum mă săgeta încă durerea provocată de jupuirea pielii în locul unde strânsese funia.

Mi-am întins picioarele goale până am dat de pământul rece și m-am lăsat să alunec de pe masă. Cizmele mele erau așezate frumos deasupra armurii, lângă o vatră goală. Idolul micuț al lui Iri pe care îl avusesem ascuns în platoșă era pe masă, lângă mine. L-am luat în mână, mi-am trecut degetul mare peste chipșorul lui și am clipit, căci îl vedeam parcă din nou ca prin ceață. Am simțit din nou fulgerul acela în suflet. Pentru că Iri era viu. Și nu numai că era viu. Ne trădase! Pe toți.

Băiatul cu care îmi împărțisem copilăria... Băiatul alături de care luptasem... Devenise mai rău decât orice dușman. Iar

sângele pe care-l împărțeam cu el îmi alerga acum ca o otravă prin vene.

Printre scândurile pereților am zărit satul riki. Era tăcut, răsfirat în josul pantei și acoperit cu un strat subțire de zăpadă. Pini de un verde-întunecat se întindeau în spatele caselor ca un perete gros.

M-am căznit să-mi trag cizmele, scrâșnind din dinți din cauza durerii care-mi săgeta toată partea stângă a corpului. Coastele mă înțepau din nou, după căderea de pe cal. Poate că se frânseseră iarăși. M-am îndreptat spre ieșire și am ridicat ușor zăvorul cu degetul, dar, când am împins-o, ușa nu s-a deschis. Era blocată din afară. M-am ghemuit pe jos, într-un cotlon, strângându-mi brațul rănit aproape de corp. Am așteptat.

Satul a început să prindă viață încet, încet. Au început să se audă sunetele animalelor care-și cereau tainul și acelea ale ceaunelor de fier care se legănau pe vergele de lemn deasupra focurilor de dimineață. Mirosul grânelor prăjite a umplut aerul, iar stomacul a început să mă doară. Am închis ochii și am încercat să alung greața care-mi fierbea în pântec.

Vocea lui Iri m-a găsit în camera întunecată, după ore întregi de stat în umezeala rece. Ușa s-a deschis larg, lăsând să intre lumina zilei și un bărbat cu păr sur, care purta o cămașă neagră, curată. Era prea bătrân să fi luptat la Aurvanger. M-a măsurat cu privirea, așa cum stăteam ghemuită într-un colț, ca un animal speriat. Buzele i s-au mișcat în barba lui deasă.

— Avem măcar la ce s-o folosim? Runa zice că ieri avea o săgeată în ea.

Iri a intrat după el, aplecându-se să se ferească de tocul jos al ușii și așezând un mănunchi de lemne de foc. Era curat, avea părul împletit din nou și hainele schimbate.

— Pare puternică. E o războinică aska.

A mai spus ceva ce n-am auzit, din cauza gândurilor care-mi alergau prin minte ca vântul. Iri era cu războinicii riki! Iri se purta de parcă m-ar fi capturat!

Ochii bătrânului m-au măsurat din nou. Părea să fi căzut pe gânduri.

— Runa mi-a zis și *cum* a ajuns săgeata aia în ea.

Când Iri m-a privit, în cele din urmă, nu și-a ascuns furia din căutătură.

— Fiske a doborât-o.

— Probabil o să-și petreacă iarna încercând să scape, a scuturat din cap bătrânul. N-o s-o vrea nimeni. Cred că, de fapt, cel mai bine ar fi să căpătăm niște monede în schimbul ei peste câteva zile, când or să vină neguțătorii din Ljós.

M-am ridicat, cu spatele lipit de perete. Durerea din braț s-a întins către piept și mi-am plimbat privirea de la Iri la bătrân.

Acesta din urmă a ieșit înapoi în zăpadă, iar eu m-am uitat, furioasă, la fratele meu, simțind cum mi se ridica buza de sus, ca într-un rânjet.

— Mă dați la schimb? *Cui?* am șoptit.

A tras zăvorul la locul lui și a așezat amnarul pe masă.

— Unuia dintre celelalte sate riki.

— Nu se poate să faci una ca asta!

— Am vrut să te țin aici toată iarna, până când te puteam coborî de pe munte, și-a frecat el fața cu palmele. Dar ai făcut-o lată, Eelyn!

— *Eu* am făcut-o lată? Tu m-ai adus aici!

— Taci!

S-a uitat prin spărtura din ușă.

Sângele a început să-mi fiarbă în vene, trezindu-mă.

— Tu ești acela care și-a lăsat baltă clanul și zeul ca să vii să-i slujești pe dușmanii noștri, Iri!

Și-a întors fulgerător privirea spre mine și s-a apropiat din doi pași, prinzându-mă de cămașă și trăgându-mă spre el.

— Aska sunt aceia care m-au lăsat baltă *pe mine!* Ei m-au lăsat să mor *pe mine!* Războinicii riki mi-au salvat viața!

L-am împins cu brațul sănătos, am înhățat idolul de pe masă și l-am aruncat în el.

— Te-am jelit în fiecare zi, de cinci ani încoace! i-am strigat. Iar adevărul acesta m-a izbit, amenințând să mă doboare.

— Și tu erai aici, în tot timpul ăsta! Nici măcar nu m-ai întreat ce mai face Aghi!

Iri a încremenit, iar încordarea de pe chipul lui s-a șters, făcând loc pentru ceva teribil de delicat, de fragil, care părea gata-gata să se spargă.

— Tatăl *meu!* i-am strigat, cu o voce tremurătoare, făcând încă un pas spre el.

Și-a lăsat ochii în pământ.

— Tatăl *nostru*, a spus, când i s-a descleștat maxilarul și în cameră s-a lăsat tăcerea. Mi-a fost frică de ce mi-ai fi putut spune.

— Trăiește, Iri. A luptat la Aurvanger. Și dac-ar ști adevărul, i-ar fi rușine să te numească „fiul lui”.

A scuturat din cap, refuzând să se certe cu mine.

— Crezi c-o să vină după tine?

— Dacă nu mă întorc până la dezgheț, o să vină să mă caute. Privirea i s-a mutat asupra idolului de pe jos.

— I-ai spus că trăiesc?

Prin minte mi-a trecut imaginea tatei, alergând pe câmp spre mine, cu ochii strălucind de teamă.

— Am încercat. Nu mi-a dat crezare. A fost convins că Sigr ți-a trimis sufletul la mine, să mă apere.

Iri a părut, dintr-odată, să fie tare, tare departe, iar privirea i s-a pierdut într-un cotlon întunecos al încăperii.

— Poate că așa a și făcut...

— Nu Sigr a făcut asta, Iri! Ci Thora! am rostit cu o voce lip-sită de orice expresie, mijindu-și ochii. *Ai omorât* oameni din propriul clan. Ce-o să faci când o să mori? O să fii separat de noi pe vecie!

Până și cuvintele însă parcă s-au încovoiat sub povara propriului înțeles. Chiar și atunci când îl plângeam pe Iri, întotdeauna fusesem sigură c-aveam să-l revăd. Că într-o bună zi urmam să fim din nou cu toții împreună. Dar de acum Sigr nu i-ar fi permis în veci să intre în Sólbjörg. Nu după tot ce făcuse.

— Nu înțelegi! mi-a spus el, cu o voce care își pierduse și ultima brumă de mânie, în timp ce își trecea degetele prin barba scurtă înainte să ridice figurina de pe jos și s-o răsucească în mână. Te-am văzut și...

M-am rezemat de perete, încercând să rămân în picioare în timp ce îi priveam chipul, deslușind cum i se perindau gândurile.

— Te-am văzut și m-am gândit c-o să-ți privesc moartea. M-am gândit că o să-mi stea inima în piept.

A înghițit cu greu și s-a încruntat.

Nu mă așteptasem să spună asta! Căldura din obraji mi s-a ridicat spre ochi, iar lacrimile m-au înțepat în aerul rece.

— Am crezut că erai mort, Iri! Am încercat să ajungem în crevasă după corpul tău. Am încercat să...

Mi-am înghițit cuvintele. N-aveam cum să dau timpul înapoi.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să ne întoarcem la fiord! am încheiat.

Și-a plimbat privirea prin cameră.

— Nu pot.

— *De ce?* am ridicat iar vocea și l-am privit atentă.

— Trebuie să găsec un mod de-ai convinge să te ia ca *dýr*.

— Nu!

Vocea mea a răsunat în toată camera, răsunându-mi în urechi.

— Taci! Dacă află careva că vorbesc cu tine așa... Dacă o să te dea la schimb, rămâi singură, a oftat el. N-o să te poți întoarce vreodată la aska. Mai avem câteva zile până vin neguțătorii de la Ljós. O să ticluiesc eu ceva până atunci.

M-am gândit la tata, la ochii lui albaștri care m-ar fi privit, grei și holbați din cauza rușinii. Puteam deja să simt greutatea unei zgârzi de *dýr* în jurul gâtului. Nu-mi venea să cred că Iri sugerase una ca asta.

— Știi că nu pot să devin un *dýr*, Iri! Dacă-ăș face-o, n-o să mai fiu niciodată primită în Sólbjörg. Mai bine mă omor decât să fiu de acord cu așa ceva.

Asta fuseserăm învățați de mici: *vegr yfir ffor* – „onoarea-i mai presus de viață”.

M-a privit în ochi și a spus cu voce joasă:

— Dacă-ți iei viața, o să-l lași pe tata singur pe lume. Dar, dacă-ți înghiți mândria și aștepti să treacă iarna, o să te întorci la el după dezgheț. O să te întorci la aska și-o să-ți recâștigi onoarea.

Am scrâșnit din dinți, încleștându-mi pumnii pe lângă corp. Fiindcă avea dreptate.

— Te urâsc! i-am strigat.

Cuvintele au eliberat toată forța a ceea ce ascunsesem de el. Furia. Dezgustul.

Dar le-a primit pe toate. Le-a lăsat să se rostogolească dinspre mine spre el și nu li s-a împotrivit. Și-a plimbat o vreme ochii pe chipul meu, ca și cum atunci m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Știu.

OPT

M-AM AȘEZAT ÎN FAȚA VETREI, TRĂGÂNDU-MĂ DIN CE ÎN ce mai aproape pentru a-mi încălzi degetele amorțite de la mâini și de la picioare. Aș fi putut să aștept întunericul și să evadez prin perete, dar habar n-aveam unde mă aflam. Și n-aș fi avut nicio șansă de supraviețuire pe munte cu mușchiul și tendonul umărului coapte de boala care mi se zvârcolea ca un șarpe pe sub piele.

Odată cu venirea întunericului, zăvorul ușii s-a săltat din nou și m-am ridicat, cu spatele rezemat de perete. În ușă a apărut o fețișoară încununată de o spirală de cosițe întunecate.

— Am venit să îți oblojesc rănile și să te-ajut să te speli.

Cu o mână își strângea șalul țesut care-i acoperea umerii, iar cu cealaltă ținea un coș sprijinit de șold.

— Dacă încerci să-mi faci rău, abia aștept să te las să mori din cauza acelei infecții, a murmurat, făcând semn din cap spre pata de sânge proaspăt ce-mi apăruse pe cămașa murdară.

Fata avea cam înălțimea mea, dar era prea curată și prea moale ca să fie o războinică. Nu mi-ar fi luat mai mult de două răsufări să-mi pun mâinile în jurul gâtului ei.

S-a îndreptat cu multă prudență spre mine, cercetându-mi, cu ochii ei întunecați și mari, fața, unde simțeam umflătura de pe obraz și buza crăpată. Și-a săltat coșul pe masă și a pus o oală pe jos, în fața vetrei deschise, privind-mă cu coada ochiului. Când mi-a întins o pâinișoară, am rupt-o în bucăți cu degete murdare și-am mâncat-o cât de iute am putut. Durerea din falcă era nimic față de aceea a găurii din stomac!

A pus un urcior și o stivă de cârpe frumos împăturite pe masă, apoi a umplut o strachină cioplită din lemn cu apă fierbinte din care se ridicau mirosuri de levănțică și de tătăneasă.

Mi-am tras cămașa peste cap, încercând să am grijă la umăr, și m-am ridicat, sprijinindu-mă în brațul sănătos, să mă așez la masă. Fata mi-a desprins bandajul murdar de pe rana provocată de săgeată și s-a aplecat s-o cerceteze. Degetele ei au dat ușor pielea la o parte și am răsuflat șuierător când a făcut asta.

— E un țintaș bun, a murmurat. Exact în mijlocul încheieturii.

Durerea violentă m-a făcut să-mi încleștez dinții. Fata părea curată și moale, dar nu era deloc proastă. Știa că-s periculoasă, dar nu-i era frică de mine. Și voia ca eu să știu asta.

A muiat o cârpă în vasul parfumat și a apăsat-o, cu hotărâre, pe pielea sfâșiata de pe brațul meu. M-am uitat în tavan, mușcându-mi buzele, iar părul mi s-a desprins și mi-a alunecat pe spatele gol cât ea mi-a curățat rana.

— Asta pare în regulă. E adâncă, dar o să se vindece. O sabie ți-a făcut-o? m-a întrebat, privind în sus, spre mine.

Am încuviințat cu o înclinare a capului, dându-mi seama că ea era probabil aceeași care venise în seara dinainte. Mă cususe mai bine decât o făcuse vreodată Kalda.

— Ești o tămăduitoare?

Privirea i-a fugit spre mine ca și cum ar fi fost surprinsă că vorbeam.

— Învăţ pentru a deveni.

A stors cârpa însângerată în apă, iar în spatele nostru s-a deschis uşa, ceea ce m-a făcut să tresar. M-am întors şi l-am zărit pe Fiske stând în cadrul ei. M-am ridicat drept în picioare, rămânând cu spatele la el, şi mi-am tras părul peste umăr, să mă acopăr.

A privit gaura din umărul meu. Pe care el o făcuse. De fapt, toate erau semne de la el.

— Iri ți-a zis să mă aştepti, Runa, a şoptit el, uitându-se din nou spre fată.

— Ai întârziat. Îi mai am şi pe alţii de îngrijit în seara asta.

Fata şi-a continuat treaba, iar el s-a rezemat de perete, uitându-se în altă parte a camerei.

— Hai să te spălăm cum se cuvine, m-a îndemnat ea, întinzându-mi o altă cârpă şi ridicând oala cu apă fierbinte pe masă.

Mi-am spălat partea din faţă a corpului, în timp ce ea m-a frecat pe spate şi pe gât. După ce am scăpat de cea mai mare parte a murdăriei şi a sângelui, mi-a împletit părul, încă prăfuit şi încălцит, dându-mi la o parte şuviţele de pe faţă. Când a terminat, a ridicat o cămaşă curată din coş şi m-a ajutat să mă îmbrac.

A desfăcut un sul de bandaj lung, din cârpă, şi mi-a ridicat braţul îndoit peste piept.

— Ține aici! mi-a cerut.

I-am dat ascultare şi am urmărit-o cum mă bandaja, fixându-mi braţul.

S-a dat înapoi şi m-a privit.

— N-am venit aici să te ajut să-ți speli sângele oamenilor noştri din cosiţele tale blonde fiindcă-s cumsecade. Am făcut-o fiindcă mi-a cerut-o Iri. El şi-a câştigat locul printre noi şi să nu te prind că i-l pui, cumva, în pericol!

Am ridicat o sprânceană, să-i arăt că nu pricepeam.

— Și ce anume l-a făcut să și-l câștige? am iscodit-o.

Însă ea nu mi-a răspuns, ci s-a mulțumit să-și ridice coșul, pe care și l-a așezat din nou pe șold. A deschis ușa fără să se uite în urmă, iar Fiske a urmat-o. În spatele lor, zăvorul a căzut în lăcaș, iar eu am privit în jos spre brațul meu nefolositor. Dacă am fi ajuns aici cu câteva zile mai devreme, aș fi putut să cobor de pe munte înainte de prima zăpadă mare. Dar era prea târziu. Puteam mirosi gerul iernii ce se târa spre sat, apropiindu-se cu fiecare oră.

Ar fi fost o nebunie să încerc acum. Dar, dacă aș fi rezistat o iarnă fără să primesc vreun cuțit în inimă, poate că aș fi avut o șansă.

NOUĂ

UȘA S-A DESCHIS LARG, LOVINDU-SE MAI-MAI SĂ SARĂ din țâțâni. M-am ridicat pe masă în capul oaselor și am cercețat întunericul. Înainte să recunosc umbrele, niște mâini m-au înhățat. M-am zbatut, încercând să mă eliberez, dar un braț zdravăn mi s-a înfășurat în jurul corpului, făcându-mi coastele să mă doară și mai rău și camera să se învârtă cu mine.

Mâinile m-au prins de cămașă și m-au tras afară pe ușă, în zăpadă, iar eu m-am târât, desculță, pe cărare, lovind în jur cu picioarele și poticnindu-mă. Am încercat să mă orientez, dar de jur-împrejur nu se vedeau decât albul de sub mine și ceața întunecată care înconjura satul.

— Unde mă duci?

Bărbatul mi-a aruncat o privire peste umăr înainte să se întoarcă spre mine și să mă plesnească. Imediat, capul mi-a zburat într-o parte și gura mi s-a umplut de sânge.

— Dacă mai deschizi gura înc-o dată, mai înfig o săgeată în tine, aska!

Mi-am înghițit răspunsul veninos.

Am străbătut satul prin întuneric până la capăt, unde ecoul sunetului făcut de un ciocan pe nicovală se răsfrângea de-a

lungul versantului tăcut. În față, sub o învelitoare din paie, strălucea, într-o lumină portocalie, o fierărie.

Bărbatul m-a împins în față și un altul m-a prins, trăgându-mă în cort. M-a apucat de păr și mi-a ridicat capul cu forța, iar un riki cu șorț de piele m-a măsurat, ținând în mână un clește din fier. S-a întors și a scociorât în vatră. Am făcut ochii mari când l-am văzut că scotea de acolo o zgardă de *dýr* făcută din fier. M-am tras înapoi, încercând să ies din cort, dar cei doi bărbați mă țineau zdravăn. Fierarul a ciocănit pe nicovală zgarda fierbinte și strălucitoare, curbând-o și întinzând-o pe măsură, în timp ce eu mă luptam, împingând în trupurile aflate în spatele meu.

— Dacă stai liniștită, te asigur că nu te ard, m-a povățuit fierarul, cu ochii la gâtul meu.

Mi-am făcut ochii roată prin cort, căutând ceva cu care să mă pot lupta. Peste tot erau tot soiul de unelte, dar nu ajungeam la niciuna. Mâna care mă ținea de păr m-a împins înainte, lipindu-mi fața de nicovala înghețată, iar celălalt bărbat și-a lăsat toată greutatea pe trupul meu, să mă țină nemișcată.

Am țipat, lovindu-i cu sălbăticie, dar erau prea puternici. Cercul luminos de metal se apropia, în timp ce mă zbăteam în van, căci picioarele goale îmi alunecau pe pământul înghețat. Un alt riki m-a prins de umeri și am fost țintuită locului, complet neputincioasă. Am mârâit și am scuipat pe când fierarul întindea încet cu cleștii zgarda încă fierbinte și o așeza cu grijă în jurul gâtului meu. Am lovit din nou cu călcâiul, de data asta nimerind un picior, și am alunecat. Pielea mi-a sfârâit atinsă de metal și am inspirat sugrumat, înlemnind.

— Hm! a exclamat fierarul, aplecându-se peste mine și zbârlindu-și sprâncenele. Ți-am zis să stai nemișcată!

Fața mi-a alunecat pe nicovală, din cauza mucilor și lacrimilor tăcute, în timp ce bărbații mă țineau nemișcată și așteptau să se răcească zgarda. Era prea târziu. Metalul cald și greu îmi apăsa deja gâtul.

În întunericul din josul potecii s-a ivit o torță și m-au scos înapoi în zăpadă. Când ne-am oprit, unul dintre bărbați a prins zgarda între degete și a trecut o funie prin ea, legându-i celălalt capăt de trunchiul unui copac.

M-a lăsat acolo, tremurând ca varga, și s-a îndreptat către grupul de bărbați de lângă torța înfiptă în pământ. Vorbeau și râdeau, înveliți în blănuri de urs care-i apărau de frigul dimineții.

Am ridicat mâna și am atins arsura care mă frigea deasupra umărului, încercând să-mi dau seama unde mă aflam. Părea c-ar mai fi fost doar o oră până în zori, dar stelele încă erau risipite peste tot pe cer, iar spre miazănoapte, dincolo de copaci, culorile dansau deja.

Primul sunet al unei căruțe m-a făcut să mă îndrept de spate și să trag de funie, să mă pot uita în josul potecii, unde și-a făcut apariția o caravană, pe cărarea ce trecea printre doi bolovani mari, stâncoși. Ultimul car trăgea în urma lui un șir de vite. De îndată ce i-am văzut pe riki salutându-se unul pe altul, am știut ce urma să se întâmple. Veniseră neguțătorii de la Ljós! Piatra de pe suflet m-a apăsât și mai tare. Aveau de gând să mă dea la schimb!

Satul era încă întunecat și tăcut, iar soarele abia începuse să se ridice pe cer. Probabil că Iri nu avea habar ce se întâmpla. Sau poate că se răzgândise și se hotărâse să-i lase să scape de mine.

Mi-am întors privirea către caravană, încercând să-mi cântăresc sortii de izbândă. M-am uitat la tălpile mele, îngropate în zăpadă. Durerea profundă cauzată de frig îmi pulsa deja în picioare. Nu puteam să-i dovedesc fără arme, iar desculță nu

aveam cum să alerg mai iute ca ei. Am preferat în minte toate posibilitățile, căutând o alternativă. Dar nu exista niciuna. N-aveam nicio șansă.

Alți doi *dýri* au fost scoși afară și legați de copacii din spațele meu. Erau, probabil, niște criminali riki. Femeia privea în gol spre pădure, cu fața lipsită de orice expresie, iar bărbatul se muta de pe un picior pe altul, în timp ce niște capre behăiau lângă mine, scoțându-și boturile peste împrejmuire, înspre mâinile mele care tremurau.

În josul cărării a sosit un alt grup, care s-a alăturat bărbaților deja adunați. Când s-a mai luminat, s-au răspândit, pornind de la capătul îndepărtat și croindu-și drum printre copaci, să vadă ce mărfuri fuseseră scoase la schimb.

Categorie din care făceam și eu parte!

Mi-am ținut ochii în pământ, vocea din cap spunându-mi tot ce nu voiam să cred. Urma să fiu târâtă prin pădure și aruncată în vreun sat de munte riki, ca *dýr*. N-aveam să mai văd niciodată fiordul. N-aveam să-l mai văd niciodată pe tata. Pe *Mýra*. Nici în această viață, nici în următoarea. Mi s-a frânt inima. Speranța de a mă întoarce acasă părea atât de nebunească acum, fiind înghițită cu totul de teama mea.

Și toate astea numai și numai din cauza lui Iri!

O pereche de cizme s-a oprit în zăpadă în fața mea și s-a auzit un râs adânc.

— Nu-i rea, așa-i?

Fața mi s-a înroșit ca arsă de soarele de vară. Pielea de pe platoșa lui s-a întins pe când bărbatul se legăna înainte și înapoi pe călcâie, plescăind din limbă înainte ca umbra să i se miște pe zăpadă.

Alți doi riki s-au oprit în fața mea și mi-am pironit ochii pe propriile picioare, refuzând să privesc în sus.

— Cât face? a întrebat unul dintre ei către torțele din spate.

— Patru *penningr*, a strigat un bărbat înapoi drept răspuns.

Am simțit cum mă cufund și mai mult în zăpadă. Era același preț pe care-l plătisem eu pentru țapul sacrificat în noaptea în care îl văzusem pe Iri! Am încercat să clilesc și să îmi alung usturimea din ochi. Era o glumă crudă. Ca și cum Sigr se uita în jos la mine și râdea. Probabil că asta și făcea.

Cei doi riki au pornit mai departe, părând mai interesați de animale decât de mine, iar în fața mea s-a oprit un bărbat mai zdravăn decât ceilalți.

— Ce-i cu ea? a dat el din mână către umărul meu.

Bătrânul care venise să se uite la mine în șură s-a apropiat de el.

— A fost rănită în luptă.

— E o aska?

— Așa-i. Nu prea poți s-o pui la muncă acum, dar o să se vindece înainte de venirea dezghețului.

Mi-am strâns pumnii. Voiam să-l înhaț și să-l strâng de gât cu funia. Voiam să văd cum i se stinge lumina din ochii înconjurați de riduri.

Bătrânul s-a îndepărtat, iar bărbatul solid a făcut un pas mai aproape.

— Întoarce-te!

M-am dat înapoi.

— Ce?

A întins mâna, m-a prins de falca învinețită și m-a tras în față până ce zgarda m-a sugrumat. Și-a apropiat fața de a mea. Degetele lui m-au prins din spatele genunchiului și și-a trecut mâna prin interiorul coapsei mele. M-am apăsât de scoarța aspră a copacului, dar bărbatul s-a mișcat după mine, apăsându-și corpul de al meu.

— Dă-te de pe mine! am mârâit printre dinți.

Un zâmbet i-a întins buzele care abia i se vedeau în barba stufoasă. M-a întors și m-a împins, lipindu-mă cu fața de copac, iar ochii i-au coborât pe corpul meu ca un fier încins.

— Tu o să vii cu mine! a hohotit.

Mi-a dat drumul și am încetat să tremur, cu trupul plin de furia fierbinte care-mi curgea prin vene când izbeam cu securea și sabia, alături de Mýra, în bătălie. Un braț rănit n-avea să mă împiedice să-i trec o lamă prin măruntaie bărbatului ăstuia.

A plecat spre torțe și m-am întrebat dacă-l mai văzusem vreodată. Dacă-i ucisese vreodată pe cineva drag. Răsuflarea mi-a umplut pieptul și mi-am mijit ochii. N-avea să dureze mult până să găsesc ocazia să-l omor. Și când aveam să fac asta, ceilalți aveau să mă ucidă.

Dar ar fi fost în regulă. Sigr ar fi putut găsi onoare în asta.

Zgarda m-a tras de gât și am tresărit, întorcându-mă și văzându-l pe Fiske stând de cealaltă parte a copacului. Avea platoșa aruncată neglijent pe el și șireturile încălțărilor desfăcute. Își înfășurase toată frânghia pe pumn și mă trăgea înainte.

— Ce faci? m-am împotrivit.

Nu m-a privit, în schimb, s-a întors spre sat și m-a tras după el:

— Abia ce-am plătit pentru tine.

O voce s-a ridicat în urma noastră.

— Nu te întoarce! mi-a cerut Fiske și a continuat să meargă.

Ecoul protestelor a răsunat printre copaci, dar s-a stins pe când noi mergeam înainte și s-a transformat, lent, în râsete. Am tras cu coada ochiului în urmă, dar Fiske a smucit de funie.

— Ți-am spus să nu te întorci!

Prima geană de soare s-a ițit deasupra pinilor pe când șontăcăiam, iar durerea din tălpile înghețate îmi urca de-a lungul picioarelor, în spasme. Am parcurs cotul cărării, unde zăpada

se topea în noroi, iar oamenii clanului riki care lucrau afară din casele lor au întors capetele, urmărindu-mă. Fiske nu le-a aruncat nici măcar o privire, ținându-și ochii ațintiți înainte în timp ce mă conducea prin mijlocul satului, înapoi la șura mică și goală în care mă ținuseră. Se curățase de murdăria bătăliei și își ridicase jumătate din păr într-un nod, restul căzându-i peste umerii îmbrăcați în blană portocalie de vulpe.

S-a oprit și am strâns din dinți, să-i împiedic să clănțâne, în timp ce el deschidea ușa și-și scotea cuțitul. A tăiat funia zgărzii și s-a dat deoparte.

— Dă-i drumul!

Am trecut pe lângă el, am intrat în șură și am rămas în picioare, tremurând și strângându-mi brațele în jurul meu. Tăietura făcută când îmi aruncasem securea în el era încă roșie, iar coaja ei i se întindea până sub păr.

Privirea i-a căzut pe picioarele mele și a blestemat în șoaptă. A luat grămada de lemne de pe masă și a făcut focul, înainte să tragă un scaun de lângă perete și să-l așeze lângă vatră. M-am așezat, apropiindu-mă cât mai mult de căldură și ridicându-mi picioarele pe pietrele fierbinți care înconjurau flăcările. Erau palide și amorțite, mă dureau, dar probabil că nu erau degerate.

Fiske a aruncat o blană de urs lângă mine cât mi-am masat picioarele, să readuc căldura în ele. M-am așezat și am privit în foc, simțindu-i căldura peste lacrimile ce-mi curgeau pe față.

— De unde-ai știut că-s acolo? l-am întrebat, controlându-mi vocea.

Arăta ca și cum n-ar fi vrut să-mi răspundă.

— Te-am auzit țipând. În cortul fierarului.

Am închis ochii și am înghițit în sec, gândindu-mă cum plânsesem și implorasem în noaptea în care îmi scosese răgeata din umăr. În viața mea nu mai implorasem pe nimeni

pentru ceva. Umiliința mă ardea mai tare decât infecția din umăr sau decât arsura de pe gât. Mila lui tăia în mine, făcând să-mi sângereze mândria.

— Am fost de acord să te țin până la dezgheț, a spus el într-un târziu, iar sunetele au umplut spațiul gol.

— „Să mă ții”? am repetat, cu o voce ca un sloi de gheață.

— Dacă vei fugi, n-am de gând să vin după tine. O zi e de ajuns ca să mori, afară. Poate două.

— Unde suntem?

— În Fela.

Auzisem de el. Era unul dintre cele câteva sate riki de pe munte.

— Măine o să te duc acasă la mine.

— Acolo trăiește Iri? am pufnit, iar el a ezitat.

— Da, însă familia noastră nu știe nimic despre tine. Dacă vrei să rămâi în viață, așa trebuie să rămână.

— De ce nu m-a cumpărat Iri?

— Clanul riki nu trebuie să știe cine ești, s-a rezemat el de perete. Ține-te cât mai departe de Iri!

L-am studiat, încercând să-i descifrez expresia chipului. Îndârjit, dar rugător. Îl iubea pe Iri – puteam auzi asta în fiecare cuvânt de-al său.

— De ce-ai fost de acord să mă iei?

Și-a trecut mâna prin păr.

— Iri e fratele meu.

— Iri e un prizonier pe care-l țineți ca pe un animal de casă, am murmurat, simțind cum i se schimba atitudinea, cum se întăra. N-o să fug. Dar, dacă-ți închipui c-o să mă port ca un *dýr*...

N-a așteptat să termin. A împins ușa și-a plecat, lăsându-mă așezată în fața focului. M-am uitat la ușă în timp ce o încuia și l-am privit cum se îndepărta în lumina care pătrundea printre scânduri.

Când a dispărut, am scotocit în buzunar și am scos idolul lui Iri. Lemnul era neted și strălucitor în locurile în care îl atinsesem în timp ce mă rugam, sub fiecare lună care se ridica pe cer. Îl purtasem lângă inimă în timpul bătăliilor. Dormisem cu el lângă mine. Deveniserăm războinici împreună. Și, cu mult înainte de asta, fuseserăm prieteni.

Iri fusese acela care mă îmbrățișa în întuneric când visam despre acel herja cu ochii albi care-i tăiasse gâtul mamei. Iri fusese acela care mă ajutase să rămân zdravănă când mă făcusem țândări din cauza durerii pricinuite de pierderea ei. Alergasem alături de fratele meu în timpul primei mele bătălii. Îi spălasem sângele primului ucis de pe mâini și pretinsesem că nu îi văd lucirea lacrimilor din ochi. Fusese mai puternic decât mine în toate privințele, dar avuseserăm grijă unul de celălalt. Și după ce dispăruse, îmi găsisem propria tărie în a-l cinsti.

Am trântit idolul în flăcări, în timp ce lacrimile mi se adunau în piept.

L-am lăsat să se îndepărteze. Mi l-am șters din minte. Pe el și fiecare amintire. Fiecare speranță mărunță.

Pentru că Iri, acela pe care-l iubisem, dispăruse. Băiatul care cândva îmi cunoscuse fiecare cotlon umbrit al inimii mele murise în momentul în care vărsase sângele celor din clanul nostru. Dispăruse, așa cum dispăruse și mama, dar sufletul lui era, și el, pierdut.

Am privit negreala arsurii cum înhăța marginea de lemn, croindu-și drum de-a curmezișul idolului până când acesta a devenit parte din foc. Transformat în fum și adunându-se deasupra mea. S-a întins și s-a răsucit, risipindu-se în aer.

Până ce n-a mai rămas nimic.

ZECE

N-AM ADORMIT, DE TEAMĂ CĂ UȘA S-AR FI PUTUT DESCHIDE din nou.

Arsura de sub zgardă parc-ar fi prins viață în jurul gâtului, înțepându-mă adânc, în piele. Mi-am tras cizmele, șezând singură în șura goală, cu ochii pironiți asupra ușii închise. Îmi petrecusem orele strângând în pumn o bucată de lemn scoasă din foc, căutându-mi sub piele venele prin care mi s-ar scurge cel mai repede viața din trup. Dacă mă sinucideam, era posibil ca Sigr să mă accepte. N-ar fi trebuit să fiu niciodată un *dýr*. Dar cuvintele lui Iri mă urmăreau. Mi-l imaginam pe tata ca pe un aska bătrân și singur în casa noastră din fiord. Deja îi pierduse pe mama și pe Iri. Eram tot ce mai avea. Nu suportam gândul de a-l abandona.

Aș fi putut rezista în timpul iernii. Aș fi putut să mă întorc la Hylli, la tata și la Mýra. Mi-aș fi putut recâștiga onoarea.

Zgomotele unor pași care făceau zăpada să scârțâie m-au îndemnat să mă ridic în fața lui Fiske când acesta a deschis ușa. Când lumina s-a revărsat înăuntru, ningea blând și câțiva fulgi i se prinseseră în păr.

A închis ușa în urma lui și m-a privit o vreme, căutând ceva în mine, parcă.

— Iri zice că nu trebuie să-mi fac griji c-ai fi o primejdie pentru familia noastră.

Iri mințea. N-aș fi ezitat să îi omor pe toți dacă aș fi crezut că așa aș fi putut ajunge acasă, dar probabil că asta nu m-ar fi ajutat.

— Ți-am salvat viața. Sper că-i un motiv destul de bun ca să-l cred.

Mi-am apăsat limba în cerul gurii.

— După socoteala mea, ai încercat să-mi iei viața de mai multe ori decât ai încercat să mi-o salvezi.

L-am împins și am trecut de el, deschizând ușa și strecurându-mă la aer. Am căzut în genunchi, am adunat un pumn de zăpadă și mi-am pus-o pe gât, unde aveam bășici pe piele. Am șuierat prelung printre dinți, încercând să respir, în ciuda durerii înțepătoare.

Fiske a început să coboare pe poteca din fața mea, iar picioarele mele l-au urmat în direcția în care merseserăm cu o zi înainte. Am cercetat coasta muntelui. Satul era răsfirat deasupra noastră, cu casele așezate una lângă alta și una după alta, în șiruri inegale. În partea de sus se afla sanctuarul lor, cam ca la noi în sat. Fumul ce plutea deasupra acoperișului său se pierdea în ceața care îmbrățișa vârfurile arborilor.

Din nou, cei din clanul riki s-au oprit din lucru să se holbeze la noi pe când umblam prin ninsoare, iar eu îl urmam pe Fiske ca un câine, străbătând satul. Pe când treceam pe lângă ei, nu i-am privit în ochi. Eram dezonorată. Slabă. Și fiecare dintre ei știa asta.

Casa se afla pe coasta unei coline, la marginea pădurii. Era mai mare decât altele, cu pereții din bușteni subțiri și învelită

cu paie. Fiske n-a așteptat să intru. A deschis ușa și a dispărut prin ea, lăsându-mă afară.

Nimic nu mă oprea să mă duc drept la copacii acoperiți cu zăpadă. Și nimic nu oprea vreun riki să-și împlânte cuțitul în mine. Probabil că omorâsem câțiva oameni din satul ăsta. Și existau încă și mai mari șanse că aveam să mai omor câțiva înainte să-l părăsesc.

Am intrat încet pe ușă, ducându-mi, din instinct, mâna spre pumnalul care nu se mai afla la locul lui de zile întregi. Iri ședea aplecat peste o masă de lemn, având în față o custură și un morman de blănuri de animal. Mi-a aruncat o privire înainte să se întoarcă la lucru, dar am putut vedea cum tensiunea îi făcea mușchii să i se încordeze pe sub cămașă. Îmi venea să iau un buștean aprins din foc și să-l azvârl în el.

— Ah!

O femeie mai în vârstă stătea la masa din mijlocul camerei mari, cu mâinile apăsate într-o bilă de cocă de pe o scândură de frământat. Și-a scuturat făina de pe șorțul plin de funingine înfășurat peste fusta roșie de lână și m-a privit. Părul închis la culoare era cărunt la rădăcini și împletit într-o coadă lungă înfășurată în jurul capului, dar ochii îi erau de un albastru strălucitor, ca ai lui Fiske.

— Vasăzică, tu ești luptătoarea aska?

Și-a coborât ochii asupra mea, cercetându-mi brațul încă prins la piept. Și-a făcut gura pungă.

— Ce s-a întâmplat acolo? m-a întrebat.

Mi-am mutat privirea spre Fiske, care stătea sprijinit de perete și mânca.

— Am săgetat-o, a răspuns el fără să-și ridice ochii din strachină.

Ochii femeii s-au mărit.

— Și dup-aia ai cumpărat-o?

Și-a înclinat bărbia drept răspuns, fără să se sinchisească să ne privească.

Deasupra mea s-a auzit un scârțâit și doi ochi mari s-au ițit peste marginea podului, privindu-mă pe sub o claie de păr negru.

— Eu sunt Inge. Ar trebui să mă uit la mâna ta, a înclinat femeia capul într-o parte, gânditoare. Ți-e foame?

Drept răspuns, am clătinat din cap, fără s-o privesc.

Ea a scos lingura de lemn din oală și a lovit-o ușor de margine, rânjind.

— Halvard, coboară-ncoace!

Deasupra noastră s-au auzit pași și un băiețel a sărit jos de pe o scară de lemn ce ducea spre un pod pentru dormit. Când a traversat camera, nu și-a luat ochii de pe zgarda de la gâtul meu.

Inge l-a bătut pe spate, întinzându-i lingura.

— Vino să amesteci cât mă uit eu la brațul fetei aska.

M-am dat un pas în spate, spre ușă.

Fiske a terminat și și-a pus strachina jos, iar Iri s-a ridicat să-l urmeze. Au ieșit, lăsând ușa deschisă. M-am uitat cum Fiske a scos un pește mare, argintiu, dintr-un hârdău și cum l-a pus pe o masă de lemn. A continuat să fie atent la mine, în timp ce și-a luat cuțitul și a tăiat burta peștelui. De cealaltă parte a mesei, Iri făcea la fel.

Inge a pus un blid pe masă și a pregătit un mănunchi de ierburi, înmuindu-le așa cum făcuse și Runa. Când a venit spre mine, m-am tras cu spatele la perete.

S-a oprit, lăsându-și mâinile în jos.

— Vreau doar să te ajut să îți cureți rana.

Sigur că voia! Nu mă puteau folosi cu brațul distrus în halul ăla!

M-am apropiat de masă, măturând încăperea cu privirea. Casa părea locuită, probabil, de cel puțin două generații. Unele dintre șipcile de pe perete erau din lemn nou, înlocuite recent, dar aproape toate erau cenușii din cauza trecerii iernilor și ploilor. Pe peretele din dreapta se afla un blat lung sub care mâncarea era pusă în putini, iar legumele uscate erau agățate deasupra, în cârlige. Dincolo de foc se aflau trei lăzi mari, închise, în care probabil că își țineau armele.

Inge mi-a dezvelit brațul, iar eu m-am așezat încet, ținându-l nemișcat până ce a desfăcut bandajul. Mi-am înfipt degetele în marginea laviței în timp ce ea mi-a coborât lent brațul, până ce mi-am așezat palma în poală. Pielea care-mi acoperea umărul era vineție, încă umflată, dar nu atât de roșie ca acum două zile. Am încercat să răsuflu mai încet și am clipit, să-mi alung usturimea din ochi. După cum se purta cu mine, mi-am dat seama că era o tămăduitoare. Poate chiar aceea cu care își făcea Runa ucenicia. Era atentă, curățând cu blândețe pielea înainte să umple rana cu ceva care arăta precum ceara de albine. M-am aplecat s-o miros.

— E ce-i în oală, a făcut semn din cap spre foc.

Băiatul stătea aplecat deasupra flăcărilor, amestecând încetișor și veghind.

— El e Halvard.

S-a aplecat mai aproape de brațul meu și m-am tras înapoi. Apropierea ei mă stânjenea.

După ce mi-a scos brațul din cămașă, degetele au urmărit pielea în sus, pe gât, până unde simțeam arsura radiind. S-a dus până la ușa și a făcut un pas în afară, să se poată ghemui și să adune un pumn de zăpadă într-o cârpă. M-am uitat cum a împăturit-o.

— Ține! mi-a zis.

A apăsat cârpa pe arsură și mi-a ridicat mâna, s-o țin acolo, iar ea și-a îndreptat atenția spre tăietură.

— Runa nu mi-a zis că te-a îngrijit, a murmurat, privind cusăturile. Arată bine. O să le desfacem săptămâna care vine. Până atunci o să-ți fie mai bine și fața.

Mi-a luat mâna într-ale ei, răsucind-o și privind-mi pielea acolo unde îmi apăruseră bășici din cauza legăturilor din căruță.

— Și astea la fel! Dar umărul o să aibă nevoie de mai mult timp.

Cum nu am spus nimic, s-a aplecat să mă privească în ochi. Mi-am dorit să mă întind și să-i prind părul în pumn. S-o izbesc cu fața de masă.

Mi-a strecurat brațul înapoi în cămașă și l-a lipit de mine, înainte să-l înfășoare din nou.

— O să stai aici, cu noi; o să-ți fac un culcuș în pod. În locul tău, m-aș ține departe de cei din afara casei.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre un ceaun mare de fier aflat la celălalt capăt al mesei, din care a pus ceva cu lingura într-o strachină de lemn. M-a privit, mușcându-și buzele, înainte să se uite, peste umăr, la Fiske, care ne urmărea de afară în timp ce curăța pește. Când a deschis din nou gura, și-a coborât vocea:

— Nu știi de ce te-a luat Fiske, dar, după cum arată treaba, o să fii dată la schimb cât de curând. Până atunci, o să mă ajuți. Nu trebuie să vorbești. Dar, dacă-ți dau de mâncare, trebuie să muncești.

A pus strachina în fața mea, așezându-și mâinile pe șoldurile largi de sub talia subțire. A așteptat până când am privit-o.

— Și, dacă ne vei face necazuri în casa asta, aska, n-o să apuci să cobori de pe munte.

UNSPREZECE

SE VEDEA CĂ TRĂISERĂ CU UN ASKA MULT PEA MULT TIMP.

M-am uitat la culcușul pe care-l aranjase Inge pentru mine de-a lungul peretelui opus celui lângă care se aflau așternuturile celorlalți din pod. Mă așteptasem să dorm cu animalele. Poate că voiau să-mi arate că nu le era frică de mine. Sau poate că voiau să mă țină suficient de aproape să mă supravegheze. În orice caz, erau niște nesăbuiți. Eu nu eram Iri.

M-am urcat în pod de îndată ce s-au așezat să mănânce de seară. Nu puteam să stau la aceeași masă cu fratele meu și să mă prefac că nu-l cunoșteam. Nu puteam să pretind că nu mă gândeam, în fiecare clipă, cum să-i omor pe toți, până la ultimul. M-am rostogolit pe o parte și am privit peretele, pe unde intra frigul printr-o crăpătură. Am ridicat mâna și mi-am vârât degetele în ea.

— L-ai văzut pe Kerling azi? a zis Iri, rupând tăcerea.

— Da! a răspuns Inge, a cărei voce delicată era singurul lucru feminin din casă. Vid a făcut bine că i-a tăiat piciorul. O să se descurce și o să se vindece. Mândria lui, pe de altă parte...

— Doar și-a pierdut piciorul! a dojenit-o Fiske.

— Dar nu și onoarea! vocea lui Inge devenise tăioasă. Gyda are nevoie de el. Copilul o să vină în curând pe lume.

— Ce-o să facă fără un picior? Nu mai poate lupta. Nu se mai poate ocupa de ogor, a zis încetișor Halvard.

— O să crească și el capre, i-a răspuns Fiske. Or să fie bine.

O altă tăcere lungă s-a lăsat înainte ca Inge să vorbească din nou:

— Așază-te și lasă-mă să mă uit la tine, *sváss!*

— Am avut eu grijă deja, a oftat Fiske.

— Șezi! l-a îmboldit din nou și am auzit târșăitul unui scaun pe podeaua de piatră, urmat de sunetul scos de platoșa pe care i-o desfăcea ea.

Din câte îmi dădeam seama, soțul lui Inge era mort și puteam să ghicesc cum se întâmplase. Majoritatea oamenilor din clan mor în timpul sezonului de luptă, dar alții mor în raiduri sau din cauza bolilor. Era evident că Fiske era de acum capul familiei, bărbatul în casă, dar Inge nu era, nici pe departe, neajutorată dacă-și conducea casa și lucra ca tămăduitoare când el era plecat în timpul sezonului de luptă. Diferența de vârstă dintre Fiske și Halvard însemna că, poate, avusese mai mulți copii. Sau poate că Halvard nu era al ei, așa cum nici Iri nu era.

— Alea-s urme de dinți?

M-am vârât mai adânc în pătură, amintindu-mi cum îmi înfipsesem dinții în carnea lui Fiske. Încă îi puteam simți în gură gustul sângelui.

— Data trecută nu te-ai întors într-o stare la fel de bună, și-a ridicat ea tonul, zâmbind, probabil. Ești sigur c-ai apucat să te lupți și tu de data asta?

Halvard și Iri au râs, iar eu mi-am înghițit greața care-mi urca în gâttej.

— M-am luptat destul! a ripostat Fiske.

— De-acolo a venit aska? a întrebat Halvard, iar ceilalți au tăcut și casa s-a umplut de sunetele lemnului care trosneau în foc când rășina pocnea pe sub coaja lor.

Am ridicat capul și m-am tras fără zgomot spre marginea culcușului, să mă uit printre scândurile de lemn spre locul în care ședeau, dedesubt. Halvard umplea urcioare de lut cu alifia pe care-o făcuseră pe foc. A privit spre Inge, în așteptarea unui răspuns.

Ea ședea la masă, lângă Fiske. Îi scosese cămașa și îi curăța brațul, în locul în care-l mușcasem. Restul pielii îi era acoperit de zgârieturi, tăieturi și vânătăi.

— Da, a răspuns Fiske.

Halvard a privit în sus spre el, punând un capac pe un urcior:

— De ce n-ai omorât-o?

Inge s-a aplecat deasupra lui, curățându-i o tăietură de pe gât. Părea mică pe trupul lui mare, solid. Fiske s-a uitat iute spre Iri, iar Inge a urmărit pe sub sprâncene schimbul lor de priviri fără cuvinte.

— Uneori îi aducem cu noi. Știi asta.

— Ei bine, mă bucur că n-ai omorât-o. E drăguță.

Iri ședea în cealaltă parte a camerei, zâmbind, și m-am crispat, încruntându-mă, în același timp. Nu am vrut să mă gândesc la trăsăturile mele care erau aidoma aceluia de pe chipul lui. Nu am vrut să mă gândesc la mama noastră. Și la ce ar fi gândit ea acum despre Iri.

— Are părul ca al tău, Iri!

Inima mi-a luat-o la trap, iar umerii fratelui meu s-au încordat. Fiske s-a ridicat și și-a luat cămașa într-o mână.

Inge l-a urmărit.

— Să stai departe de ea, Halvard! l-a povățuit.

— De ce? a întrebat băiatul, punând urciorul jos, iar sprâncenele i s-au adunat. E doar un *dýr*.

— Nu e doar un *dýr*. E o aska, l-a corectat Fiske.

— Și Iri e aska, a murmurat Halvard, lăsându-și umerii în jos.

— E periculoasă, Halvard. Ține-te departe de ea! i-a cerut Fiske și a așteptat ca băiatul să se uite spre el.

În cele din urmă, cel mic a aprobat, dând din cap, în silă.

Inge a continuat să-l urmărească apoi cu privirea pe Fiske în timp ce strângea proviziile înapoi în coșul de pe masă.

— Și de-asta e atât de interesant c-ai adus-o aici, a spus ea.

Fiske nu i-a răspuns. În schimb, și-a tras cămașa înapoi pe el și și-a luat securea înainte să deschidă ușa și să iasă în noapte. Ochii lui Inge s-au îndreptat spre Iri, dar nici el nu și-a ridicat privirea. Câteva minute mai târziu, sunetul sec al loviturilor de secure și al lemnelor care erau despicate răsunau lângă casă.

M-am retras de la marginea culcușului și m-a culcat la loc când în vatră nu mai rămăsese decât cenușa care fumegea. Halvard a urcat scara și m-am ghemuit din nou sub pătură, ascunzându-mă în întuneric. S-a lăsat să cadă în așternut, în partea cealaltă a podului, și s-a foit câteva minute înainte ca răsuflarea să-i devină mai rară și profundă. A adormit cu mâna ieșită de sub pături, cu degetele atingându-i podeaua.

Ușa de dedesubt s-a deschis și după câteva minute s-a închis, iar Iri s-a înălțat deasupra marginii podului, pășind peste Halvard. S-a ghemuit, privindu-l, înainte să-și treacă mâna peste părul lui și să se ridice din nou, venind spre mine.

— A plecat, a spus în șoaptă, așezându-se lângă culcușul meu.

S-a uitat la zgarda pe care o aveam în jurul gâtului, evitându-mi privirea.

— Am crezut c-o să avem mai mult timp, îmi pare rău!

N-am răspuns. Ultimul lucru pe care-l doream de la el era compătimirea lui.

— E doar până la dezgheț, Eelyn. Dup-*aia* o să găsim o cale să te ducem acasă. Înapoi la Aghi.

M-am rostogolit pe spate, să-l pot privi. Strălucirea vetrei era prea scăzută să-i pot vedea ochii.

— Hylli este casa noastră, *a amândurora*, Iri! i-am amintit. A privit într-o parte.

— Casa mea acum e în Fela! mi-a zis.

Gheara din piept m-a sugrumat și m-am bucurat că nu-mi putea vedea fața. Singurul lucru care putea fi mai rău decât să-l pierd pe Iri era să știu că el *alesese* să plece. Era ca și cum ar fi murit din nou. Eram din nou singură, dar în alt fel.

— Ce ți s-a întâmplat? am șoptit. Ce s-a întâmplat în ziua aia la Aurvanger?

M-a privit lung, până ce ușa s-a deschis din nou, iar atunci s-a ridicat, croindu-și drum spre culcușul lui. Am tras păturile în sus pe mine, uitându-mă la conturul feței lui în timp ce stătea întins pe spate. Arcuirea sprâncenelor și unghiul nasului erau aceleași ca atunci când eram copii.

Fiske s-a cățarat pe scară și s-a vârat în așternutul de lângă mine, scoțându-și cizmele și stând în capul oaselor, în întuneric. A tras adânc aer în piept, frecându-și fața cu ambele mâini înainte să-și scoată cămașa, și și-a trecut degetele prin păr, legându-și-l la spate într-un nod.

S-a întins, privind mult timp în tavan, cu mâinile adunate pe piept. Am urmărit cum i s-au perindat gândurile pe chip, unul câte unul, până ce ochii i s-au închis.

Am atins zgarda cu buricele degetelor și am încercat să-mi închipui cum ar fi arătat chipul tatei dacă m-ar fi putut vedea. Am clipit și groaza s-a răspândit prin mine, acoperind liniștea.

Fiindcă singurul lucru mai rău decât să știu că eram un *dýr* era gândul c-ar fi putut ști și tata.

DOISPREZECE

M-AM TREZIT ÎN ÎNTUNERIC CU MULT ÎNAINTEA CELOR-
lalți. În minte îmi răsuna vocea lui Iri. O voce de bărbat.

Am închis ochii, încercând să îl deslușesc pe băiatul cu care
alergasem pe plajă când eram copilă. Am încercat să-i aud
vocea de atunci, dar nu mi-o puteam aminti. Și, dintr-odată,
amintirile mi s-au părut mai mult decât niște simple vise, niște
biete clipe prinse între somn și trezie.

Când am auzit-o pe Inge mișcându-se jos, am coborât
scara, agățându-mă cu brațul bun de fiecare treaptă, și m-am
așezat lângă vatră. Ochii mi-au alunecat spre pâinea veche lă-
sată pe masă.

— Bună dimineața! mi-a spus.

Apoi mi-a întins amnarul, iar eu mi-am privit palma des-
chisă în care mi l-a așezat. Celălalt braț îmi era încă legat de trup.

— Oh! a zis și s-a întors spre mine când și-a dat seama. Îmi
pare rău, presupun că nu poți să faci asta!

S-a întins să-l ia înapoi, dar am strâns pumnul, îndepăr-
tându-mă de ea și îndreptându-mă spre peretele de lângă ușă,
să aduc lemne. A ridicat o sprânceană spre mine, înainte să se
întoarcă la grâul de pe masă. Am așezat vreascurile cu o mână

la marginea vetrei, în loc să le pun în centru. Am lovit amnarul de piatră până ce a scos scânteii, dar vreascurile nu s-au aprins. Le-am mutat mai aproape și am încercat din nou. De data asta s-au aprins, iar eu am ridicat mănunchiul care ardea și l-am așezat la locul lui înainte să se stingă.

— Poți să-mi arăți cum ai făcut? m-a întrebat Halvard de la marginea podului, cu ochii cârpiți de somn și cu părul vâlvoi în cap.

A alunecat în josul scării doar în pantaloni, iar amintirea unui Iri tânăr, desculț și murdar pe față mi-a revenit în minte.

Mi-am frecat podul palmei de piept, ca și cum astfel i-aș fi putut șterge imaginea.

Apoi mi-am ferit privirea și m-am răsucit către Inge. Cernea grâul într-un castron, mijindu-și ochii spre mine.

— Poți, te rog, să încălzești apa?

Am găsit ceaul și, când m-am întors, Halvard era lângă mine, cu mâna întinsă. Inge l-a privit cum a luat vasul pentru încălzit apa și a sărit jos de pe marginea vetrei, potrivindu-și degetele în adânciturile uneia dintre pietrele plate din care era făcută podeaua și ridicând-o cu grijă. Acolo, sub piatră, apa curgea printr-un șanț săpat pe sub casă.

Nu văzusem niciodată așa ceva. S-a uitat la mine cu mândrie, folosind o cană să umple ceaul, apoi mi l-a dat înapoi, zâmbindu-mi. Inge a turnat boabele de grâu pe o piatră de gătit încinsă, învărtindu-le cu o lingură de lemn. Casa s-a umplut cu mirosul cald, ca de nucă, iar foamea mi-a făcut stomacul să chiorăie.

Iri și Fiske s-au foit deasupra noastră, iar Inge a zâmbit, clătinând din cap.

— Ca urșii iarna, a murmurat.

Halvard a scos străchinile de lemn, iar Inge le-a umplut cu grâu înainte să toarne peste ele apa fierbinte. Iri și Fiske

au coborât pe scară, cu părul desfăcut și fețele schimonosite de somn. Iri și-a scărpinat falca în timp ce se așeza, cu ochii mijiji din cauza luminii puternice.

Halvard s-a înghesuit pe laviță, să-mi facă loc și mie, dar Inge a luat a cincea strachină și mi-a dat-o.

— Acolo, a zis și mi-a arătat cu capul ungherul de lângă ușă.

M-am uitat în strachină, în timp ce obrazii îmi luaseră foc. Iri a privit-o, dar l-a ignorat. De ce ar fi lăsat un *dýr* să stea la masa lor? Nu avea încredere în mine. *Nu ar fi trebuit să aibă încredere în mine. Și de ce mi-ar fi păsat? Oricum, nu voiam să stau cu ei.*

Am luat un scaun, l-am trântit pe podea și m-am așezat cu strachina în poală, luând o îmbucătură din păsatul de grâu. Mi-am fript zdravăn limba, dar mi-era prea foame să-mi pese.

— O să le iau pe Runa și pe fata aska să mergem să strângem coada-șoricelului pentru Adalgildi. Voi doi trebuie s-aduceți berea din pivnița de pe coastă, a zis ea, aruncându-le o privire lui Iri și lui Fiske.

Fiske a privit-o lung, cu lingura atârnată în aer, deasupra strachinii.

Femeia s-a uitat la mine înainte să-i înfrunte privirea.

— Crezi că nu-s în stare să-mi port singură de grijă? l-a întrebat, sfidătoare.

— Și eu? a întrebat Halvard, cu gura plină cu mâncare.

Inge a zâmbit.

— Tu poți să vii cu noi, *sváss!* i-a zis.

Am ascultat cum făceau planuri pentru ziua aceea, împărțindu-și responsabilitățile. Când Inge s-a ridicat, s-a aplecat să-l sărute pe Iri pe obraz, trecându-și o mână prin părul lui. Mi s-au strepezit dinții. O scânteie amenința să devoreze părțile mânioase, uscate din mine. Când a trecut pe lângă Fiske,

a făcut același lucru și amândoi s-au relaxat sub atingerea ei, rezemându-se de ea. Fiske și Iri erau bărbați în toată firea, înăspriți în bătlăii, dar cu ea erau atât de blânzi!

M-am uitat la perete până am terminat de mâncat, fiindcă nu mai puteam suporta așa ceva. Eu, una, nu-mi aminteam la fel de multe despre mama ca și ei. Ne trăiserăm cea mai mare parte a vieții cu tata, dar nu-mi plăcea că Inge îl atingea. Nu-mi plăcea tandrețea dintre ei. Era o insultă că Inge se purta cu Iri ca o mamă, dar era de-a dreptul o blasfemie că Iri se purta cu Inge ca un fiu!

Mi-am încleștat pumnul pe lingura cu care luam ultima îmbucătură și m-am ridicat, mi-am spălat strachina și am pus-o înapoi în lada din care le scosese Halvard. Iri mi-a surprins privirea când s-a aplecat să iasă pe ușă în urma lui Fiske. Încerca să mă avertizeze să mă port frumos.

M-am rezemat de perete și am așteptat, în timp ce Inge a ridicat pe masă două coșuri mari cu mânere de piele și a luat două foarfeci de fier de pe perete. Dacă voia să mănânc într-un ungher, ca o capră, n-aveam de gând să fac eforturi prea mari s-o ajut.

Ușa s-a deschis în spatele meu și Runa a intrat, scuturându-și fulgii de zăpadă din părul negru și de pe fustă. Era înfolită într-un șal de lână și îmbujorată toată.

Când a zâmbit, buzele pline i-au dat la iveală dinții albi și drepti.

— Bună dimineața! ne-a urat.

— Runa! a alergat Halvard spre ea, înconjurându-i mijlocul cu brațele.

Fata a ridicat ochii spre chipul meu, apoi spre umăr. De îndată ce a văzut zgarda de *dýr*, și-a mutat privirea în altă parte.

— Arăți mai bine. Ți-am adus asta! mi-a spus și mi-a întins o pelerină de lână verde.

M-am holbat la ea.

— E bună pe vremea asta rece, a continuat, împingând-o spre mine.

Halvard a luat-o de la ea și mi-a îndesat-o în brațe:

— Nu ți-o pui?

Inge s-a apropiat de masă, cu gluga propriei pelerine ridicată peste cap. Mi-a întins unul dintre coșuri și l-a luat pe celălalt, sprijinindu-l pe șold.

Au pornit una lângă alta, cu Halvard alergând înaintea lor și cu mine urmându-le. În timp ce țineam cărarea printre case, am privit cu coada ochiului, reținând planul satului. Între locuința lui Inge și lăcașul unde își desfășurau ceremoniile, niște case se înșirau pe lângă o potecuță, cu excepția cortului fierarului și a ceva ce semăna cu pivnița comună. Și a cărei ușă de lemn se afla pe o stâncă.

La ultima casă de pe potecă, un bărbat împreună cu fiul și fiica lui stăteau în fața unui elan agățat într-un copac. Avea ochii goi, negri, care păreau să mă urmărească pe când treceam, iar limba îi atârna din bot. Bărbatul a ridicat cuțitul, arătându-i băiatului unde să taie. În spatele lor, o femeie aduna ouă în șorț. M-a privit, strângându-și mai tare în mâini poala fustei.

În timp ce străbăteam satul, poteca s-a îngustat, fiind năpădită de pădure. Am pășit cu grijă pe urmele deja întipărite în zăpadă și ne-am cățărat mai departe. De sus, satul părea mic, construcțiile de lemn înnegrite erau cuibărite la un loc, iar fumul se ridica de pe acoperișuri.

Cărarea era tăiată abrupt, iar noi am urmat-o până în locul în care stratul de zăpadă a început să se subțieze. În timp ce soarele se ridica deasupra noastră, căldura mi-a revenit în

corp, probabil pentru prima dată de când ajunsesem în Fela. Dar iarna abia începea, iar zilele ca aceasta erau numărate. Poate că asta era ultima.

Inge și Runa vorbeau încetișor și cărau coșul cu rândul, iar eu le ascultam și-l purtam pe al meu cu o singură mână, pe șoldul care mă durea. Vorbeau despre o bătrână care tușea, despre un copil olog și câțiva bărbați aduși de la Aurvanger care probabil că nu-și reveniseră încă după rănille căpătate în luptă. Au pomenit din nou despre un bărbat pe care-l chema Kerling.

Am privit cu atenție pe unde treceam, reținând meandrele potecii. Nu eram departe de sat, dar ne mișcam din nou în sus, nu în jos. Când poteca s-a îngustat printre două stânci, mi-am trecut coșul în față, să mă pot strecura. După ce am ajuns de cealaltă parte, ne aflam într-un luminiș larg, acoperit cu pețele albe ale tulpinilor de coada-șoricelului. Plantele se ridicau până aproape de mijlocul meu, răsfirându-se și unduindu-se în bătaia vântului.

Inge și Runa au lăsat coșul și s-au așezat pe jos, întinzându-se după plantele care se aflau cel mai aproape de ele. Le tăiau apoi oblic, cu foarfeca, trăgându-le din vâlmășagul ierburilor dese.

— Dă-l încoace! mi-a cerut Inge și s-a întins după coșul pe care-l țineam, iar eu m-am așezat lângă ea. Smulge frunzele! mi-a cerut. O să le păstrăm, a continuat, așezând cu blândețe tulpinile tăiate în coș.

— Sunt pentru Adalgildi, a spus Halvard, găsindu-și loc lângă mine, pe jos. Aska țin Adalgildi?

L-am ignorat și am continuat să smulg frunzele de coada-șoricelului și să le stivuiesc într-un morman între noi. A făcut și el același lucru cu tulpinile din coșul Runei, unde mănunchiurile de flori ședeau încrucișate unele peste altele ca niște

trupuri căzute. A rupt un lujer în mână și a desprins florile una câte una, cu grijă, să nu le zdrobească petalele mititele. Le-a ridicat apoi în palma lui, între noi. Când nici nu m-am clintit măcar, mi le-a întins.

— Pentru tine! mi-a spus.

Mi-a prins încheietura și mi-a întors palma în sus, să-mi poată pune florile în ea ca într-un cuib. A zâmbit în timp ce le privea.

Inge s-a ridicat și s-a mutat mai departe în luminiș, iar Halvard a urmat-o. M-am uitat la floricelele din palmă până când am simțit că ochii Runei erau pironiți asupra mea. Mă privea lung, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Ce-i? m-am răstit fără să-mi pot îmblânzi răceala cuvintelor, trăgând florile înăuntrul pelerinei.

— Nimic, a clipit ea. Arăți... în pelerina asta verde și cu părul tău... arăți exact ca Iri.

Ceva nespus de trist a părut să pogoare, ca un vâl, peste vocea ei, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

Vasăzică, știa cine eram! Sau măcar bănuia.

Am lăsat ochii în jos și mi-am văzut de treabă. Nu-mi păsa dacă ea credea că arătam ca Iri. Nu-mi păsa de ofertele ori de obiceiurile lor. Aska erau acasă cu familiile lor, jelindu-și morții, iar eu eram în Fela, tăind flori pentru zeița clanului riki.

Am ochit foarfeca din mâna Runei. Dacă voiam, i-aș fi putut ucide pe toți trei, în clipa aceea.

Aș fi putut să dau foc întregului câmp de coada-șoricelului și aș fi putut să ard odată cu el.

TREISPREZECE

DIS-DE-IMINEAȚĂ CASA ERA PLINĂ DE GRĂMEZI ÎNALTE de flori de coada-șoricelului și de ghirlande lungi, împletite din crengi de cedru. Ușa era deschisă, lăsând să se prelingă înăuntru culorile începutului de zi, iar mirosul ierburilor devenea tot mai puternic în aer.

Mi-am dezlegat brațul și l-am întins cu grijă, încercând să-l folosesc. M-a durut, dar, dac-aș fi continuat să-l țin bandajat, nu ar fi făcut decât să înțepenească și mai tare. Am așezat grămezile de coada-șoricelului în coșuri mari, nu foarte adânci, așa cum îmi spusese Inge, și m-am uitat, de la masă, cum ea scotea haine dintr-o ladă de lângă perete. Am ochit celelalte două cufere de alături, încercând să ghicesc în care din ele erau ținute armele. În niciun caz nu credeam că le-ar fi avut în afara casei, iar podul îl verificasem deja. Fiske și Iri le purtau pe ale lor în timpul zilei și dormeau cu ele lângă pat, noaptea, dar probabil că și Inge trebuia să aibă niște arme. La fel și Halvard.

Femeia a întins pe masă cămăși curate, tivite cu fir auriu. Erau haine de sărbătoare, asemănătoare celor pe care le purtau și aska în timpul ceremonilor.

— Trebuie să le cureți și să le ungi. Dup-ai să fățuiești cataramele.

Mi-a pus platoșele, tecile și tocurile în față.

Am terminat cu coada-șoricelului și am ridicat lucrurile de pe podea, așezându-mă în fața focului. Am curățat cu o perie murdăria și sângele de pe pielea platoșelor, până ce a rămas curată, iar apoi am uns-o, frecând grăsimea cu degetele, să pătrundă mai bine în cute, așa cum făceam cu armura tatei și cu a mea. Brațul mă durea și mă ardea la fiecare mișcare, dar mă simțeam bine când îmi foloseam mușchii.

Iri și-a scos cămașa și s-a întins după hainele de sărbătoare, iar mâna mi-a înghețat pe teaca din poală. Cicatricea care-i străbătea trupul se întindea groasă, noduroasă, roz și strălucitoare pe piele. Era rana pe care-o văzusem sângerând în timp ce zăcea pe fundul crevasei. Rareori văzusem cicatrice ca asta. Erau amintirile unor răni cărora oamenii, de fapt, nu le supraviețuiau.

— Kerling vine? a privit Iri prin ușa deschisă către căsuța de pe partea cealaltă a potecii.

Lângă căscioară fuseseră bătuți pari pentru ceva care arăta ca o șură, dar care era neterminată. Dincolo de poartă era o grădiniță plină de rubarbă și de praz.

Inge a scuturat din cap:

— Nu.

A tras lavița de sub masă și s-a ocupat de părul lui Fiske, împletindu-i-l la spate și apoi strângându-l într-un nod dichisit și legându-l cu o curelușă de piele.

— Aska, poți să-l faci tu pe-al lui Iri? mi-a cerut, făcându-mi semn din cap spre el, iar degetele mi s-au strâns pe cureaua tecii.

El s-a așezat, iar eu m-am ridicat, trecând în spatele lui, să-i prind părul în mâini. Nu s-a uitat la mine, dar l-am simțit tresărind sub atingerea mea și îndată mi-a venit să plâng.

— Știi cum? m-a întrebat Halvard, ridicând ochii spre mine de unde ședea pe jos.

Inge a râs.

— Are și ea păr, nu?

— Obișnuiam să-i împletesc părul fratelui meu, am răspuns, cu vocea găuită.

Inge și Halvard s-au uitat spre mine. Iri s-a îndreptat de spate și a rămas nemișcat.

— Ce-a pățit? a întrebat băiatul cu prudență.

— Halvard! l-a certat Inge, încruntându-se.

Am împărțit părul în trei șuvițe egale.

— A murit, am răspuns, sec.

Țâncul a tăcut.

I-am împletit la spate șuvițele groase, ondulate, pe toată lungimea părului, iar apoi le-am legat. Obișnuiam să-i împletesc așa părul lui Iri, iar apoi mi-l împletea el mie. Amintindu-mi asta, m-am simțit ca și cum aș fi încercat să înghit o piatră.

Iri șezând în fața focului nostru, râzând...

Iri zăcând în zăpadă, sângerând...

Am clipit. Fiske ședea în fața fratelui meu, rezemat în coate și uitându-se la mine, ca și cum mi-ar fi putut vedea amintirile perindându-mi-se în spatele ochilor.

Mi-am ferit privirea, am scuturat cu palma umerii lui Iri și i-am adus cozile pe spate. S-a ridicat în picioare, și-a luat plătoșa riki de pe masă și a potrivit-o peste cămașa lui frumoasă. Nu s-a uitat la mine când m-am întins să-i prind cataramele de pe părți, ochii i-au rămas mijiți sub neînduplecarea zugrăvită pe chipul lui.

Am strâns curelele în jurul torsului său masiv, amintindu-mi. Făcusem același lucru cu cinci ani în urmă, înainte de bătălie, în întunericul din cortul tatei. După câteva ore, Iri pierise.

Odată îmbrăcat, a luat o piatră plată, rotundă și neagră de pe masă, și și-a frecat degetul mare peste suprafața în care fuseseră săpate rune de acum tocite. S-a uitat la ea o clipă, înainte s-o vâre în pieptar.

— Ai făcut treabă bună cu astea, m-a lăudat Inge, care se ocupa de armura lui Fiske. N-au mai fost așa de curate de ani buni.

Auzind-o spunând asta, mi-am dorit să nu fi lucrat chiar atât de bine.

Când au terminat cu îmbrăcatul, Inge i-a măsurat cu atenție, învârtindu-i pe fiecare și cercetându-i.

Halvard ședea în continuare pe podea și ne privea, cu o față adormită.

— Când mă duc și eu la luptă?

— Niciodată, a zâmbit pe jumătate Iri.

Peste cinci ani urma să fie suficient de mare. Dar cei mai tineri nu făceau decât să le dea lovitura de grație celor căzuți pe câmpul de bătălie. Abia peste zece ani avea să îi fie îngăduit să lupte în linia întâi.

Inge mi-a întins o haină împăturită, legată cu o sfoară.

— Ia-o! mi-a cerut.

Dar n-am luat-o. Fața i s-a schimonosit într-o strâmbătură care îi arăta mirarea.

— E o rochie, m-a lămurit bătrâna.

— Pentru ce? am întrebat-o, privind haina.

— Pentru Adalgildi, s-a ridicat Halvard.

A desfăcut rochia pe toată lungimea și mi-a arătat-o. Era simplă, neagră, din lână, cu mâneci lungi și cu o fustă cloș lungă, cu falduri largi. Pe piept erau înșirați năsturei de os alb într-o linie dreaptă, simplă.

Am înghițit în sec și am clătinat din cap:

— Nu! m-am opus, categoric.

— Păi, n-ai cum să porți *alea*, a zis Inge, făcând un semn din cap spre cămașa, platoșa și pantalonii mei, hainele cu care mergeam la luptă.

— Eu nu voi merge!

— Nu cred că te-am rugat, s-a asprit vocea ei.

M-am uitat la Iri, dar el îl privea pe Fiske.

Stomacul mi s-a făcut ghem și gura mi s-a uscat. Nu puteam să particip la o ceremonie riki! Mai ales la una care avea să se țină în onoarea războinicilor lor! Lui Sigr nu i-ar fi fost deloc pe plac una ca asta.

— Și-ar jigni zeul, dac-ar face-o, mi-a rostit Iri gândurile cu glas tare.

— Dar toții *dýrii* vor merge! a sărit Inge. Trebuie să slujești! m-a lămurit. Și nu poți intra în halul ăsta într-un sanctuar.

M-am dat un pas în spate.

— Nu! am repetat.

— Aska!

Reproșul tunător al lui Fiske a străbătut camera, iar el m-a privit fix, făcându-mă să tresar.

Și ceilalți m-au privit lung. Halvard rămăsese cu gura căscată. Tot sângele mi s-a scurs parcă și am devenit palidă.

Fiske avea mâinile înfipite în curea, iar pieptul i se umflase sub cămașa strâmtă.

— O să vii la ceremonie! a spus el. O să slujești! O să porți rochia!

Am scrâșnit din dinți, auzind parcă în țeastă cum îmi spumega sufletul de furie. Pentru că nu-mi păsa dacă aveam sau nu o zgardă atârnată la gât. Eu, una, nu eram *dýrul* lor.

— Și dacă nu mă voi supune? l-am fixat și eu, cu nările umflăte.

Privirea lui rece și dură m-a sfredelit de-a dreptul, oferindu-mi răspunsul: aș fi fost pedepsită. De către el. Și dacă nu aș fi fost pedepsită pentru nesupunerea mea fățișă, Inge ar fi știut că nu era în regulă ceva. Tot neamul riki ar fi știut.

În spatele lui, Iri mă privea cu ochii mijiiți. Implorându-mă să mă supun.

Am mototolit rochia în mâinile transpirate și am înghițit cu greu înainte să mă întorc spre pod.

Inge m-a privit cum urcam.

— Ți-am spus, a șoptit ea. Îi curge foc prin vene, Fiske.

Mi-am scos hainele, le-am aruncat în culcuș și am tras rochia pe mine. Nu mai purtasem una dinainte de sezonul de luptă, când clanul nostru își trimisese războinicii la Aurvan-ger. I-am încheiat nasturii și i-am legat centura, aranjând stofa în jurul meu. Decolteul era larg, deschis, lăsând la vedere întreaga zgardă.

M-am uitat cu un rânjet în jos la rochie. Măcar era călduroasă.

Când am coborât scara, cu poalele rochiei adunate în brațe, Iri și Fiske plecaseră deja, iar Runa strângea ghirlandele de cedru în cercuri pe care le așeza unul peste altul. Mi-a zâmbit ușor.

— Runa, fă ceva cu părul ei! i-a cerut Inge, în timp ce trecea pe lângă mine spre pod.

Runa a lăsat ghirlandele să cadă și a venit la masă, așteptându-mă. I-am aruncat o privire înainte să mă așez. Când m-a atins, tensiunea mi-a străbătut tot corpul. Am închis ochii, în timp ce îi simțeam mâinile în părul meu, prin care și-a plimbat degetele îndoite până a descâlcit codițele împletite demult care se încâlciseră în ultimul hal. Le-a periat, prinzând capetele în mâini și pieptănându-le în timp ce eu priveam în foc.

Când s-a oprit, m-am uitat la ea. Fixa cu privirea partea dreaptă a capului meu care fusese rasă deasupra urechii.

— Așa-și poartă femeile aska părul? m-a întrebat.

Am frecat locul cu mâna, din obișnuință.

Mi-a ciufulit părul până ce l-a ridicat vâlvoi în creștet, apoi a început să-l împletească de deasupra urechii stânga, trecându-l prin spatele capului și apoi peste umărul drept. Se mișca lent și precis, având grijă să împletească bine, cu șuvițe subțiri, elaborate. Când a terminat, a legat capătul cozii și s-a dat în spate să mă privească.

A ridicat vasul de lut cu *kohol* de pe masă și l-a destupat.

— Aska se dau cu de-ăsta, nu?

M-am uitat de la vas la ea, încercând să-mi dau seama ce făcea. De ce era cumsecade. Dar chipul nu-i trăda deloc gândurile sau sentimentele. Și-a muiat degetele și mi le-a trecut în jurul ochilor, înnegrindu-mi pielea. Apoi mi-a desenat linii cu degetele mari până în mijlocul obrajilor. Ceva din toate astea mi-a liniștit puțin zvâcnetele din mușchi. Era ceva nespuse de familiar. Mi-am închis ochii, amintindu-mi cum îmi pictase Mýra fața cu *kohol* în întunecimea cortului nostru. Apoi i-am deschis din nou, pentru că imaginea era prea dureroasă ca s-o păstrez în minte.

Runa s-a întors la munca ei cu ghirlandele, iar eu m-am alăturat ei, luând o cunună în mână și împletind-o, așa cum o văzusem pe ea făcând. Halvard a deschis ușa deodată, a alergat înăuntru și s-a oprit dintr-odată, cu gura căscată.

Inge a coborât pe scară, într-o rochie violet-închis.

— Mamă, uită-te la ea! s-a holbat în continuare Halvard la mine.

În spatele lui, Fiske și Iri au intrat și s-au oprit și ei, încremeniți, privindu-mă. Am continuat să-mi țin ochii în jos, lucrând la ghirlande și încercând să îmi domolesc îmbujorarea. Faptul că-i lăsasem să mă îmbrace pentru sărbătoarea lor

era umilitor. Și, când îi vedeam că se uitau la mine ca și cum le-aș fi fost pe plac, îmi venea să-mi tai mâinile.

Inge le-a dat coșuri lui Fiske și lui Halvard, împingându-i afară pe ușă. Apoi a arătat spre celelalte de pe masă.

— Adu-le sus! mi-a cerut.

Iri a ridicat un coș și mi l-a dat.

— Arăți drăguț! mi-a zâmbit, ca un băiețel.

L-am măsurat de sus până jos înainte să mă uit în ochii lui, iar furia dinăuntru meu a revenit la viață.

— Iar tu arăți ca un riki! i-am șuiert.

PAISPREZECE

STĂTEAM LA INTRAREA ÎN SANCTUAR, ÎN NINSOARE, ȚINÂND COȘUL UMPLUT PÂNĂ SUS CU FLORI DE COADA-ȘORICELULUI. Basorelieful de pe arcada uriașă era o reprezentare detaliată a muntelui, cu copacii gravați în modele înclinate și cu fața Thoriei, cu o gură plină de foc. Ochii ei largi, pătrunzători, mă fixau și avea dinții dezveliți într-un rânjet. Ținea câte un cap de urs în fiecare din mâinile ei întinse în lateral.

Pereții erau construiți din trunchiuri uriașe, mult mai mari decât copacii care înconjurau satul. Prin ușă se zărea un foc imens aprins în centrul camerei, iar de tavan atârnavă coarne de elan de care erau prinse sfeșnice. Căldura răzbătea, dogoritoare, prin ușă, încălzindu-mi spatele, în timp ce de rochie mi se agățau fulgii. Din depărtare, se zărea furtuna care se îndrepta spre Fela, purtând o ninsoare grea în norii ei întunecați. Una care avea să pecetluiească șederea mea în acest sat pentru toată iarna.

O altă *dýr* ținea un coș cu coada-șoricelului, de cealaltă parte a bolții. Avea privirea plecată în pământ și stătea complet nemișcată. Purta o rochie gri de lână asemănătoare cu a mea, iar părul îi era împletit strâns pe spate. Zgarda din jurul gâtului

i se tocise în tot amarul de ani în care o purtase, iar chipul ei lipsit de orice expresie transmitea suferința.

Oamenii din clanul riki urcau panta înzăpezită și privirea mi-a zburat, fulgerător, spre pădure. O hoardă de dușmani se îndrepta spre mine! Toți își aveau armele prinse de trupuri, iar eu nu făceam decât să stau locului ținând un coș plin cu flori! Ce l-ar fi putut opri pe oricare dintre ei să mă arunce în foc?

Umărul mă durea sub greutatea coșului, mușchii slăbiți îmi erau întinși pe sub piele, așa că mi-am schimbat poziția, încercând să îmi așez panerul pe partea cealaltă.

Au sosit grupați în familii, bărbații și femeile mergând împreună cu copiii sau bătrânii lor. Primul grup s-a oprit în fața intrării și fiecare ins a luat câte o floare de coada-șoricelului în mână și a protejat-o cu blândețe, ținând-o în fața sa. Am încercat să nu mă uit în ochii mânioși care se pironeau asupra mea și din a căror căutătură fixă răzbătea ura. Dar aceasta a fost iute-iute urmată de ceva care semăna cu satisfacția – izvorâtă din împlinirea dreptății –, de îndată ce atenția le-a fost atrasă de zgarda de la gâtul meu.

Mă urau așa cum îi uram. Dar ei câștigaseră. Și o știau prea bine.

— Gudrick, am auzit o voce blândă în spatele nostru, iar bărbatul din fața mea a privit în sus și un zâmbet i-a apărut pe fața înăsprită.

M-am întors și am zărit o bătrână într-o rochie de culoarea ambrei stând în spatele meu, ținând o colivie împletită din trestie. Din ea, o bufniță de zăpadă albă, cu ochi mari și galbeni, m-a privit țintă. Șirurile lungi de mărgele din lemn ce atârnau la gâtul femeii însemnau că ea era *tala* acestui clan, aceea care mărturisea, care dădea glas voinței Thorei.

Copiii au alergat la ea, vârându-și degetele în colivie, iar *tala* i-a poftit în sanctuarul cel călduros. Au intrat, câte o familie

odată, pe rând, și au mers printr-un culoar deschis până la foc, unde au stat împreună o clipă, în tăcere, înainte să lase florile de coada-șoricelului să cadă în flăcări. Ofrandele care ardeau au umplut aerul cu o aromă florală care a ieșit prin uși și m-a învăluit.

Dýrii se mișcau de jur-împrejur, umplându-mi la loc coșul când mi se terminau florile de coada-șoricelului și ajutându-i pe oamenii clanului riki, care se tot adunau, să își care lucrurile înăuntrul lăcașului. În cele din urmă, poteca s-a golit. Satul de dedesubt părea gol, cu excepția casei aflate vizavi de aceea a lui Fiske, prin al cărei horn fumul încă se ridica și la ale cărei ferestre lumina încă strălucea.

Inge și-a făcut apariția și mi-a luat coșul din brațe, făcându-mi semn cu capul către uși. Am șovăit, uitându-mă din nou în sus la ele. Să intru în lăcașul lor pentru sacrificii mi părea o trădare de moarte.

— Haide, aska! m-a împins Inge și le-am urmat pe celelalte femei *dýr* dincolo de uși.

Înăuntru era gălăgie și un aer atât de cald, încât pielea rece m-a furnicat. Ușile s-au închis, scârțâind din balamalele mari de fier, iar toți cei din neamul riki au tăcut. Bărbații și femeile și-au căutat locuri pe băncile lungi care înconjurau vatra focului, fiind înșirate până în fundul lăcașului, în vreme ce copiii s-au îngrămădit în față, așezându-se pe jos. Eu mi-am aflat un locșor lângă peretele din fund, împreună cu alte femei *dýr*, ținându-mi cu mâna brațul care începuse să îmi zvâcnească de durere. Mai multe priviri s-au ațintit asupra mea.

Toți au tăcut când femeia în rochia de culoarea ambrei s-a ridicat și și-a trecut degetele prin părul auriu, dezordonat, brăzdat de șuvițe groase, argintii care îi ajungea până la talie

— Vidr, vino-ncoa

Un bărbat masiv cu o barbă aspră și neagră s-a ridicat, iar cei din încăpere i-au urmat exemplul. Omul a zâmbit, luându-și locul alături de *tala*, cu mâna pe plăselele sabiei. Când fețele tuturor s-au înălțat spre el, mi-a fost limpede că acela era conducătorul satului.

— Bun venit! a strigat bărbatul. Bun venit acasă!

Le-a făcut semn să se așeze și l-au ascultat, lăsându-se pe bănci aproape toți odată.

Tala i-a înmânat colivia și el i-a făcut un semn aprobator din cap, luând-o și așezând-o apoi pe altar, în fața focului. A deschis ușița și și-a vârât mâna înăuntru pentru a scoate bufnița. Pe când aceasta bătea din aripi, speriată, femeia a așezat o strachină mare de lemn și un pumnal de bronz în fața ei.

A ridicat lama, privind în ochii păsării.

— Îți mulțumim, Thora, că ne-ai adus războinicii acasă! a spus.

Vocea ei a răsunat peste toți riki prezenți, ajungând până la mine, în fundul încăperii.

Vidr a ținut pasărea, iar *tala* a așezat vârful pumnalului pe pieptul bufniței și l-a apăsat cu grijă între oase. Un țipăt a spart tăcerea, în timp ce pasărea a rămas nemișcată și Vidr i-a ținut corpul deasupra străchinii în care i se scurgea sângele.

Sătenii riki au bătut în bănci, lovind lemnul cu încheieturile degetelor. Sunetul mi-a răsunat în piept ca o bătaie de aripi. Când sângele și-a sfârșit curgerea, bărbatul a pus pasărea moartă pe masă și s-a așezat la loc.

— Bun venit la Adalgildi!

Vocea *talei* a răsunat în tot templul. Dar, în loc să-și îndrepte atenția spre bărbații și femeile de pe bănci, ea s-a ghemuit pe piatra altarului și s-a aplecat în față, privind spre chipurile copiilor. Aceștia s-au îndreptat de spate, sprijininându-se mai bine pe călcâie și șoptindu-și unii altora, încântați.

— Ne-am adunat în această seară pentru a-i cinsti pe războinicii riki! a spus ea, aruncându-și privirea asupra tuturor, cu ochii strălucindu-i de mândrie. Ardem flori de coada-șoricelului în amintirea acelor care nu s-au mai întors acasă. Și îi aducem mulțumiri Thorei pentru viețile și pentru curajul lor.

Din nou s-au auzit sunetele scoase de mâinile care loveau în băncile de lemn, care au făcut camera să pară mai mică.

— Thora s-a născut din munte, în izbucnirea cea mare care ne-a creat casa, a început ea, întinzându-și mâinile în lături, de-o parte și de alta a trupșorului său. A răsărit din flacăra și cenușa. Și-a creat poporul din stâncă topită și l-a așezat pe munte, să-l locuiască. L-a numit „riki“, pentru că avea putere fizică și forță!

Și-a coborât dintr-odată vocea:

— Dar pacea a avut viață scurtă. Sigr, zeul fiordului, a văzut ce făcuse Thora și inima i s-a umplut de pizmă. Și-a trimis poporul sus, pe munte, să dărâme tot ce clădise Thora. Și astfel a luat naștere o vrajbă sângeroasă, iar Thora s-a jurat că în veci va căuta să se răzbune pe Sigr. Așa că i-a trimis pe rikii ei în josul muntelui, în intrândurile mării celei mari, să-i distrugă pe toți aska. Și, de atunci, odată la fiecare cinci ani, noi i-am înfruntat iar și iar pe câmpul de luptă pentru a o preamări pe Thora, căreia i se cuvine toată mărirea.

Și-a prins fața în mâini.

Era o poveste diferită de aceea pe care o spuneau aska, dar sfârșitul era la fel. Ura noastră pentru riki ne fusese înscrisă în oase. Fusese deșteptată în noi de Sigr însuși. Ceea ce începuse ca o ceartă între zei se transformase într-o foame de răzbunare – o dușmănie sângeroasă, din moși-strămoși. Odată la cinci ani, îi pierdeam pe cei pe care-i iubeam. Și ne petreceam următorii cinci ani numărând zilele până în clipa în care aveam să-i putem

face pe alde riki să plătească pentru suferința noastră. Era un foc care ardea de mult în mine. Și care avea să ardă veșnic.

— Războinicii noștri au preamărit-o pe Thora în acest sezon de luptă. I-au spintecat pe dușmanii zeiței noastre. La fel cum veți face și voi, într-o bună zi. Voi toți! s-a ridicat din nou, iar poala rochiei i-a plutit peste piatră. Iar Thora este nespus de mulțumită.

Strigătele au umplut lăcașul, iar eu m-am lipit strâns de pereți, privind-i printre gene.

— Da, Thora este nespus de mulțumită, iar noi acum trebuie să-i preamărim pe războinicii care au adus această mare binecuvântare a zeiței asupra neamului nostru. Veniți!

Copiii s-au ridicat în picioare, răspândindu-se pe culoarele dintre bănci și găsindu-și familiile.

Când podeaua s-a golit de țânci, războinicii riki din întregul sanctuar s-au apropiat de vatră, în timp ce familiile lor îi priveau, și l-am văzut pe Iri, care stătea lângă Fiske în celălalt capăt al lăcașului. Au umplut culoarele, pe când sătenii riki îi urmăreau, mulți dintre ei cu lacrimi în ochi. Femeile *dýr* au adus coșurile cu ghirlande de cedru din fundul încăperii și le-au așezat la picioarele *talei* care s-a ghemuit, ridicând una și ținând-o în fața ei, în palmele desfăcute.

— Te cinstim, războinic riki, așa cum și tu ai preamărit-o pe Thora. *Lag mund!*

„Mâna sorții”, i-am tălmăcit eu spusele.

Bărbatul s-a aplecat pentru ca ea să-i poată trece ghirlanda peste cap și să i-o așeze pe umeri. Când s-a ridicat, femeia și-a înmuiat degetul în strachina plină cu sângele bufniței și i-a atins cu el baza gâtului. Bărbatul s-a plecat în fața ei, apoi s-a desprins din rând și a revenit la locul său, în timp ce restul sătenilor îl

atingeau pe când trecea printre ei. Sub beregată îi strălucea pe piele dunga de sânge, de un roșu profund, întunecat.

Tala a repetat cuvintele, privind-o pe femeia ce urma la rând și punându-i ghirlanda pe umeri. După ce a fost binecuvântată cu sângele sacrificiului, i-a venit rândul lui Fiske. *Tala* l-a atins pe față, vorbindu-i cu blândețe:

— Te cinstim, războinic riki, așa cum și tu ai preamărit-o pe Thora. *Lag mund!*

El a privit în jos la ea, s-a aplecat, iar femeia i-a pus ghirlanda pe umeri și l-a pictat prin cămașa desfăcută la gât. În loc să se întoarcă la loc, el a pășit în lături și l-a lăsat pe Iri să vină în față.

Zâmbetul lui *tala* s-a lărgit când i-a privit fața frumoasă:

— Te cinstim, războinic riki, așa cum și tu ai preamărit-o pe Thora. *Lag mund!*

Sunetul vorbelor ei s-a repezit asupra mea ca un pumnal, tăindu-mă adânc.

Pentru că Iri nu era un războinic riki! El era un aska!

Și nu era al ei! Era al meu și numai al meu!

Mi-am ținut răsuflarea, tot frângându-mi mâinile până ce a început să mă usture pielea ca și cum ar fi fost arsă.

Mi-am amintit cum ne privea tata, pe mine și pe Iri, în timpul ceremoniilor funerare pe care le ținuserăm pentru sufletul mamei. Mi-am amintit cum ne transmiteau ochii lui că noi eram totul pentru el. Noi fuseserăm totul până la dispariția lui Iri. Iar atunci soarele lumii tatei s-a micșorat din nou, răsărind și apunând în continuare numai peste mine. Devenisem și fiul, și fiica lui, purtându-i numele și cinstindu-l, aducându-i onoare, glorie. Fusesse o mantie grea, dar eram singura care mai putea s-o poarte. Și știam prea bine că, deși nu o spusese

niciodată, o parte din el mă considera răspunzătoare pentru moartea lui Iri. Pentru că așa și era.

Fusesem partenera lui de luptă și asta făcuse ca el să fie responsabilitatea mea. Era sarcina mea să-l țin în viață. Ar fi trebuit să-mi dau eu viața înainte să-i fie luată a lui. Vina îmi bântuise de atunci umbrele fiecărui coșmar. Iri fusese mereu acolo, în fiecare dintre ele. Intrasem în sezonul de luptă pregătită să-l răzbun pe fratele meu. Dar Sigr mă așteptase în Aurvanger, gata să-și reverse mânia asupra mea. Iar acum eram pedepsită pentru slăbiciunea mea.

Dădusem greș. Și știusem asta din clipa în care Iri trecuse dincolo de marginea crevasei.

Tala i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față înainte ca el să se întoarcă înapoi pe culoar. L-am urmărit. Pe tot chipul i se zugrăvise de acum mândria, care strălucea, parcă, precum lumina soarelui. Mi-am șters o lacrimă de pe obraz. Am clipit apoi, pentru că am avut o senzație asemănătoare aceleia pe care aș fi simțit-o dacă și-ar fi trecut cineva degetul pe pielea mea. Mi-am ridicat privirea spre locul unde stătea *tala* și, o clipă, mi s-a părut că avea ochii pironiți asupra mea.

CINCISPREZECE

CEREMONIA A LUAT SFÂRȘIT, IAR TOȚI MEMBRII CLANULUI riki s-au revărsat în sala de ospete din spatele sanctuarului, așa cum se împrăștie peștii dintr-o plasă de pescuit trasă pe țarm. Inge a venit să mă ia, m-a așezat în fața unui butoi cu bere și m-a lăsat acolo, să servesc. Mi-am ținut ochii plecați, încercând să mă fac nevăzută, în timp ce oamenii se așezau la coadă în fața mea. Orice brumă de mândrie oi mai fi avut în sufletul meu, era de neatins pentru mine de acum. Le-am luat cânilor, le-am umplut și le-am dat înapoi, cu o mișcare repetitivă, ignorând ocările pe care mi le adresau.

Camera era plină de zumzetul vocilor. Oamenii s-au așezat la mesele lungi, în fața vânatului fript și a oalelor cu tocană, pentru a mânca împreună la ospățul îndătinat. Iri stătea cu Inge, Fiske și Halvard, lângă peretele din celălalt capăt al încăperii. Runa ședea la un capăt al aceleiași mese, cu un bărbat și o femeie care păreau să fie părinții ei și cu trei copilași.

— Salut!

Tala stătea în fața mea cu o cană în mână, măsurându-mă lung.

— Tu ești luptătoarea aska pe care au adus-o de la Aurvan-ger, nu? m-a întrebat, iscoditoare, curioasă, înclinându-și capul.

Ceilalți stăteau în preajmă, trăgând cu urechea, și am văzut cum veneau mai aproape de noi, cu mâinile pe arme. Am încremenit.

— Ești foarte frumoasă, chiar și-așa! m-a lăudat *tala*, zâmbindu-mi, arătând spre vânătăile care mi se vindecau pe față. Cum te cheamă?

M-am mutat de pe un picior pe altul, fără să îi răspund, în timp ce i-am luat cana din mână. Cât i-am umplut-o din butoi, ochii ei m-au cercetat. Când i-am înapoiat-o, a rămas nemișcată, continuând să mă privească.

— *Tala!*

O femeie solidă s-a apropiat de ea dintr-o parte și i-a șoptit ceva la ureche, iar *tala* a dat, aprobator, din cap, abătându-și în altă direcție atenția care îi fusese până atunci concentrată asupra mea. Înainte să se depărteze, m-a privit pentru o ultimă oară. Cei din preajmă au continuat să se holbeze.

— Aska! m-a strigat Halvard, croindu-și drum printre cei prezenți.

Când a ajuns în fața mea, mi-a întins o cană și mi-a zâmbit larg.

— I-ai văzut pe Fiske și pe Iri? m-a întrebat țâncul.

Am rămas atentă la oamenii din jur, care mă urmăreau.

— Când o să fiu destul de mare, să pot lupta, o să mă cins-tească și pe mine la fel, mi-a declarat băiatul, încrucișându-și brațele pe tejghea.

Exact cuvintele pe care i le spusese și eu cândva tatei! Când eu și Iri eram mici, ședeam la intrarea în satul nostru și îi priveam pe războinicii aska plecând la luptă. Abia așteptam să ne alăturăm lor! Aveam unsprezece și, respectiv, doisprezece

ani când, în sfârșit, ni s-a îndeplinit dorința. În doar cinci ani și a lui Halvard avea să se îndeplinească.

A luat cana de la mine și a rupt-o la fugă, împrôșcând cu bere pe drum. Când a ajuns la masa lui, s-a cățarat pe bancă lângă Fiske și i-a șoptit ceva la ureche. Privirea războinicului a întâlnit-o pe a mea din cealaltă parte a încăperii, când Halvard i-a dat berea. Apoi a luat o înghițitură lungă, uitându-se la mine peste marginea cării.

Un alt *dýr* m-a înlocuit când Inge mi-a cerut să curăț mesele, iar eu am luat un coș gol și l-am umplut cu străchinile și lingurile murdare. M-am mișcat cu grijă prin încăpere, asigurându-mă că nu am atins și nu am privit pe nimeni. Când am ajuns să curăț masa lui Iri, Fiske avea cana goală și era singur, rezemat de perete.

Am făcut curățenie, aruncând oasele într-o parte a coșului și strângând vasele murdare în cealaltă. Iri era în josul mesei, lângă Runa, și m-am oprit de îndată ce l-am văzut, înghețând cu o strachină în mâini. Stătea atât de aproape de ea, încât îi atingea fusta! Mi-am mutat de îndată privirea în podea și mi-am înghițit amărăciunea. Căci se țineau de mână, cu degetele împletite parcă.

Am căutat înapoi spre masă, căci imaginea aceea mă ardea, întipărindu-mi-se în minte, la fel cum zgarda de *dýr* îmi pârjolise pielea. Când am ridicat din nou privirea, Runa râdea. Am lăsat strachina să cadă în coș, cu un zdrăngănit, peste celelalte.

Am luat-o la fugă de lângă masă, de-a curmezișul sălii și printre riki. Am năvălit pe ușă și mi-am lăsat coșul să cadă în zăpadă. Vasele s-au rostogolit pe pământ și am strâns ochii, încercând să rămân în picioare în timp ce se învârtea lumea cu mine. Aerul rece îmi ardea gâtlejul uscat, iar mușchii îmi zvâcneau.

Mă tot întrebasesem ce ar fi putut să rupă legătura dintre un aska și clanul lui, făcându-l să se întoarcă împotriva alor săi. Ce ar fi putut să-l facă să-și lase propria familie în urmă. Întotdeauna îl considerasem puternic pe Iri. Înțelept. Dar fraatele meu nu era decât un neghiob, un prost. Renunțase la noi de dragul unei fete riki! Și dacă Iri putea să facă una ca asta, atunci eu ce căutam, oare, acolo? Pornisem pe urmele lui prin pădure! Mă dusesem după el! Riscând totul. Pentru asta!

Nu numai că devenise unul de-al lor. Iri *era îndrăgostit* de una de-a lor!

— Ce cauți afară?

Un bărbat riki stătea la intrarea în sanctuar, cu mâna încheștată pe coada securii sale. Fulgii de nea care cădeau i se prindeau în barba roșcată, iar eu m-am uitat la coșul răsturnat de la picioarele mele.

— Ce cauți afară, aska? a mârâit din nou spre mine.

M-am ghemuit să adun străchinile și oasele împrăștiate, pe care le-am așezat cu grijă înapoi în coș. Cizmele lui au scârțâit în zăpadă când s-a apropiat de mine. M-am ridicat, ținând coșul între noi. Când a făcut încă un pas în față, am fost silită să mă dau în spate.

S-a uitat în jos, la nasturii rochiei mele.

— N-am avut habar că sub platoșa aia se-ascundea o domniță.

Am încercat să-l ocolesc, dar mi s-a pus în cale. Ochii mi s-au oprit pe cuțitul lung pe care-l avea la șold.

— Dac-aș fi știut, poate că te-aș fi cumpărat eu însumi, a zâmbit, în timp ce degetele i s-au strâns pe coada securii. Poate că Fiske s-ar îndura, totuși, să primească un preț bun pentru tine.

Și-a aplecat fața spre a mea și, când i-am simțit respirația fierbinte pe piele, m-am întins, i-am smuls cuțitul din teacă și

i-am căutat gâtul cu tăișul lui rece. I-am apăsât vârful armei sub falcă și l-am privit în ochi, în timp ce zvâcnetul din corpul meu se domolea, încetinea. Gestul acela m-a purtat înapoi, la lupta care izbutea să mă umple, să mă împlinescă. I-am ascultat sunetul răsuflării tot mai găfâite și am împins tăișul încă un pic.

Sclipirea amuzată din ochi i-a dispărut, mâinile i s-au ridicat și corpul i-a încremenit sub cuțit. Fiecare ungher întunecat din mine a fost potopit de calm. Îmi doream să apăs până când pielea moale ar fi lăsat tăișul să pătrundă. Până ce i-aș fi simțit căldura sângelui pe trupul meu amortit. Îmi doream să simt orice, numai trădarea fratelui meu, nu. Asta era menirea mea. Să vărs sângele celor din clanul riki. Iar Iri era acum un riki.

— Aska!

Am privit în sus și l-am văzut pe Fiske stând sub arcada de la intrarea în sanctuar. Ochii i se plimbau de la bărbat la mine și înapoi. Din doi pași, a fost lângă noi.

Ochii războinicului riki mă sfredeleau, iar respirația lui era găfâită încă. Își încleștase dinții, iar fața i se înroșise când Fiske a ajuns lângă noi, lăsându-și mâna grea pe brațul meu și smulgându-mi cuțitul din pumn. A lăsat arma să cadă pe pământ înainte să mă îmbrâncească spre copaci.

ȘAISPREZECE

M-AM ÎMPIEDICAT, ÎNCERCÂND SĂ ȚIN PASUL CU EL, DAR nu a încetinit. Strânsoarea lui Fiske pe brațul meu îmi trimitea săgeți în umăr, ameiindu-mă. Când ne-am îndepărtat suficient înăuntrul pădurii, încât să nu mai pot vedea sanctuarul, s-a oprit și mi-a dat drumul.

— Tu chiar *vrei* să mori? Înțelege odată că trebuie să stai departe de ceilalți riki!

Mi-am strâns brațul lângă corp, uitându-mă chiorăș la el.

— Dacă voiai să stau departe, de ce m-ai obligat să vin aici?

S-a uitat înapoi în direcția de unde veniserăm, iar vocea i-a coborât.

— Ce ți-a zis *tala*? m-a întrebat.

Am strâns din dinți.

— A admirat ce mi-ai făcut pe față. Ar fi trebuit să-mi scot rochia și să-i arăt și restul „operei” tale.

La auzul acestor cuvinte, a tresărit și s-a dat un pas în spate.

— Dacă n-o să-ncepi să te porți ca un *dýr*, ca o adevărată sclavă, o să continui să atragi atenția asupra ta! m-a muștruluit. Asupra amândurora.

— Cum adică „să mă port ca un *dýr*”? l-am întrebat, ridicându-mi, în același timp, zgarda de la gât și lăsând-o să cadă la loc. Doar *sunt* un *dýr*, după cum se vede! N-o să pretind că-mi place. Dacă vrei să mă pedepsești, astfel încât să nu te mai fac de răs, poți să mă târăști de păr înapoi la sanctuar și să mă omori în bătaie. Sunt sigură că bărbaților din clanul tău o să le facă plăcere să vadă una ca asta. Ar fi un sfârșit mai bun pentru mine decât să știu că-mi voi petrece toată iarna curățând sângele oamenilor mei de pe o armură riki, numai fiindcă frate-meu i-un prost! i-am șoptit pe un ton răgușit, pentru că respiram cu greu din cauza halului în care mă strângea rochia.

S-a uitat urât la mine, iar inima îi bătea atât de tare, încât vedeam cum îi zvâcnea o venă la gât, în locul unde i se uscase deja pe piele linia de sânge trasată de *tala* în timpul slujbei. Ochii lui albaștri au sclipit în lumina slabă.

— Vrei să pleci? s-a răstit și m-a împins spre copaci. Atunci, hai, pleacă!

M-am răsucit de jur-împrejur, dar, cât vedeam cu ochii, nu se zăreau decât copaci acoperiți de zăpadă.

Furia care creștea în mine a explodat și l-am lovit cu pumnii în piept. Nu s-a mișcat. L-am lovit din nou, mai tare, și mi-a prins încheieturile cu ambele mâini, ținându-mă în fața lui în timp ce mă zbăteam să scap.

— N-ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Iri! a bodogănit. Grija pe care ți-o poartă îi va aduce moartea!

— Așa să fie! i-am strigat. M-a trădat și i-a dezonorat pe aska. Merită să moară! i-am declarat și-am scuipat.

S-a schimbat la față și în ochi i s-a aprins o licărire nefească, întunecată. Degetele i s-au strâns pe încheieturile mele când m-a împins în spate, lipindu-mă de un copac. A tras ușor securea din teacă și mi-a apăsat tăișul rece pe gât.

— Dacă-mi mai ameninți o singură dată familia, te omor! a șuierat. Te omor și dup-ai-a aștept dezghețul. O să cobor în fiord și o să-l omor pe taică-tu în somn.

Am făcut ochii mari și am rămas cu gura căscată. I-am cercetat chipul, încercând să-mi dau seama câtă ură era acolo. Dar nu era ură. Era ceva și mai feroce încă.

Era dragoste. Pentru Iri.

— Iri nu te-ar ierta niciodată, am mârâit.

— Îmi pasă mai mult să-l țin în viață decât îmi pasă dac-o să mă ierte sau nu. O să te omor în pădurea asta și-o să-i spun lui Iri c-ai fugit, a mârâit el, trăgându-se mai aproape de mine.

— Atunci fă-o! i-am urlat, împingându-mă în tăișul lui și ridicându-mi privirea spre el, în timp ce un suspin mi-a scăpat de pe buze.

Și, vreme de o clipă, chiar am crezut c-avea să mă omoare pe loc. Aproape că-mi doream să se termine, cumva, cu durerea crâncenă care parcă-mi strângea și-mi sfărâma pieptul.

Am ridicat bărbia, sfidătoare, și mai multe lacrimi mi s-au scurs pe obraji. N-aveam să-l implor să mă lase în viață. Dar cu următoarea respirație, ochii lui și-au pierdut înflăcărarea, în timp ce îi plimba peste chipul meu. I-am susținut privirea, fără să mă clintesc când s-a aplecat și mai aproape. Îi simțeam respirația pe piele de acum și m-am înfiorat toată. Dar n-am clipit.

— Nu-i nevoie, mi-a spus și și-a ridicat fulgerător tăișul de pe gâtul meu, dându-se un pas înapoi. O să-ți găsești sfârșitul, negreșit, înainte de topirea zăpezilor, pentru că mândria și furia îți sunt mai dragi decât propria supraviețuire.

M-am tras înapoi. Cuvintele lui m-au ars aproape. Fiindcă erau atât de adevărate! Mult mai mult decât aș fi vrut să recunosc.

— O să plec înaintea dezghețului, l-am asigurat.

— Prea bine! a încuviințat.

M-a privit lung, încruntându-se, înainte să se răsucescă pe călcâie și să plece. Strângea încă în pumn securea și l-am urmărit cum înainta cu greu în susul dealului prin zăpada mare, către locul în care fumul din templu se ridica deasupra vârfulor copacilor.

Mi-am recăpătat suflarea, încercând să-mi potolesc lacrimile înainte să-l urmez, mergând pe urmele pașilor săi, până ce am ajuns în fața ușilor sanctuarului. Thora se uita în jos la mine, cu ochi hămesiți.

Am intrat, purtând pe șold coșul cu străchini sparte, și mi-am croit drum până la jghebul de piatră unde lucrau ceilalți *dýri*. Străchinile s-au răsturnat în apă, iar sclava care stătea lângă mine și-a ridicat privirea. S-a îndepărtat apoi, privind, îngrijorată, în jur.

De cealaltă parte a încăperii, Fiske era la masă alături de Iri, împreună cu Runa. *Tala* stătea în picioare lângă ea, trecându-și degetele prin părul Runei. Bărbatul cu barba roșcată stătea lângă foc, sub coarnele atârinate, și mă urmărea. Își ținea degetele apăsate pe firul subțire de sânge care i se curgea din barbă în jos, pe gât.

M-am întors cu spatele la ei, am vârât mâinile în apa fierbinte și m-am apucat de spălat.

Fiske avea dreptate. N-aveam să rezist toată iarna în satul acela. Nu puteam aștepta dezghețul.

Trebuia să găsesc neapărat un drum spre casă.

ȘAPTESPREZECE

INGE A PLECAT ÎNAINTE DE VENIREA ZORILOR, SĂ CU-
leagă usturoi și salvie din pădure, lăsându-mă să pregătesc sin-
gură micul dejun pentru ceilalți. Halvard a insistat să mă ajute,
trezindu-se aproape odată cu mine și făcând astfel să-mi fie
imposibil să mai caut armele prin casă.

— Acum îmi arăți? m-a întrebat, apropiindu-se de mine și
strângând amnarul în mână.

M-am uitat în spatele lui, la un vas plin cu mure care era
așezat pe un dulap.

Mi-a urmărit privirea, râzând când și-a dat seama ce voiam.
A luat strachina și a așezat-o în fața mea.

— Te rog? a insistat puștiul.

Am ales o mură și am vârât-o în gură:

— Așa..., am început.

Am așezat apoi surcelele într-un morman la marginea gro-
pii, iar el m-a urmărit cu atenție, cocoțat pe piatra de lângă
mine.

— N-am mai întâlnit niciun aska înainte, m-a anunțat.

Am luat amnarul și l-am ridicat, să lovesc.

— Iri zice că locuiești în fiord, a continuat el.

Amnarul a alunecat, iar eu mi-am julit degetele de piatră. L-a luat de pe podea și mi l-a dat înapoi.

— Știi, eu n-am văzut niciodată marea, a șoptit aproape.

Am lovit din nou și de data asta am izbutit să aprind o scânteie. Halvard și-a făcut mâinile căuș în jurul surcelei, ca să protejeze flăcăruia de aerul rece. De îndată ce s-a aprins, a ridicat-o și a mutat-o în mormanul de lemne, iar eu m-am ocupat de oală. Am mâncat murele, pe când el încerca de unul singur.

— Tata spune că aska atârnă scoici deasupra ușilor, a încercat să mă tragă de limbă, în timp ce lovea și el amnarul de piatră.

Am încetat să mai amestec în vas și m-am uitat la el.

— De ce fac asta? m-a întrebat, neobosit.

Când a lovit pentru a treia oară, surceaua s-a aprins, iar el s-a uitat în sus la mine, nespus de mulțumit de el însuși. S-a cățărat pe masă și s-a așezat cu picioarele încrucișate, privindu-mă cum amestecam. M-am zgâit în oală.

— Scoicile prind adierile vântului și cântă, i-am răspuns.

A încercat să-și imagineze asta și ochii i-au licărit.

Pe când soarele răsărea, de afară s-au auzit sunetele unor tășuri care se izbeau.

Veneau dinspre locul unde Iri și Fiske se antrenau, exersând manevre de luptă. Mormăielile și respirațiile lor găfâite ajungeau până la noi prin fereastra deschisă.

Dacă aș fi fost acasă, eu și Mýra am fi făcut același lucru, pentru a ne păstra puterile, dar și îndemânarea până la următorul sezon de luptă. Sau până la următoarea primejdie care ar fi amenințat satul Hylli. Ne-am fi petrecut diminețile în bărcile de pescuit și după-amiezile pe coastă, exersând. Până când avea să se topească zăpada și să scap din Fela, probabil că aveam să fim mult prea slăbită până și pentru a mai fi în stare

să lovesc cu sabia. Întotdeauna fusesem o luptătoare iscusită, chiar dacă eram mai scundă decât mulți războinici aska. Când aveam să mă întorc la fiord, urma să fiu nevoită să-mi reiau antrenamentele de la început.

Iri s-a întors în casă. Era singur. A venit lângă foc și m-a ajutat la gătit, întorcând boabele de grâu pe piatra încinsă. Cu un zâmbet în colțul gurii, ne-a urmărit pe mine și pe Halvard cum sporovăiam.

— Toți aska arată ca tine și ca Iri? m-a iscodit Halvard uitându-se de la mine la fratele meu și înapoi.

I-am întors spatele lui Iri.

— Unii, da. Suntem diferiți cu toții, la fel ca riki.

— Atunci de unde știți care-s oamenii voștri și care-s ai noștri când luptați?

— Uneori chiar nu avem habar, i-am răspuns și i-am aruncat o privire lui Iri, sperând să priceapă ce dorisem să spun.

Și a înțeles. M-a privit, la rândul lui, iar chipul parcă i-a devenit, dintr-odată, necruțător.

— Armura aska e din piele roșie, cu metal de culoarea bronzului. Riki folosesc piele maro și fier, i-a răspuns el băiatului.

Halvard s-a lăsat să alunece de pe masă și a luat lingura de la mine, să învârtă el în oala cu pește care atârna deasupra focului.

— Ți promit că, dacă te voi vedea vreodată în luptă, nu te voi omori, l-am asigurat.

A încetat să amestece și s-a uitat în sus la mine.

L-am privit lung, incapabilă să ascund zâmbetul care mi se ițea pe buze. Am încercat să mi-l închipui pe câmpul de luptă, apoi m-am întrebat cât avea să trăiască Halvard. Peste cinci ani, urma să poată participa la primul lui sezon de luptă. Dar avea totuși ceva moale. Ceva ce nu i-ar fi fost de niciun ajutor

într-o bătălie. M-am întrebat ce-aş face dacă l-aş vedea vreodată acolo, în tabăra adversarilor mei, pe câmpul de luptă.

Zâmbetul mi s-a şters de pe faţă şi am înghiţit în sec.

Am aşezat străchinile pe masă, mi-am luat-o pe a mea şi m-am retras pe scaunul din ungher. Iri a luat a patra strachină şi-a turnat-o înapoi în oală.

— Fiske nu-i aici, mi-a spus.

— Unde s-a dus? s-a mirat Halvard, dezamăgit.

Iri s-a aplecat deasupra străchinii lui şi a luat o îmbucătură mare.

— Verifică plasele, i-a răspuns.

Degetele mi s-au strâns în jurul lingurii, iar inima mi-a tresărit. Dacă Fiske verifica nişte plase de pescuit, asta nu putea să însemne decât că, în apropiere, era un râu. Iar râurile curg în josul munţilor. În vale şi către mare. Dacă aş fi putut găsi râul, mi-aş fi putut găsi şi casa.

Chiar în clipa aceea, Inge a intrat pe uşă şi a pus o ladă mare pe podea înainte să iasă din nou.

— Iri, ajută-l pe Kerling să intre! l-a îndemnat ea pe fratele meu.

Iri s-a ridicat, a ieşit din casă şi s-a dus în jos, pe cărare, unde se aflau un bărbat blond cu barbă lungă şi o femeie însărcinată. Mi-am dat seama că aceea trebuia să fie femeia despre care tot vorbiseră, Gyda. Căreia omul îi înconjurase umerii cu braţul lui, în timp ce ea se sprijinea de el, încercând să-l ajute să-şi menţină echilibrul. Iri le-a ieşit în drum, l-a prins pe bărbat de celălalt braţ şi acesta a şchiopătat încetişor până la uşă.

— E tare bine c-ai ieşit din casă! a spus Inge, zâmbindu-i, apoi s-a dat la o parte, să poată intra cei doi bărbaţi.

Kerling îşi ţinea ochii în podea. Chipul îi era schimonosit de durere şi picături de sudoare i se adunaseră la rădăcinile firelor

de păr. Un crac al pantalonului îi fusese legat la genunchi, căci nu mai avea gambă. Mai văzusem asta. Probabil că piciorul îi fusese retezat de o secure dușmană sau zdrobit de o cădere. Ori, poate, distrus de o infecție.

Femeia a intrat și s-a oprit în spatele lui Kerling. Când și-a lăsat mâinile pe umerii lui, acesta s-a scuturat, îndepărtându-le, și s-a așezat pe marginea băncii, ridicându-și ciotul amputat, să-l odihnească pe bancă. Inge s-a așezat lângă el, i-a dezlegat ușor cracul pantalonului și i l-a ridicat, dând la iveală pielea roșie, umflată, strânsă la un loc în zigzagurile cusăturilor.

— Adu-mi un prișniț, Iri! a cerut ea.

S-a aplecat mai aproape, să cerceteze rana, iar Iri s-a apucat de treabă, trăgând oala de pe foc și deschizând o cutie mare de lemn, plină cu ierburi, aflată pe un raft.

— Cum te simți? a întrebat tămăduitoarea, uitându-se în sus la chipul lui Kerling.

El i-a susținut privirea, apăsându-și pumnii pe părțile laterale ale piciorului bolnav.

— Ca o jumătate de bărbat! i-a răspuns.

Inge s-a uitat în sus spre Gyda, a cărei privire era pironită în podea.

— Nu știi cum ai supraviețuit rănii ăleia! i-a spus bărbatului. Probabil că Thora te-a apărat.

— Sau m-a blestemat, i-a retezat-o Kerling, privind lung în foc.

Iri a scos cârpa din strachina cu apă opărită, uitându-se și el la bărbat. Gyda m-a privit. Ochii ei furioși erau plini de lacrimi și scrâșnea din dinți. Am luat cârpele îngrămădite de la celălalt capăt al mesei și m-am așezat lângă foc, împăturindu-le una câte una și așezându-mi-le în poală, în timp ce femeia continua să mă săgeteze cu privirea.

Iri i-a schimbat bandajul lui Kerling și l-a ajutat să se ridice. Chiar în clipa când ieșeau pe ușă, Inge și-a pus mâinile pe burta Gydei, apăsând ușor.

— Cât de curând îți vine sorocul! a asigurat-o.

Gyda nu i-a răspuns, dar fața i s-a pleoștit, iar colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— O să fiu cu tine. N-are de ce să-ți fie frică, i-a spus Inge, zâmbindu-i.

Dar nu era deloc adevărat și, dacă până și eu aveam habar de asta, cu siguranță că o știa și Gyda. O femeie avea tot atâtea șanse să moară la naștere câte avea să moară într-o bătălie. Iar Gyda arăta ca și cum nu ar fi fost la prima luptă.

— Nu mai vrea copilul, a șoptit ea.

— De ce crezi asta? a oftat Inge.

Mâinile Gydei s-au așezat, protectoare, sub burtă.

— Nu mai vrea nimic! a continuat.

Inge a privit afară, unde Kerling și Iri își croiau drum spre casa de dincolo de potecă. Înainte însă ca tămăduitoarea să poată spune ceva, Gyda s-a răsucit pe călcâie și a plecat, urmându-i pe bărbați.

Inge a rămas în ușă, urmărind-o. Și-a mijit ochii și și-a făcut gura pungă. Apoi și-a împletit degetele strâns. Era nemulțumită.

Mai văzusem întâmplându-se una ca asta, în Hylli: anumiți luptători răniți își pierdeau dorința de a mai trăi. Probabil că și Inge mai întâlnește astfel de cazuri.

Tămăduitoarea și-a dres glasul.

— Ai mai curățat usturoi până acum? m-a întrebat.

Și-a suflecat mânecile rochiei și a închis ușa.

— Puțin, am răspuns. Pentru gătit.

M-am uitat cum trăgea de pe un raft pe podea o ladă întreagă plină cu căpățâni mici și albe.

Mi-a pus în față, pe masă, o piuă și o piuliță mari de piatră.

— Îl curățăm și-l zdrobim, iar dup-aia îl punem pe tot la păstrare.

Când a lăsat un cuțit de fier pe masă, mâna mi-a zvâcnit, din instinct, spre armă.

— *Eu* îi voi curăța, iar tu îi vei zdrobi, mi-a spus, rânjind.

După câte se părea, era mult prea deșteaptă să-mi încredințeze un cuțit.

— Câți ani ai, Eelyn? m-a iscodit.

Am încercat să-mi dau seama ce dorea, de fapt, dar își ținea ochii pironiți pe ceea ce făcea. Era pentru prima oară când îmi rostea numele. Nu-mi plăcea.

— Șaptesprezece, i-am zis.

— Ai o familie în Hylli? De-acolo ești, nu? Din Hylli?

Am aprobat dând din cap, cercetând-o. De la cine aflase de unde eram? Cu siguranță, nu Iri fusese acela care îi spusese.

— Doar pe tata, i-am răspuns.

A tăcut o vreme, iar când mirosul iute și înțepător al usturoiului a început să umple casa, s-a ridicat și a deschis ușa, prop-tind-o, să lase aerul să intre.

— Știi că Iri e aska? a întrebat, așezându-se înapoi.

Am luat o mână de căței de usturoi și i-am pus în piuă, încercând să aud ceea ce nu rostea. Ceea ce era ascuns, cu multă grijă, dincolo de cuvinte.

— El și Fiske aproape că s-au omorât unul pe altul acum cinci ani, a continuat.

Am ridicat ochii, uimită.

— În timpul sezonului de luptă anterior, mi-a povestit. Se luptau și au căzut peste marginea unei crevase adânci.

Am înghițit în sec și am clipit.

— Fiske și-a rupt un picior și-o mână, iar toată partea laterală a lui Iri a fost spintecată de tăișul sabiei lui Fiske. Bărbatu-meu l-a căutat pe Fiske două zile până l-a găsit, în cele din urmă. Credea că murise, a spus ea, trăgând adânc aer în piept. Dar voia să-i ardă trupul, așa cum e datina la noi. Așa că a coborât pe peretele crevasei și, când a ajuns la el, a văzut că Fiske mai trăia încă.

A ridicat ochii spre mine.

— La fel și băiatul cu care se luptase, a continuat. Abia mai sufla. Dar Fiske nu voia să-l părăsească pe Iri. L-a implorat pe taică-său să-l salveze, a povestit și și-a șters o lacrimă din coada ochiului. Iri era rănit așa de rău, că nimeni n-a crezut c-o să supraviețuiască.

Am încercat să-mi limpezesc ochii de arsura lacrimilor care se adunau în ei.

— Cum l-ați salvat? am întrebat-o.

A pus cuțitul pe masă și s-a uitat la mine.

— L-au adus înăuntru, iar tăietura era așa de adâncă, încât mai-mai că-i ieșeau mațele prin ea. Am fost sigură c-o să moară. Dar nu. Cumva, pielea și mușchii erau tăiați, dar măruntaiele și vasele de sânge îi rămăseseră întregi. L-am cusut și a durat mult timp, dar s-a vindecat. Și când s-a tămăduit el, s-a lecut și Fiske.

— Și, de ce nu-i un *dýr* de-acum? am iscodit-o, iar cuvintele necruțătoare au trecut fulgerător pe deasupra mesei până la ea.

A făcut din nou o pauză.

— Urma să fie aruncat în sclavie, mi-a mărturisit. Dar era așa de rănit, c-a trebuit să-l ținem aici, în casa noastră, și să-l îngrijim zi și noapte. Și nu-s sigură cum s-a întâmplat, dar, încet-încet, el a devenit parte din familia noastră. Dragostea lui Fiske pentru Iri a devenit a noastră, a tuturor.

Ochii i-au strălucit din nou.

— Vasăzică, Iri e un riki de-acum? am întrebat.

A dat din cap, încuviințând.

— Da, este, m-a asigurat. Iri și-a lăsat trecutul în urmă. A durat ceva, dar clanul riki l-a acceptat. Zeii au ciudățeniile lor.

Am mijit ochii spre ea.

— Ce vrei să zici?

— Adică, uneori, alcătuiesc familii în cele mai neobișnuite moduri. *Fjotra*, a șoptit, ridicându-se și scoțând încă niște usturoi din ladă.

— *Fjotra* e „legătura de sânge“. Ei doi nu sunt frați, am corectat-o.

— Aia-i *munstrond fjotra*. *Sál fjotra* e „legătura dintre suflete“. Am căscat ochii mari la ea.

— E felul de legătură care apare când un suflet e frânt. Apare din durere, pierdere și din inimă frântă. Ei sunt legați de ceva mai profund decât putem noi să vedem. Și asta l-a făcut pe Iri să devină parte din familia noastră, mi-a explicat.

Nu m-am mai străduit să-mi rețin lacrimile care abia așteptau să curgă. Pentru că știam exact despre ce vorbea. Era exact ceea ce ne unea pe mine și pe Mýra. O legătură născută din lacrimi.

Iri și Inge nu împărțeau același sânge, dar fratele meu o privea pe Inge ca și cum i-ar fi fost mamă. Iar ea chiar simțea că el era fiul ei. Iar eu, una, n-aveam nevoie s-o întreb cum de putea să-l iubească. Iri avea inima curată într-un fel în care eu n-o avusesem niciodată. Și era curajos. Nu-i era frică să iubească sau să se dăruiască. Întotdeauna oamenii fuseseră atrași de el, iar eu mă simțisem nespus de mândră pentru că-i eram soră. Din același motiv pentru care Inge îl iubea.

Prin deschizătura ușii s-a apropiat o umbră și am ridicat privirea pentru a o vedea pe Runa, care intra cu gluga trasă pe cap. S-a uitat la mine puțin obosită când a pus un mănunchi mic de lemne pe masă. L-am recunoscut imediat: lemn sacru. Măinile mi-au rămas nemișcate pe puiă înainte să îmi cobor ochii înapoi la căteii de usturoi pe care trebuia să-i pisez, amintindu-mi felul în care îl atinsese pe Iri la Adalgildi. Și acela în care se uitase în sus, la el, cu obrajii îmbujorați și ochii plini de căldură.

A luat un coș de salvie de pe masă și a spălat ramurile într-o strachină cu apă. Când a terminat, le-a uscat cu grijă folosind o cârpă și le-a legat laolaltă în mănunchiuri, agățându-le pe perete, lângă foc.

— Pentru ce-s toate astea? am întrebat.

— Pentru a face leacuri și a tămădui, mi-a răspuns Runa. Usturoiul e pentru boală și răni... soiul ăsta de lucruri. Salvia e pentru piele, dinți, burtă...

— Și astea? am iscodit-o, făcând un semn cu capul spre legătura de vițe de zmeură de pe care culeseră toate bobیțele de zmeură.

— Astea-s pentru Gyda, m-a lămurit. Le vom folosi când o să vină bebelușul.

A strâns cu o sfoară alt mănunchi de salvie și l-a agățat.

— Aveți tămăduitor în Hylli?

Am dat din cap, fără să mă uit la ea.

— Eu, una, ucenicesc pe lângă Inge de aproape patru ani, m-a lămurit Runa.

— E gata să se descurce singură, a zâmbit Inge cu mândrie. Runa a roșit. Când s-a răsucit spre foc, m-am întins încet și am luat o bucată de lemn sacru de pe masă.

— Ne trebuie mai multe ulcele, a spus Inge.

Mi-am lăsat mâna să cadă în poală.

— Mă întorc imediat, ne-a spus.

M-am reapucat de pisat usturoiul, ținându-mi, în continuare, brațul pe lângă mine, să nu fiu nevoită să îmi folosesc încheietura.

— Vasăzică, tu și cu Iri sunteți..., am ezitat, neștiind exact ce cuvânt să folosesc.

— Da, m-a asigurat.

Răspunsul nu îi era deloc blând. Era pregătită să se apere.

— Și de-asta el..., am continuat, șovăielnic.

— Poate și de-asta, a murmurat. Nu am habar.

M-am aplecat peste masă, uitându-mă la ea.

— Atunci de ce nu v-ați cunutat deja? am întrebat-o.

— O să ne căsătorim în curând. Tata a vrut să așteptăm până se întorcea el de la Aurvanger. Avea de gând să-ți spună, m-a încredințat, iar vocea parcă i s-a preschimbat, căci de acum cuvintele răsunau cu mai multă blândețe.

M-am întors la lucru. Chiar nu voiam să știu ce avea Iri de gând să facă. Plecase. Avea o familie nouă și nu-mi mai era dator cu nimic.

OPTSPREZECE

DIMINEAȚA URMĂTOARE AM GĂSIT PE PAT O BUCATĂ DE lemn sacru și o unealtă de cioplit mică și tocită. Probabil că Inge văzuse că încercasem să iau lemn și mi le pusese acolo. Nu era prima dată când îmi dădeam seama că percepea mai mult decât lăsa să se vadă.

M-am așezat lângă grădină, cu picioarele încrucișate, privind cum se desprindeau șuvițe subțiri și ondulate din lemn pe măsură ce trăgeam unealta de cioplit peste el. Talașul cădea pe pământ în fața mea, împrăștiindu-se pe zăpadă. Fiske era lângă casă cu Halvard, privindu-l cum exersa aruncatul securii. Fusese rezervat după Adalgildi, îndeplinindu-și îndatori-rile într-un mod pe care începusem să-l recunosc ca fiindu-i propriu. Obișnuia să stea în umbre, ca și cum nu ar fi fost cu adevărat acolo. Dar spiritul lui era ca o prezență densă și grea, tăcută, dar vie. Și care părea a fi pretutindeni. Tot timpul.

Fiske stătea retras, urmărindu-l cu atenție pe Halvard cum pășea în față, ridica securea deasupra capului pentru a-și smuci apoi brațul în față, lăsând-o să zboare.

Halvard a oftat și și-a lăsat capul pe spate când mânerul securii a atins copacul, scoțând un zgomot plin, iar arma a căzut pe jos.

— Înc-o dată! a ordonat Fiske, ducându-se spre copac și recuperând securea.

„Înc-o dată!”

Vocea lui Iri mi-a răsunat în minte.

„Înc-o dată, Eelyn!”

Halvard și-a scuturat brațele înainte să ridice din nou securea, dar n-a protestat. Și-a repezit cotul înainte, aruncând securea. A ratat, de data asta lama atingând trunchiul razant și alunecând prin stânga acestuia.

Fiske s-a întors la el cu securea în mână, privind peste capul meu, la ceva din spate. M-am întors și am văzut-o pe Gyda stând dincolo de potecă. Părul ei negru era împletit în cozi care îi cădeau pe fiecare umăr și ale căror capete atârnau până unde avea mâinile adunate peste burta umflată. Se uita lung la mine, cu ochii mijjiți din cauza aceleiași uri pe care o vădiseră și cu o zi în urmă.

Mi-am scuturat talașul din poală și am trecut cârligul de metal peste capătul lemnului, să-l rotunjesc. Idolul mamei pe care îl avea tata era atât de tocit, încât lemnul căpătase un luciu cenușiu. În fiecare noapte, îl ținea strâns în mâinile lui bătăto-rite, șoptind rugăciuni pentru sufletul ei, iar eu făceam același lucru pentru Iri. Apoi făceam schimb de idoli, îngenunchind în întunericul luminat doar de focul din vatra casei noastre din fiord. Am dus bucata de lemn la nas și am inspirat aroma sa crudă, înțepătoare. Întotdeauna crezusem că sufletul mamei ajunsese în Sólbjörg. Că ea și Iri erau împreună acolo.

Fiske l-a pus pe Halvard să tot arunce până când securea a atins ținta de trei ori la rând și, în cele din urmă, l-a lăsat să plece. Puștiul a venit imediat în fugă la mine, alunecând pe zăpadă și aterizând pe jos. Genunchii lui i-au atins pe ai mei când s-a aplecat în față să inspecteze idolul.

— E fratele tău? Cel care-a murit? m-a întrebat.

A privit în sus spre mine, bătând din genele lui lungi. Avea ochii la fel de albaștri ca ai lui Fiske, dar diferiți. Ai lui erau de un albastru-întunecat. Ca o furtună.

— E idolul mamei mele, i-am răspuns.

I-am dat bucata de lemn și m-am uitat cum o răsucea cu grijă în mâini. A zâmbit.

— Ce-i? l-am repezit, încruntându-mă.

A ridicat din umeri și mi-a dat lemnul înpoi.

— Îmi place, mi-a mărturisit.

— Tu n-ai unul pentru taică-tău? l-am iscodit.

A scuturat capul și a strâmbat din gură.

— De ce nu? am vrut să aflu.

— Noi nu avem datina asta, a intervenit Fiske, care se apropiase, între timp, de noi.

Mi-am coborât privirea asupra idolului pe jumătate sculptat. Cioplisem capul și umerii, dar restul nu era decât un bloc de lemn încă. Halvard a băgat mâna în vestă și a scos ceva. Când a deschis palma, în mijlocul ei avea o piatră rotundă, plată, gravată cu rune pe care nu le puteam citi, la fel cu aceea pe care o văzusem că și-o vârâse Iri sub pieptar înainte de Adalgildi.

— Ce scrie? am întrebat.

— *Ala sál.* „Purtătorul de suflet”, mi-a explicat cu mândrie. E *taufr*¹ al meu.

Am luat piatra și am răsucit-o în palmă.

— La ce folosește? l-am iscodit.

— Mă apără, m-a lămurit.

— Cum?

¹ „Talisman” (în limba nordică veche în original) (n. tr.).

— Îl dai cuiva pe care vrei să-l protejezi, a continuat. Le spune zeilor că porți cu tine sufletul altcuiva. Mama mi l-a făcut.

Umbra lui Fiske a alunecat pe deasupra mea când el s-a îndreptat spre casă. A luat plasa de pescuit din locul în care atârna de un cârlig de fier și s-a îndreptat către râu.

— Pot să..., mi-au scăpat vorbele chiar când tocmai pornea pe potecă, dar mi-am închis iute gura, strângând idolul în pumn.

Însă el deja se uita la mine, întors pe jumătate, cu plasa legănându-i-se lângă picior.

— Ce? m-a iscodit.

Cuvintele îi erau lipsite de supărarea care le însoțea de obicei. Mi-am mușcat din nou buzele.

— Pot să te ajut cu peștii? l-am întrebat.

A părut surprins și, o clipă, am crezut că, poate, îmi ghicise gândurile. Că, poate, avea habar ce aveam de gând. Și-a lăsat greutatea pe călcâie și a privit în pământ înainte să ridice ochii spre copaci. Mâinile îi erau încleștate pe plasă.

— În regulă, a răspuns.

Halvard a mormăit, răsturnându-se pe spate în locul în care ședea, cu brațele larg desfăcute.

— Vino cu noi! i-am zis, în timp ce mă ridicam și-mi vâram idolul mamei sub pieptar.

— Trebuie să rămân aici pentru Gyda, mi-a spus puștiul. În caz că naște copilul.

Ochii i s-au îndreptat spre casa femeii, dar aceasta dispăruse.

L-am lovit ușor cu cizma în picior și, când s-a uitat la mine, am rânjit. Mi-am ridicat gluga mantiei și l-am urmat pe Fiske, străduindu-mă să-l prind din urmă.

Nu și-a încetinit deloc pasul pentru mine. Când l-am ajuns, am mers în urma lui pe cărarea care ieșea din sat, printre copacii care se îndeseau. Piniile erau așa de înalți, că nu le puteam

vedea vârfurile. Se mișcau în vânt, iar ramurile fiecăruia se împleteau cu acelea ale copacilor de alături, în timp ce trunchiurile scârțâiau. Mi-am ținut ochii în sus, în loc să mă uit la drum, urmărind forma copacilor și construind în minte o potecă pe care aș fi putut s-o recunosc chiar și în zăpadă adâncă.

Iar cărarea a șerpuit prin pădure până ce am putut auzi vuetul făcut de valurile râului. Ne-am apropiat de o faleză și, dintr-odată, l-am văzut, adâncit în pământ ca o venă sub piele. Curgea iute, iar bura se ridica în aer în jurul nostru. Mi-am lăsat gluga jos și l-am cercetat. Râul cotea în josul pantei, trecând prin fața noastră și dispărând apoi. Apa trebuia să ajungă, în cele din urmă, la mare. Dacă o urmam, avea să mă ducă în josul muntelui, în vale.

— Nu se poate coborî pe-aici, mi-a zis Fiske de lângă mine și i-am aruncat iute o privire. Încearcă, dacă vrei, dar n-o să izbutești s-ajungi la poale.

M-am uitat înapoi spre apă. Mințea, de bună seamă. Râul trebuia să coboare de pe munte.

A mers în josul malului până ce a ajuns la două pietre plate, pe care a putut trece. Mi-am săltat mantia și am pășit cu grijă pe deasupra apei care urla în jurul nostru. Când am ajuns la a doua piatră, s-a întins spre mine, l-am prins de mână și am sărit în zăpada adâncă de pe celălalt mal.

Am mers în continuare în josul apei, până în locul în care fusese înfipt în pământ un stâlp mare de lemn, de care era legată o funie ce dispărea sub suprafața înghețată a apei. Fiske și-a scos securea și a spart gheața, apoi s-a ghemuit și a dezlegat funia udă pe care a prins-o cu degetele de un nod.

Foloseam plase în fiord tot timpul, dar niciodată așa. A lui era înșirată pe-o parte, pe toată lățimea râului, ca o piele întinsă de soare.

— Asta-i doar o singură plasă? m-am mirat.

— Da, a mârâit el, răsucind frânghia strâns în jurul mâinii, în timp ce o ridica încet în contra curentului.

Pe chip i se citea concentrarea, mușchii gâtului și umerii îi erau încordați în timp ce trăgea de plasă, dâr aceasta se agățase în ceva. Capătul funiei era prins de crengile unui copac căzut.

— E înțepenită, i-am zis.

S-a uitat în jos, ținând încă plasa în contra curentului.

— Poți s-ajungi la ea? m-a întrebat.

Mi-am desfăcut mantia, aruncând-o pe zăpadă, l-am ocolit și m-am aplecat printre el și trunchiul ce dispărea sub suprafața apei. Am tras adânc aer în piept și mi-am vârât brațul în unde, pipăind frânghia până ce umărul mi-a intrat cu totul în apă. I-am găsit capătul și am tras de el, scrâșnind din dinți.

Funia s-a eliberat și Fiske a tras cu toată puterea, până ce plasa plină de pești argintii s-a ridicat din apă. Am prins de celălalt capăt al ei și am târât-o împreună pe mal, așezând peștii pe zăpadă. Zăceau pe o parte, privindu-mă cu ochii larg deschiși și căscându-și ritmic gurile, în timp ce Fiske s-a lăsat în genunchi și a înlocuit plasa cu aceea pe care o aduseserăm cu noi.

— Înseamnă „pește”, am zis.

S-a uitat la mine, încruntându-se în timp ce se ridica.

— Numele tău, Fiske, l-am lămurit. Înseamnă „pește”, nu-i așa? am repetat.

Un trosnet uscat a răsunit în spatele nostru și m-am răsucit; mi s-a pus un nod în gât și am făcut un pas înapoi, spre apă. Un urs brun enorm ședea pe labele din spate, între copacii din fața noastră, privindu-ne. Mâna mea i-a găsit brațul lui Fiske și m-am agățat zdravăn, înfigându-mi degetele în cămașa lui. El s-a uitat peste umăr și a lăsat să cadă capetele plasei, împrăștiind peștii pe zăpadă.

Respirația sacadată și zgomotoasă a ursului s-a făcut auzită. Norișori albi de abur i se ridicau în jurul botului. S-a lăsat pe

labele din față și a făcut un pas spre noi, cu nasul în vânt. Tot corpul lui Fiske a devenit țeapăn, iar ochii i s-au luminat, dintr-odată, datorită unui sentiment pe care îl cunoșteam prea bine. Era același care zvâcnea de acum prin tot trupul meu: presimțirea apropierii morții. Șoapta ei în ureche. Cunoșteam acest sentiment încă de pe vremea când eram doar o copilă, de pe când îi urmărisem pe herja târându-se din pădure către Hylli.

Mâna lui Fiske mi-a prins brațul și m-a tras încet, în timp ce ursul se apropia.

— Nu care cumva să o iei la fugă! mi-a poruncit.

A spus-o atât de încet, încât abia dacă l-am auzit peste bubitul inimii care-mi răsuna în urechi.

Oricum n-aveam unde să fug. În spatele nostru erau râul înghețat, iar în fața noastră – ursul care se apropia. Fiske m-a tras în spatele lui, iar călcâiele mi s-au afundat în apă, în timp ce el s-a mutat în fața mea. M-am înclinat, să privesc pe după el, și mi-am ținut răsuflarea. Ursul era atât de aproape, încât Fiske l-ar fi putut atinge, dacă ar fi întins mâna. Lumina soarelui îi colorase în auriu blana la vârfuri și se împrăștia în jurul feței sale în formă de inimă, a botului său umed și lucitor. S-a aplecat, amușinând pieptul lui Fiske, iar eu am strâns mai tare de pieptarul lui, până ce degetele mi-au amortit în pielea împletită. Am aruncat un ochi peste umărul lui și mi-a stat inima.

Fiindcă ochii ursului erau ațintiți asupra mea! Mari și adânci! Larg deschiși! Uitându-se direct la mine!

S-a apropiat încă un pas, mirosind în jurul lui Fiske. Mi-am înghițit răsuflarea când animalul a rămas nemișcat, cu labele uriașe îngropate în zăpadă, iar spatele lui Fiske era apăsat în mine. Mi-am lipit gura de omoplatul tânărului și am privit creatura. Părea c-o să vorbească. De parcă ar fi avut ceva

să-mi spună. Ochii negri i-au lucit, sfredelindu-i pe ai mei, iar fiorul de gheață din privirea lui mi-a lunecat pe spinare, trimițându-mi furnicături în degete.

Fără niciun avertisment, a lăsat, fulgerător, capul în jos, a prins un pește în bot și s-a răsucit. Nu s-a uitat înapoi în timp ce se îndepărta, iar culorile blănii lui groase s-au schimbat în lumină.

Fiske s-a relaxat, rezemat de mine, dar eu încă mă agățam de el, simțind c-aș fi putut să cad. Că tremurul picioarelor avea să mă facă să mă întind pe gheață. Am așteptat ca ursul să dispară din raza vederii noastre și abia atunci ne-am mișcat. Ca să respirăm. Când Fiske mi-a lăsat brațul liber, în cele din urmă, s-a răsucit și a privit în jos spre mine. S-a liniștit și buzele i s-au întredeschis, pe când făcea un pas în spate, cu o întrebare în priviri.

Peștii își zbăteau cozile pe pământ între noi, iar, când m-am uitat înapoi la mal, pădurea era goală. Din urs nu rămăseseră decât urmele, croind o cărare printre copaci.

NOUĂSPREZECE

AM REFĂCUT ÎN MINTE CĂRAREA PRIN PĂDURE PÂNĂ LA RÂU.

Am stat în colț și am mâncat, privind în perete.

Am rămas retrasă.

Mi-am văzut de treburi fără ca Inge să mi-o poruncească.

Am ascultat. Ca un *dýr* supus.

Iri a stat în preajma mea, părăsind rareori casa, iar eu am continuat să-l ignor. Când el și Inge vorbeau despre logodnă, mă duceam să hrănesc caprele. Când s-a oferit să mă ajute să car lemnele de foc, am trecut pe lângă el și le-am adus pe toate singură-singurică.

M-am lăsat în genunchi în grădina de lângă casă și am lucrat pământul cu o cazma mică, smulgând rădăcinile moarte rămase din recolta toamnei care încă mai erau prinse sub pământ. Solul rece și pietros s-a spart sub loviturile mele și am scos resturile din grădină, plantă cu plantă. În curând, avea să vină timpul semănatului. Tata ar fi făcut la fel, împrăștiind bălegar în grădină și pregătind-o pentru napi și morcovi. M-am lăsat pe călcâie, frecându-mă între ochi cu degetul mare și privind norii albi răsfirați pe cerul albastru. Părea imposibil să fie același cer ca și acela atârnat deasupra fiordului. Casa mea

părea să se afle de cealaltă parte a lumii. Dar între mine și Hylli nu erau decât decât zăpada și gheața.

De cealaltă parte a potecii, Gyda atârna haine pe gardul care le împrejmuia grădina. Iar lângă căsuța lor, Kerling stătea pe un ciot de copac, cu o mână pe genunchi, deasupra piciorului lipsă. Fața palidă îi era întoarsă spre cer, iar lumina îi scotea în evidență culoarea bărbii blonde, făcându-i părul să lucească precum niște fire de aur. Stătuse acolo toată dimineața, privind copacii. Abia în momentul acela, când l-am văzut cu ochii închiși și soarele pe față, mi l-am amintit din călătoria în care ne întorseserăm pe munte de la Aurvanger. Era unul dintre oamenii care zăcuseră în căruță.

Când Iri s-a apropiat, umbra i-a căzut peste pământul săpat.

— E prietenul tău? l-am întrebat, privindu-l în continuare pe Kerling.

Iri mi-a urmărit privirea dincolo de potecă.

— Este, mi-a răspuns.

Când m-am încăpățânat să nu mă uit în sus, la el, s-a lăsat pe vine și a așteptat, împreunându-și mâinile.

— Eelyn! m-a strigat.

Am înfipt cazmaua cu ambele mâni și muchia ei a trosnit pe o piatră îngropată.

— Uită-te la mine! mi-a cerut.

Am dezgropat piatra și am aruncat-o într-o parte, aproape lovindu-l.

— Știu că ești supărată, a continuat.

Însă nu eram supărată. Ardeam de furie. Eram plină de ceva atât de întunecat, încât mă otrăvea dinăuntru spre în afară. Am ridicat cazmaua, îndreptând-o spre el.

— Cum ai putut să faci una ca asta? l-am întrebat. Cum ai putut să stai aici în tot acest timp, trăind o viață nouă cu o familie nouă?

S-a uitat în pământ, între noi.

— Nu pot să-ți explic..., a murmurat.

— Știu totul despre Fiske, m-am răstit. Știu c-a fost acolo în ziua aia. Că s-a prăvălit peste marginea crevasei împreună cu tine.

S-a uitat, prudent, în jur. Dacă ar fi fost cineva în apropiere, m-ar fi auzit. Dar nu-mi păsa.

— Zi-mi ce s-a întâmplat! i-am cerut.

Mi-a venit din nou să plâng și asta mi-a sporit și mai mult mânia. Fiindcă oricât îmi doream, nu puteam pretinde că nu eram rănită. Nu puteam să ascund faptul că mă afectase profund ceea ce făcuse.

S-a așezat în genunchi lângă mine, a luat cazmaua și a început să sape.

— În ziua aia, am fost separat de tine în luptă. Fiske a ieșit de după copaci în spatele meu și m-a rănit sub coaste de la prima lovitură de sabie. Tu te luptai la distanță. Abia te vedeam în ceață.

M-am uitat în pământ, amintindu-mi strălucirea sângelui său și pielea netedă, albă, în locul în care cicatricea i se întindea pe toată latura corpului.

— Am scăpat securea și m-am împleticit în față, când încercam să-mi apăs rana. Înainte să-mi dau seama, m-am prăbușit peste margine. M-am întins, l-am prins pe Fiske de pieptar și l-am tras după mine. Mi-amintesc că te-am auzit strigând. Dar nu puteam să mă mișc. Nu puteam să scot niciun sunet.

A dezgropat încă o piatră din pământ.

— Când m-am trezit, Fiske încerca să se cațere pe perete, doar cu o mână și-un picior, a povestit mai departe. Își folosea cuțitul, îl înfigea în crăpăturile din stâncă, străduindu-se să se salte și, de fiecare dată, cădea. Credea că-s mort. Și eu am crezut la fel. *Mi-am simțit sufletul cum murea. Mi-amintesc...*

Mi-amintesc fiecare gând care mi-a trecut prin minte și fiecare sentiment. Când a venit noaptea și, în cele din urmă, am închis ochii, am crezut că ăla îmi era sfârșitul.

S-a oprit, privind lung în țărână.

— Dar n-a fost să fie, a murmurat. M-am trezit din nou și era dimineață. Am crezut că visam. Sau c-am ajuns în Sólbjörg. Dar Fiske stătea în genunchi lângă mine și mi-aduna zăpadă pe lângă rană.

S-a smiorcăit, ștergându-și ochii cu dosul palmei.

— Se uita în jos la mine. Era palid, avea ochii roșii și umflați. A zis: „N-o să murim, aska”.

M-am holbat la el.

— Două zile m-a ținut în viață, a continuat. Tatăl lui ne-a găsit și, când l-a strigat de pe marginea crevasei, mi-a jurat că n-o să mă părăsească. Și n-a făcut-o. Când ne-au scos din groapa aia, deveniserăm deja frați. Sigr m-a abandonat în ziua aia, Eelyn. Thora mi-a salvat viața. Am renăscut. Am ajuns în Fela și n-am știut-o multă vreme, dar am devenit unul dintre ei. Inge mi-a devenit mamă. M-am îndrăgostit de Runa. Thora m-a cinstit. Mi-a arătat bunăvoință.

Și, deși nu-mi puteam imagina asta, probabil că înțelegeam ce spunea, fiindcă o puteam vedea. Își găsise un loc aici, care i se potrivea.

— Dar încă ai sânge aska în vene, m-am opus. Încă faci parte din familia *mea*.

— Întotdeauna o să fiu fratele tău, m-a încredințat. Doar m-am născut aska. Dar acum sunt... altceva.

— Ești fie riki, fie aska! m-am opus. Nu poți să fii și una, și alta. Și i-ai zis Runei cine sunt.

Nu m-a privit.

— Da, mi-a răspuns.

— Cât o să treacă până o să spună cuiva și or să ne omoare pe amândoi?

— N-o să facă asta niciodată, m-a liniștit.

— Ei bine, n-am de gând să stau să aflu. Mă duc acasă. Cu tine sau fără tine. N-am de gând s-aștept dezghețul.

Și-a trecut mâna prin păr.

— Dacă-i pe-așa, o să mori, mi-a spus.

— *Vegr yfir ffor*, Iri. „Onoarea-i mai presus de viață.” La mine nu te-ai gândit? mi s-a înmuiat vocea.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, mi-a răspuns, uitându-se cum îmi ștergeam lacrimile de pe față. Tatăl lui Fiske mi-a oferit posibilitatea să fiu dat la schimb înapoi clanului aska, Eeyln.

— Ce? am sărit.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar n-am putut să plec, mi-a mărturisit. N-am putut să părăsesc locul ăsta. Drumul sufletului meu luase altă întorsătură, la fel ca al tău! s-a întins el să mă prindă de mână.

— Nu-i același lucru, m-am răstit, uitându-mă urât la el. Eu vreau să merg înapoi acasă.

— Știu. Dar n-o să mai fii niciodată la fel. N-o să mai fii niciodată aceea care-ai fost. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Tu vezi adevărul. Văd cum îl gândești, în fiecare zi.

— Ce adevăr? m-am răstit.

— Că ei sunt întocmai ca noi, mi-a răspuns.

Mi-am coborât fața în mâini, încercând să scap de spusele lui. Pentru că mă făcea să mă simt ca și cum lumea se întorsese cu susul în jos. Ca și cum tot ce fusesem învățată nu se potrivea cu forma lumii acesteia.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

Povara realității mi-a coborât din minte în trup. Cuvintele erau mici, dar adevărate.

— Mă gândesc că ar fi fost mai bine dac-ai fi murit în ziua aia, i-am mărturisit.

DOUĂZECI

FISKE NU S-A ÎNTORS DECÂT ODATĂ CU ÎNTUNERICUL. A intrat pe ușă împreună cu Iri, cărând un coș plin cu pește curățat și ferindu-și privirea de mine. Nu se uitase o dată la mine de când ne duseserăm la râu și, din nu știam ce motiv, nu le spusese celorlalți ce ni se întâmplase.

Iri, de asemenea, devenise mai rece. Puteam vedea de-a dreptul cum supărarea se înfășura tot mai strâns în jurul lui. Dar spusese ceea ce gândeam. Și-o gândeam mai mult decât mi-aș fi dorit.

Inge a luat coșul de la Fiske și mi-a făcut un semn din cap.

— Vreau să-i scoți copcile din braț lui Eelyn, i-a spus ea fiului său.

A umplut un alt coș cu ulcelele cu usturoi pe care le pregătiserăm.

— Trebuie să ducem astea la pivniță și dup-aia mergem la Runa, i-a spus.

Privirea pătrunzătoare a lui Fiske era fixată asupra lui Inge.

— Ai făcut-o doar de-o sută de ori, l-a liniștit tămăduitoarea. Dimineață începem lucrul la șură, l-a anunțat, în încheiere, în timp ce trecea pe lângă el, iar Iri și Halvard au urmat-o afară.

Am rămas lângă perete, privind-l pe Fiske în timp ce ușa se închidea. Și-a scos teaca și a așezat-o lângă foc. Nu-mi plăcea să fiu singură cu el. Mi-am dorit ca Halvard să fi rămas.

— Șura lui Kerling? am întrebat.

A aprobat, dând din cap.

— A înfipt stâlpii pentru construcție înainte să plecăm în sezonul de luptă. Trebuie s-o termine, să poată cumpăra niște capre înainte să i se nască plodul.

Vocea îi suna obosită și răsufla adânc în timp ce vorbea.

— Dacă o să te așezi, îți voi putea scoate ațele, mi-a spus.

S-a dus la o cutie de lemn de pe raft și i-a ridicat capacul, pescuind dinăuntru o unealtă mică de metal, iar eu m-am așezat destul de aproape de foc, să-mi țină cald. Cu fiecare zi care trecea, se făcea tot mai rece, iar hainele mele nu erau croite la fel de călduroase ca ale celor din clanul riki.

S-a așezat în fața mea, călare pe bancă, și s-a apropiat. Mi-am tras brațul din mânecă în cămașă, dar, când am încercat să-l scot pe la guler, n-am putut. Mușchii din jurul osului erau încă prea slăbiți și mă durea prea tare dacă încercam să-l ridic așa sus. M-a prins de degete și m-am înfiorat, îndepărtându-mă de el. M-a lăsat să mă agăț de mâna lui până ce mi-am eliberat brațul și i-am dat drumul, atingerea lui rămânându-mi parcă fierbinte pe piele.

M-am întors într-o parte, să poate ajunge la cusături. Am vrut să-i amintesc că sabia lui fusese prima care mă tăiase, dar am renunțat și m-am mulțumit să privesc focul din vatră. Nu doream să-l văd. N-am vrut să simt cum mă atingea. A ridicat instrumentul și și-a apăsat degetele pe pielea mea, înainte să-l vâre cu grijă sub prima cusătură și să tragă ușor până ce așa s-a rupt.

— Tu ai fost, am spus. În ziua aia. Tu ai fost în ziua aia în șanț cu Iri. Inge mi-a zis.

A rupt următoarea ață și am tresărit.

— Da, a răspuns, simplu.

— Unde-i tatăl tău acum?

Și-a lăsat mâna pe picior și m-a privit.

— E în Friðr.

Știam cuvântul și ce însemna. „Pace”. Era locul în care se duceau cei din clanul riki când mureau.

— L-am pierdut anul trecut, din cauza fierbințelii, mi-a explicat.

Și, deși vocea i-a rămas la fel, modul în care își strângea buzele s-a schimbat. Ca și cutele din jurul ochilor.

— De ce-ai făcut-o? l-am întrebat. De ce i-ai salvat viața lui Iri?

S-a îndreptat de spate, lăsând tăcerea să se prelingă între noi și să tragă de mine la fel ca gândurile care-mi roiau în minte, căutând un loc în care să se așeze.

— Fiindcă muream, m-a lămurit. Fiindcă acela era sfârșitul. Și, înainte de final, viața devine nespus de prețioasă.

S-a uitat îndelung la mine, plimbându-și ochii pe fața mea, și am simțit-o aproape... privirea lui care adăsta pe pielea mea. Ca și cum l-ar fi văzut acolo pe Iri. Sau altceva. Am simțit înțepătura îmbujorării în obraji.

A rupt ultima cusătură.

— Iri..., a început să spună, dar s-a oprit.

Mi-am tras coada împletită peste umăr.

— Ce? l-am iscodit.

— Iri n-a vrut niciodată să rămână aici, a murmurat. Nu de la bun început.

— Știu, am zis, răsucindu-mi capătul cozii pe deget. Dar a făcut-o, totuși.

M-a ajutat să-mi vâr brațul înapoi în cămașă. M-am înfiorat, mi-era dintr-odată frig.

— Eu nu-ți aparțin, i-am spus.

— Nu, nu îmi aparții, a încuviințat el, uitându-se în podea. Dar n-o să izbutești să treci cu bine de iarna asta fără ajutorul meu.

— Ți-am mai zis doar, am strigat aproape. Eu n-am de gând să rămân pe-aici.

I-am înfruntat din nou privirea și de data asta nu m-am mai uitat în lături. Așteptam să văd în ochii lui ceva ce să pot urî. O urmă din bărbatul pe care încercasem să-l omor în Aurvanger. Dar n-am putut desluși nimic în afară de sufletul care îi salvase viața lui Iri. Acela care-i strânsese zăpadă pe lângă rană și nu-l părăsise.

— Ar trebui să desfacem ăla, mi-a zis, uitându-se spre bandajul care-mi acoperea arsura de la gât.

Am ridicat mâna și am atins cârpa. A tras-o încet spre spate și aerul rece mi-a înțepat pielea.

— Doare? m-a întrebat, apropiindu-se.

Stomacul mi s-a strâns și mi-a pierit, dintr-odată, tot curajul, iar inima a prins să-mi bată neregulat. El era mult prea aproape.

M-am ridicat, iar banca a scrâșnit pe podeaua de piatră de sub noi. S-a uitat în sus la mine, iar eu am încercat să găsesc ceva de spus. Dar erau prea multe de spus. Totul era îngropat prea adânc în mine. N-ajungeam până acolo.

— Totul doare, am șoptit.

M-am cățărat pe scară și m-am îndreptat spre culcușul meu, iar lacrimile mi-au umplut ochii până ce abia mai puteam să văd. Voiam să mă duc acasă. Voiam să aud vocea tatei

și să văd fiordul. Voiam să șterg cicatricile care-mi ridicau pielea pe sub zgardă și să mă întorc la clipa în care îl văzusem pe Fiske pe câmpul de luptă. Voiam să-mi spun mie însămi să fug.

M-am așezat în așternut, ghemuindu-mă pe-o parte și încercând să nu fac zgomot în timp ce plângeam. Dar lucrul care se zvârcolea în mine era prea furios să-l mai pot domoli de-acum. Era prea rănit să mai poată păstra tăcerea. Era ceva care trăia, respira și încerca să mă înghită cu totul. Și poate c-avea s-o și facă. Am plâns până n-am mai avut lacrimi și nu s-a mai auzit decât sunetul focului.

Dedesubt, umbra lui Fiske se întindea până la perete, din locul unde se așezase lângă foc, în casa pustie. Iar el m-a ascultat cum am plâns în hohote până când am adormit.

DOUĂZECI ȘI UNU

CÂND FISKE S-A ÎNTORS DE LA RÂU, ZORII SE RIDICAU deasupra satului. Halvard a tras o ladă de unelte de la perete și a deschis-o, așezând sculele una lângă alta pe o piele întinsă. Fiske le-a verificat și apoi Halvard le-a strâns într-o boccea pe care și-a petrecut-o pe umăr, umblând șui din cauza greutateii. A deschis ușa și i-am văzut pe sătenii riki adunându-se deja de partea cealaltă a potecii și salutându-se în răcoarea dimineții.

Inge mi-a dat coșul plin cu pește încă rece din râu.

— Sunt curățați deja, mi-a zis. După ce se ridică soarele, poți să-i gătești și să-i aduci dincolo.

M-am zbârlit toată și ochii mi-au fugit înapoi la casa lui Kerling, unde numărul oamenilor strânși tot creștea.

Inge, Fiske și Iri l-au urmat pe Halvard pe ușa. Sătenii se apucaseră deja de treabă, înfolfiți în blănuri. Pe potecă se fugăreau copii care alergau găinile, iar eu m-am rezemat de perete, urmărindu-i pe fereastră. Bărbații rostogoleau bușteni uriași din pădure, iar femeile se apucaseră să-i fățuiască. Se aplecau peste trunchiurile căzute, curățând lemnul brut cu lovituri lungi, egale.

Am spălat oala de fier de pe foc și am scos cenușa din vatră, trăgând cu urechea la ei. Când râsetele profunde ale câtorva bărbați au răsunat de-a lungul satului, mâinile mi-au rămas nemișcate pe muchia dură a mesei și inima mi s-a strâns. Totul era cu mult prea familiar! Prea ca... acasă!

M-am dus în spatele casei, unde nu puteam fi văzută, și am spălat hainele pe care Inge le adunase într-un coș. Mâinile mi s-au înroșit în apa rece, iar încheieturile mi-au înțepenit în timp ce le frecam pe scândura de spălat. Același lucru l-aș fi făcut și dacă aș fi fost acasă. Aș fi pescuit cu tata sau aș fi făcut treabă prin casă cu Mýra. M-am întrebat ce făcea ea în clipa aceea. M-am întrebat dacă se antrena cu un nou camarad de luptă.

Iarna era anotimpul meu preferat în fiord, unde totul era acoperit cu o pojghiță de gheață sclipitoare. Fiecare fir de iarbă sclipea în lumina soarelui. Așa-mi închipuisem întotdeauna că arăta Sólbjörgul. Aproape în fiecare noapte mi-o imaginam pe mama acolo, așezată pe o colină, cu fusta răsfirată în jurul ei.

Am înșirat hainele pe gard, netezind țesăturile care fluturau în vânt. Când m-am întors din spatele casei, sătenii începuseră deja să îmbrace cu scânduri unul dintre pereții șurii care era un pic mai lată decât casa, părând îndeajuns de mare pentru a adăposti zece sau cincisprezece capre. Dacă erau harnici, Kerling și Gyda ar fi putut să supraviețuiască făcând schimb cu ce creștea în grădina lor și cu ce le dădeau caprele. Era clar că, de fapt, Kerling nu era nici fierar, nici tămăduitor. Fuseseră crescut ca războinic. La fel și Gyda. Poate că, la următorul sezon de luptă, ea avea să-i ia locul. Poate c-aveam s-o văd pe câmpul de bătălie.

Am luat coșul cu pești de pe masă și am făcut focul. Fuseseră curățați perfect, pielea era netedă unde fuseseră îndepărtați solzii. I-am umplut cu ierburi și sare și i-am pus pe cărbunii fierbinți, să se coacă.

Mirosul bogat, savuros, a umplut încăperea și am simțit din nou junghiul din piept. Și el era ca acasă. M-am uitat pe fereastră către locul în care ridicau în continuare scânduri, așezându-le unele peste altele, să construiască pereții. În Hylli lucram deseori la bărcile bătrânilor aska. Aveam grijă de animalele lor, iar tata mă punea să le verific plasele de pește când le verificam pe ale noastre. Se părea că și în clanul riki obișnuiau să aibă grijă unii de alții.

Când peștii au devenit crocanți și pielea li s-a ridicat de pe carne, i-am scos din foc și i-am așezat unul peste altul într-o covată de lemn. M-am îmbărbătat înainte să deschid ușa și să ies în soarele amiezii, cu covata sprijinită pe șold. Mi-am fixat privirea asupra lui Inge, care împletea o funie împreună cu o altă femeie. Poteca se lărgea dincolo de poartă și o persoană pe care am zărit-o cu coada ochiului m-a făcut să dau înapoi. M-am împiedicat, mai-mai să scap peștele, dar o mână s-a întins și m-a prins de braț, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

Kerling!

Stătea lângă poarta lui Inge, rezemat de stâlp. Când am fost din nou sigură pe picioare, m-am uitat la el. Dar atenția lui era concentrată asupra șurii care se ridica de la pământ scândură cu scândură. Se uita cum lucrau sătenii, ascuns în umbra aruncată de copac.

Durerea și umilința provocate de rană se citeau limpede pe chipul lui. Depindea de oamenii din clanul său într-un mod pe care nu și l-ar fi dorit nimeni. Tata s-ar fi simțit la fel în locul lui.

— Mulțumesc, am șoptit, încercând să nu-i arăt mila pe care o simțeam.

Ochii i-au fugit spre mine, ca și cum ar fi devenit dintr-odată conștient de prezența mea, și m-am răsucit, străbătând poteca până ce am trecut de poarta din fața casei lui.

Hârjăitul fierăstraielor și bocănitul securilor au încetat când sătenii m-au observat, iar toate capetele s-au întors spre mine în timp ce îmi croiam drum spre Inge. Cineva mi-a ieșit în cale și m-am oprit în fața unei femei cu părul la fel de roșu ca Mýra.

Covata mi-a lunecat de pe șold și m-am uitat în sus, văzându-l pe Fiske cum o prindea. A făcut semn din cap, trimițându-mă la plimbare, și mi-am mușcat buzele, întâlnind privirea femeii riki care încă se uita la mine. M-am răsucit pe călcâie, înghițind durerea ce mi se zvârcolea în piept, și mi-am croit drum înapoi spre poartă. Zgomotele muncii s-au făcut din nou auzite, urmate de sunetul blând al cântecului unei femei. Ceilalți i s-au alăturat, cântând pe când loveau cu ciocanele și fățuiau lemnul. Cuvinte străvechi, pe o melodie străveche.

Buza de jos mi-a tremurat și lacrimi proaspete mi s-au adunat în ochi până când am ajuns la poarta lui Inge. Iar Kerling era tot acolo, ascuns în continuare în umbră.

DOUĂZECI ȘI DOI

AM PRIVIT ÎN LUNGUL COASTEI MUNTELUI, ÎN TIMP CE IRI vorbea.

În casă, Inge rula pături pentru el și Fiske. Dimineața era aspră și focul mai încălzea casa, dar Iri se trezise înaintea celorlalți și mă așteptase să cobor.

S-a aplecat spre mine, în timp ce își prindea în catarama tocul securii pe spate.

— Ne vom întoarce mâine, mi-a spus.

Se duceau să vâneze împreună cu câțiva bărbați din sat. Mă părașea. Din nou. Și n-aveam să mai fiu aici la întoarcerea lui. Pândisem o șansă de a ajunge la râu și aveam să profit de ea. N-aveam să mă uit în urmă.

— Stai aici, în casă, mi-a cerut el, lăsându-și mâna pe umărul meu, dar m-am scuturat.

N-aveam de gând să-i cer să rămână. Învățasem să-mi port singură de grijă cu mult timp în urmă.

Am ajutat-o pe Inge să le pregătească apoi coburii, în timp ce Halvard stătea bosumflat lângă ușă.

— De ce nu pot să merg și eu? a întrebat puștiul, scoțându-și mâna afară și aplecându-se să prindă fulgi.

— La anul, i-a răspuns Fiske, uitându-se la el cu reproș, iar Halvard s-a trântit cu spatele de perete. Cineva trebuie să verifice plasele cât suntem plecați.

Halvard a aprobat din cap fără tragere de inimă, bucuros că avea o îndatorire, dar ținându-și în continuare brațele încrucișate peste piept.

Când am ieșit afară cu coburii, Iri pregătise deja caii. El și Fiske au sărutat-o pe Inge pe obraji, iar ea i-a mângâiat pe față.

— Aveți grijă, *sváss!* i-a rugat tămăduitoare.

Iri s-a uitat la mine pentru ultima oară înainte de a se aburca pe cal, dar mi-am păstrat privirea înghețată. Necruțătoare. N-aveam de gând să-i ofer un rămas-bun nerostit, așa cum nici el n-avea de gând să cerșească unul. A întors calul și a pornit pe potecă, spre ceilalți. Au dispărut la cotitură, iar eu mi-am frecat capul pieptului cu podul palmei.

Era ultima oară când îl vedeam. În viața asta sau în cealaltă.

Am ridicat ciubărul de lapte și m-am dus în țarcul caprelor, trăgându-mi umerii, să-mi îndrept spatele, rușinată pentru că durerea încă mi se mai răsucea sub coaste. N-aveam nevoie de el.

Iri era un trădător.

Dar eram legați unul de celălalt într-un fel pe care nici măcar nu-l înțelegeam. Iar partea cea mai proastă era să înțeleg că, probabil, nimic din ce-ar fi făcut el n-avea să schimbe asta. Voiam să-l uit, dar probabil că n-aveam s-o fac niciodată. Voiam să-l abandonez, dar probabil că n-aveam să izbutesc s-o fac vreodată.

M-am așezat, ignorându-mi durerea din gât, și o capră și-a scos capul prin gard, înghiontindu-mă până ce mi-am trecut palma peste fruntea ei. Erau doar două săptămâni de când fusesem adusă în Fela. Rămăseseră cel puțin încă șase până când ninsoarea avea să se oprească și zăpada să înceapă

să se topească. Aș fi putut să ajung acasă taman la timp să-l ajut pe tata la semănat. N-ar fi trebuit să aflu vreodată despre Iri. Și dacă Sigr se îndura de mine, poate aveam să-l uit și eu.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Gyda, răsărind în spatele meu, cu un mănunchi de lemne în poală. Ce-ai făcut pentru ca ei toți să te lase în viață?

M-am întors spre capre și mi-am umplut ciubărul. Nu voiam să inventez o scuză. Nu voiam să mint. Îmi părea rău pentru ea și pentru Kerling, deși mă uram pentru asta.

— Thora o să-și arunce răzbunarea asupra ta, a declamat ea. Asupra noastră, a tuturor.

A plecat, strângându-și fusta în pumni, iar eu am privit în noroi, simțind greutatea zgărzii și gândindu-mă că, poate, tocmai o făcuse. Poate că Thora mă adusese în Fela, așa cum spusese Iri. Poate că Thora fusese aceea care-mi potrivise zgarda pe gât.

M-am uitat la lizieră. Dacă ajungeam la râu și sătenii m-ar fi urmărit într-o pădure pe care n-o cunoșteam, n-aș fi apucat să cobor muntele, pentru că ei m-ar fi omorât înainte să ajung la poale. Trebuia să aștept până când nu m-ar mai fi observat nimeni. Abia atunci aveam să pot lăsa locul ăsta în urma mea.

Când Halvard a adormit, m-am așezat cu lemnul sacru lângă focul care mocnea, trăgând ușor spre mine unealta de cioplit, să dau formă picioarelor.

— Pentru cine-l faci? m-a întrebat încet Inge, din cealaltă parte a vetrei.

Mi-am suflat rumegușul de pe mâini.

— Pentru mama, i-am răspuns.

Lucrul pe care mi-l aminteam cel mai clar despre mama era părul ei. Îmi aduceam aminte cum arăta în lumina soarelui și cum mă gândeam că părea să se miște încontinuu, chiar și atunci când stătea neclintit.

— Când a murit? m-a iscodit.

Inge s-a aplecat în față și și-a proptit bărbia în palme, privind cum unealta tăia în lemn.

O clipă m-am gândit c-ar fi trebuit s-o mint. Nu știam ce-i spusese Iri despre mama. Dar nu era corect să mint despre ea. Voiam ca Inge să știe ceva despre femeia pe care o înlocuise.

— Aveam șase ani. Mama nu era războinică, am răspuns întrebării pe care știam că o avea în minte. A fost omorâtă într-un raid al clanului herja.

Ochii i s-au mărit și a înlemnit.

— Herja? s-a mirat.

— Da, am încuviințat.

— Am auzit tot soiul de povești despre ei, a continuat. Am crezut... oamenii cred că sunt doar un mit.

Am trecut lent vârful de metal peste lemn.

— Nu-s deloc niște simple povești, am asigurat-o.

Noaptea în care veniseră herja fusese prima noapte în care îl văzusem pe tata cedând. Iri și cu mine fugiserăm, pentru că asta ne spusese să facem. Ne făcuse vânt pe ușă și ne îmbrâncise în întuneric. Alergaserăm în susul dealului și apoi în pădure. Nu ne opriserăm din fugă decât spre ziuă, iar, când ne întorseserăm, șchiopătând cu picioarele desculțe și însângerate, îl găsiserăm pe plajă, unde o ținea în brațe. Cu mâinile împletite în părul ei. N-aveam să uit niciodată sunetul acela – răcnetul primitiv de-a dreptul care-i sfâșia gâtulejul și răsuna peste sat.

— Îmi pare rău, a spus Inge, cercetându-mi chipul.

— Nu mi-o amintesc prea bine, am spus, ridicând din umeri.

Dar încă auzeam țipetele în întuneric. Mirosul care plutea dinspre rugurile unde ardeau morții. Încă simțeam pe piele răceala care mă cuprinsese când îi văzusem pe herja pentru prima dată.

— Ba ți-o amintești, cum să nu ți-o amintești, a spus și s-a îndreptat de spate. Chiar dacă nu poți s-o vezi când închizi ochii, trupurile și mințile noastre și-amintesc lucruri pe care noi nu suntem în stare să le memorăm. Se agață de lucruri. Și-o s-o vezi din nou. Când o să ajungi în Sólbjörg.

M-am oprit din cioplit, surprinsă. A zâmbit.

— Acolo se duc ai tăi după moarte, nu? m-a iscodit.

Am privit-o în ochi, întrebându-mă ce gândea. Ce voia de la mine.

— Nu-s sigură c-o s-ajung în Sólbjörg, i-am mărturisit.

Faptul c-o spuneam cu glas tare trezea din nou teama din mine și mi-am dorit să-mi fi ținut gura.

A înclinat capul, rezemându-și-l pe umăr.

— De ce? a întrebat.

— Pentru că-s un *dýr*! am răspuns, coborându-mi ochii spre idol, nevrând să văd dacă-i era sau nu milă de mine. Mi-am pierdut onoarea.

A tăcut multă vreme și m-a privit cum ciopleam. Am ascultat trosnetele și sfârâitul focului și am încercat să uit că tămăduitoarea era acolo. Mi-am închipuit fața mamei. Ochii ei întunecați, adânci. Dinții drepți și pătrătoși.

— Găsim lucruri, așa cum le și pierdem, Eelyn, mi-a spus, ridicându-se, Inge. Dacă ți-ai pierdut onoarea, asta nu-nseamnă decât c-o s-o regăsești cândva.

Am rămas cu spatele la ea în timp ce urca scara și pătrundea în pod. Nu puteam să încerc să-i explic. Nu puteam să-i spun că îi abandonasem pe oamenii clanului meu pe câmpul de luptă pentru a-l urmări pe fratele meu care nici măcar nu mă voia. Sau că eu fusesem aceea care îl abandonasem pe Iri în crevasa aceea, pentru că îl crezusem mort.

Am ținut idolul în fața mea. Forma brută era simplă. Tata era acela care se pricepea la cioplit la noi în familie. Și totuși era ea. Era ceva.

Am privit în sus, în spate, în podul întunecat unde dormeau Inge și Halvard. Dacă tata ar fi fost aici, mi-ar fi zis să iau unealta de cioplit, să mă cațăr pe scară și să-i omor pe amândoi. Am ridicat cârligul mic de fier, răsucindu-l în lumina focului, înainte de a-l lăsa jos și a atinge cu degetele fața idolului.

— Sigr, păstrează sufletul mamei în siguranță în Sólbjörg! m-am rugat. Apără-l pe tata! Nu mă lipsi de bunăvoința ta!

Cuvintele se îndoiau și se răsuceau unele după altele. M-am smiorcăit și le-am retras.

— Nu mă da uitării! am spus, în încheiere.

DOUĂZECI ȘI TREI

INGE ȘI-A UMPLUT COȘUL ȘI ȘI-A PUS MANTIA, ÎN TIMP CE Halvard se așeza să doarmă.

— Vreau să mergi până la pivnița din munte, mi-a spus. Trebuie să punem salvia la păstrat și vreau să-mi aduci niște oțet din butoi.

Mi-a luat mantia din cârligul de pe perete și mi-a dat-o, împreună cu un urcior gol.

— Nu mergi și tu cu mine? am întrebat-o, ridicând din sprâncene, uimită.

— Am mulți bolnavi de îngrijit, mi-a spus. Pivnița e înainte de sanctuar, cum urci pe munte. O să-i vezi ușa de la intrare săpată chiar în stâncă.

A luat o torță mică de lângă ușă și a aprins-o în focul din vatră înainte să deschidă ușa. Dar s-a oprit, uitându-se la mine. Buzele i s-au strâns, pe măsură ce gândurile i se perindau, citindu-i-se limpede pe chip.

— La revedere, Eelyn! mi-a spus.

S-a întors chiar înainte să-mi rostească numele, ieșind în satul peste care cădea întunericul.

M-am oprit, privind ușa, în timp ce mintea îmi sărea de la un gând la altul. Mă lăsa să plec! Îmi oferea ocazia de care aveam nevoie!

Inima mi-a luat-o la trap, iar sentimentele au dat năvală peste mine, luând-o înaintea gândirii. M-am repezit după cizme. Mi le-am tras cu stângăcie în picioare, înainte să-mi strâng pelerina pe lângă mine.

Am deschis ușa care a scârțâit și m-am uitat în josul potecii pustii, răsucind urciorul în mână pe măsură ce inima îmi bătea tot mai tare, tot mai repede. Aș fi putut să iau ceva de-ale gurii din pivniță și să o șterg în pădure. Mai rămăsese ceva din lumina zilei și, dacă mă grăbeam, puteam să ajung la râu. Până dimineața n-ar fi observat nimeni că lipseam.

Mi-am încărcat brațele cu mănunchiurile de salvie și am cercetat drumul. Satul era liniștit, dar localnicii erau încă treji în spatele ușilor închise. Am aprins cealaltă torță și am pășit afară, mergând iute. Inge stătea în ușa luminată de lumânări a casei Gydei.

M-am îndreptat spre lăcașul pentru sacrificii, ținând marginea potecii și evitând privirile trecătorilor. Fierarul era în corțul lui și lovea de zor nicovala, care trimitea împrejur scânteii portocalii în întunericul care tot sporea. M-am înfiorat când am auzit sunetul tăciunilor care sfârâiau în zăpadă, amintindu-mi de arsura zgârzii pe gât. Bărbatul mi-a aruncat o privire pe când treceam și s-a întors la ciocănitul lui.

Pivnița era săpată în coasta muntelui, având drept ușă o scândură mare, proptită la intrare. Am strâns salvia cu un braț și am tras de mânerul de fier rece, deschizând ușa prin zăpadă. Mi-am lăsat toată greutatea pe ea, până ce am reușit să mă strecor prin deschizătură. Era întuneric și umezeală, iar zăpada topită care se scurgea din tavanul de piatră picura cu ecou. Pe

pereti erau așezate butoaie și lăzi – hrană, bere, leacuri. Rezervele pentru iarnă ale satului erau îngrămădite până sus, cu grânele puse în saci dintr-un material țesut la război, pe suporturi de lemn, la distanță de pământ.

Pe peretele din spate era atârnată carne sărată, în cârlige de metal. Am înfipt torța în suportul de pe perete și mi-am deschis desaga, umplând-o cu un săculeț de grâu și îndesând în ea bandaje curate. M-am întins după carne și aproape c-am alunecat, agățându-mă de un coș cu rădăcini de ghimbir pe care le-am împrăștiat pe podea. Am înjurat cu voce joasă, ridicându-mă pe vârfuri până ce am reușit să prind o fâșie lungă de vânat și s-o smulg din cârlig.

Sunetul ușii m-a făcut să mă opresc, cu mâinile încremenite pe desagă. Un bărbat cu barbă roșie stătea în ușă, rezemat de peretele de piatră și ținând în mână o secure. Bărbatul de la Adalgildi!

— Ce cauți aici, aska? m-a întrebat.

Abia îi puteam vedea buzele mișcându-se din cauza bărbii dese.

Am strecurat carnea în desagă și am luat urciorul din buzunarul dinăuntru. Butoiul cu oțet era deschis în spatele meu, iar pe peretele de lângă el atârna un polonic de lemn. M-am întors cu spatele la bărbat, am ridicat capacul urciorului și l-am umplut până sus.

— Am zis: „Ce cauți aici?” Furi? a insistat.

Am lăsat urciorul să cadă în desagă și am traversat podeaua pivniței; am luat torța din perete și am așteptat să se miște.

— Ți-a tăiat Fiske limba sau ce?

Și-a trecut un deget pe sub zgarda mea și m-a tras în față.

— Nu m-atinge! m-am răstit, ferindu-mă de el.

A zâmbit, ridicând o sprânceană, uimit.

— Îmi trebuie ceva de la tine, înainte să pleci, mi-a spus.

S-a întins și și-a pus mâna pe mijlocul meu. Degetele lui dure, pătate, m-au prins de șold, iar privirea a întâlnit-o pe a mea. Cunoșteam prea bine privirea aceea. O văzusem în băătălii și în alte locuri.

Când a vorbit, avea vocea calmă:

— Ești un *dýr*, *aska*. O să faci ce-ți spun sau o să fii pedepsită.

— Sunt a lui Fiske. Dacă vrei ceva, lui trebuie să-i ceri.

În gura mea cuvintele sunau găunos.

Am așteptat ca mânia lui să se reverse. Am așteptat să insiste. Dar bărbatul s-a uitat la mine, iar pe chip i se citea ceva ce semăna a ușurare. Și, nici n-am apucat să-mi dau bine seama că brațul lui se clintise, că palma îi și zbura prin aer. M-a pocnit peste față și m-am lovit de perete, scăpând torța din mână. Desaga de pe umăr a căzut și s-a desfăcut, iar eu am prins urciorul și am rotit larg brațul. Umărul mi-a trosnit când l-am izbit peste față. Sticla s-a spart, oțetul din urciorul l-a împroșcat, iar el a urlat, acoperindu-și ochii cu mâinile. Am sărit peste el, alergând spre ușă, dar m-a prins de un picior. M-am lovit tare de pământ și am încercat să mă târăsc, dar m-a apucat cu cealaltă mână de gleznă.

A înjurat și m-a tras spre el. Am dat din picioare până i-am atins bărbia cu călcâiul, iar el m-a tras din nou, mai tare, până ce am ajuns sub el. Mi-a prins fața în mâini și a strâns-o. Avea ochii roșii, lucioși din cauza arsurii oțetului.

— O să plătești pentru asta, *aska*! mi-a strigat.

Și-a vârât degetele pe sub zgardă și m-a târât pe potecă. M-am agățat cu unghiile de brațele lui, sufocându-mă, în timp ce picioarele îmi fugeau de sub mine. M-a tras dincolo de lăcașul pentru sacrificii, în pădure. Departe, în adâncurile codrului. Din ce în ce mai departe. Când, în cele din urmă, s-a oprit,

am încercat să mă ridic, dar m-a împins la loc, prinzând din nou zgarda și trecând o funie groasă prin ea.

— Ridică-te! a scuipat cuvintele și m-a tras în față.

M-am uitat din nou în jur, dar era prea întuneric. Nu-mi dădeam seama cât eram de departe de sat. Chiar dacă ne-ar fi văzut cineva, tot nu m-ar fi ajutat. Dacă aș fi țipat, n-ar fi venit nimeni.

M-am ridicat, tremurând ca varga, cu părul ud și rece, dorindu-mi, dintr-odată, ca Iri să fi fost acolo. Dorindu-mi-o atât de tare, încât parcă mă dureau și măruntaiele. Parcă îl vedeam aieva pe fratele meu cum se îndepărta călare. Încercând să-mi întâlnească privirea. Încercând să ajungă până la mine.

Bărbatul m-a târât spre trunchiul gros al unui copac și a ră-sucit funia pe după acesta, trăgând tare. Eram înțepenită, cu fața strâns lipită de scoarța aspră.

— Ce faci? am întrebat, încercând să mă trag înapoi.

Mi-a prins mâinile deasupra capului și mi le-a legat strâns, apoi mi-a cetluit și partea de sus a picioarelor, să nu mă mai pot clinti. De jur-împrejurul nostru, a început să cadă ninsoarea. Și-a scos cuțitul din teaca pe care o ținea atârnată la curea și m-am zbatut, trăgând de funie.

— Nu! am țipat.

S-a tras în spate, uitându-se la mine cum mă zbăteam și un rânjet i s-a așternut pe chip. Când a pășit spre mine, am gemut, simțind cum pielea care încă mi se vindeca la încheieturi se rupea, trasă de frânghie. Și-a apăsat vârful armei pe spatele meu și l-a ținut acolo, privindu-mă. Am încercat să nu respir, dar am simțit că inima mi se oprea în piept.

— Aici nu suntem în Aurvanger, aska! a mârâit. Aici nu ești o războinică!

Și-a înfipt vârful cuțitului în cămașa mea și a tras în sus, tăind țesătura. Mi-a rupt veșmântul de sus până jos, trecându-și

apoi tăișul peste brațele mele. După ce a sfâșiat pânza cu arma, a adunat bucățile de material și le-a aruncat pe jos în fața mea, lăsându-mă goală de la brâu în sus.

Am tras de frânghie, cu dinții clănțanind, dar abia mă mai puteam mișca, zgâriindu-mă de trunchiul copacului.

— O să-ngheteți și-o să mori! mi-a declarat. Încet, încetișor.

Nu-i puteam vedea fața în lumina lunii, căci se dăduse în spate și se uita la mine. A rămas acolo, tăcut, cu respirația domolindu-i-se.

— O să-nchizi ochii și n-o să-i mai deschizi niciodată. Dacă o vei face, o să fie doar ca să-ți dorești să mori.

A lăsat capătul funiei să cadă pe jos și s-a îndepărtat pe cărare, în întuneric.

Am tras mai tare de frânghie, încercând să-mi elibereze picioarele, dar nu făceam decât să o strâng în jurul meu. Pur și simplu, nu reușeam nici măcar s-o clintesc. Am gemut și am gâfâit, luptându-mă cu nodurile, până când ceva s-a mișcat între copaci și am încremenit, încercând să-mi dau seama ce putea fi. Am așteptat să mi se obișnuiască privirea, aruncând norișori albi de abur în jurul meu ori de câte ori răsufлам. Era o femeie. Care și-a răsucit degetele în colierul de la gât, în timp ce se uita la mine.

Tala!

A rămas nemișcată, în întuneric.

Am așteptat să spună ceva. Să facă totuși ceva, orice. Dar s-a mulțumit să mă privească în ochi, nemișcată de parc-ar fi fost sculptată din gheață. Am renunțat să mă mai zbat, m-am rezemat de copac și am privit-o. O picătură de sânge mi s-a scurs pe obraz. Femeia a clipit. Expresia de pe chipul ei nu s-a schimbat când s-a răsucit și s-a îndepărtat pe cărare. Lăsându-mă legată de copac, în ninsoare.

DOUĂZECI ȘI PATRU

SE FĂCEA CĂ ERAM ÎN FIORD.

Puteam să văd apa de un albastru glacial. Și norii care se mișcau în oglinda ei. Picioarele mele apăsau pietrișul neted și negru. Îmi țineam brațele strânse pe lângă mine, să mă apăr de vânt. Nălucirea mă potopise ca un val rece. Stânca se ridica din apă ca un zid. Mușchiul verde curgea pe ea în valuri lungi, lucitoare. Îl puteam vedea limpede.

Mi-am lăsat greutatea pe copac, încercând să păstrez în minte imaginea din Hylli. Liziera pădurii de lângă sat... O umbră mișcându-se printre copaci... Am mijit ochii, încercând să-mi fac privirea încețoșată să se concentreze asupra celor din jurul meu.

Ființa pândea în depărtări, privindu-mă. Blănuri groase și strălucirea argintului... Ochii albi, goi, ai unui herja... Am clipit.

— Eelyn!

Era acolo, printre arbori. Mă urmărea.

Herja venise atunci, demult, după mama și acum se întorsese după mine.

— Eelyn?

Am simțit cum mă înțepa ceva în obraz, parcă.

— Eelyn!

Dintr-odată, lumina soarelui a dispărut. Întunericul s-a mișcat peste întuneric și niște mâini au tras de mine. Pielea îmi era amorțită și eram în zăpadă, pe jos. Am închis din nou ochii, încercând să mă îndepărtez. Să mă întorc lângă fiord.

Un chip era aplecat deasupra mea. Fiske mă privea, cu mâinile pe mine. Dar nu le puteam simți.

— Herja! am croncănit aproape, uitându-mă înapoi spre copaci.

Dar nu era nimeni acolo.

Peste capul lui, luna sclipea printre crengi.

— Ce-i? m-a întrebat.

— Vreau acasă, Fiske!

Cuvintele s-au îngrămădit și am putut auzi toată slăbiciunea din ele. Tristețea sfărâmicioasă care se spărgea deasupra fiecăruia dintre ele.

Iar apoi m-am prăbușit. Lumea s-a ciocnit și s-a legănat în jurul meu când Fiske m-a ridicat de jos. Îi puteam auzi respirația. Îi puteam simți pielea. Brațele înfășurate în jurul trupului meu moale, care mă păstrau întreagă.

Am deschis din nou ochii și pe deasupra mea se perindau copacii. Scârțâitul zăpezii îmi umplea inima care se zbătea. M-am ghemuit în Fiske și am strâns din ochi până am văzut din nou fiordul. Am văzut ceața care atingea stâncile. Am simțit mirosul apei de mare. Dar herja dispăruse.

O ușă s-a deschis și dintr-odată eram înăuntru. Lumina familiară a focului casei m-a învăluit, dar nu-i simțeam căldura.

— Ce s-a întâmplat? a alergat Halvard spre noi.

— Pune apa pe foc! i-a cerut Fiske.

Apoi m-a așezat pe o laviță, cercetându-mă în lumina slabă. Eram învelită în mantia lui.

— Unde-i Iri? am șoptit.

— Te caută, mi-a răspuns.

A scos apoi o pătură din ladă și m-a mutat mai aproape de foc.

— Găsește-l! l-a împins pe Halvard spre ușă și i-a făcut vânt afară.

Când s-a întors, s-a ghemuit în fața mea.

— Cine-a făcut asta? m-a întrebat.

Am tras pătura mai strâns în jurul meu, cercetându-i chipul. Arăta altfel. În ochii lui strălucea ceva... Ceva ce nu fusese acolo mai devreme. Sau poate că fusese... Nu-l văzusem niciodată de atât de aproape.

— Cine? a întrebat din nou.

Dar singurul lucru la care mă puteam gândi era că se afla mult prea aproape de mine. Că voiam să se îndepărteze.

— Bărbatul de la Adalgildi, am șoptit.

— Ce-a făcut? m-a iscodit.

Am închis ochii. Am încercat să dispar.

— El a...?

Întrebarea s-a întrerupt și și-a ferit privirea de a mea.

Am clătinat din cap drept răspuns, strângându-mi brațele pe lângă trupul gol.

Fiske s-a ridicat, bocănind cu cizmele pe podeaua de piatră în timp ce se îndrepta spre perete. A luat o secure din cârlig și a deschis ușa.

— Nu care cumva să le spui unde mă duc! mi-a cerut.

Și-apoi a dispărut.

Mi-am deschis ochii exact în clipa când s-a clintit ușa. Greutatea mai multor pături mă apăsa. Iri era adormit lângă foc, cu capul sprijinit de coburi.

Fiske a intrat încet pe ușă și-am deschis ochii suficient cât să-l văd scoțându-și platoșa și cămașa și ducându-se la bazinele de apă, să se spele pe față și să-și treacă degetele prin păr. Tăieturile și vânătăile din sezonul de luptă i se vindecau deja, lăsându-i pielea netedă pe trupul lui cu umeri largi și mijloc subțire, ca al lui Iri. Și-a pus mâinile pe masă și s-a aplecat, privind în bazin; o singură picătură de apă i s-a scurs pe vârful nasului și a căzut în apă.

M-am holbat la cămașa pătată de sânge și mototolită de pe podea.

— Fiske? Unde-ai fost? a șoptit Inge, coborând scara, cu părul lung despletit pe umeri.

Când n-a primit niciun răspuns, l-a luat de braț și l-a întors spre ea.

— Thorpe! a zis el, fără s-o privească.

— Ce-ai făcut? l-a întrebat cu o voce gătuită.

El și-a legat părul la spate, s-a apropiat de foc și s-a așezat, să-și scoată cizmele.

— I-am amintit că nu se cuvine să se-atingă de ceea ce nu-i aparține! i-a răspuns.

Inge l-a privit o clipă înainte să aprobe, dând ușor din cap, dar îngrijorarea încă îi adăsta pe chip.

— Măine o să vorbesc cu *tala*, a spus tătăduitoarea.

— *Eu* o să vorbesc cu *tala*, s-a opus Fiske.

În cameră s-a lăsat liniștea.

— Fiske..., a început Inge.

Dar el a rămas neclintit, mulțumindu-se s-o privească doar.

Iar femeia n-a mai spus nimic. S-a uitat doar la el, măsurându-l din cap până în picioare și pironindu-și din nou privirea în ochii lui. Ca și cum încerca să descopere ceva.

Când Fiske s-a ridicat și a trecut pe lângă ea spre scară, l-a urmărit cu privirea până ce a dispărut, apoi s-a răsucit din nou spre foc. A rămas nemișcată multă vreme, iar când, în cele din urmă, a închis ochii, gura i s-a mișcat, iar buzele i-au rostit o rugăciune pe mutește.

M-am tras mai jos sub pături. Pentru că Inge nu avea habar că trecutul pe care Iri îl lăsase în urmă eram eu. Și că ar fi trebuit să se roage, de fapt, împotriva mea.

Și era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă s-o facă.

Am zăcut în pod în timp ce toți ceilalți și-au văzut de treburile lor zilnice.

Nimeni nu mi-a vorbit.

Nimeni nu mi-a cerut să fac nimic.

Mi-am tras genunchii la piept și i-am înconjurat cu brațele, încercând, în continuare, să simt ceva căldură în adâncul oaselor mele înghețate. Unde mă simțeam pustiită, de-a dreptul.

Când lumina soarelui a devenit mai puternică, mi-am tras păturile peste cap și mi-am ascultat bătăile inimii. Iri a urcat pe scară și s-a aplecat deasupra mea, iar îngrijorarea lui era atât de mare, încât umplea parca, toată încăperea. M-am prefăcut că dormeam și, când a coborât scara, am răsuflet din nou. Am privit în întunericul păturilor, încercând să-mi amintesc ce sentiment era – acela care îmi fărâmițase muchiile când stăteam în întunericul pădurii, goală și legată de-un copac.

Nu fusesem niciodată atât de vulnerabilă. Atât de plină de teamă.

Și nu mă urăsem niciodată până în clipa aceea.

Mi-am amintit cum răsfrângea zăpada lumina. Și sunetul răsufării mele grăbite în liniștea perfectă din jur. Gândul că, dacă urma să mor, nu aveam să ajung în Sólbjörg. Apoi, rușinea istovitoare că îmi *era frică* să mor, pentru prima dată în viață.

Am putut vedea roșul, portocaliul și galbenul câmpului de luptă. Am simțit arșița și înțepătura durerii. Arsura unui strigăt de luptă în gâttej. M-am putut vedea pe mine însămi, vie. Puternică.

Am clipit.

Și, dintr-odată, n-au mai existat decât albul. Și frigul. Și încremenirea pădurii aceleia. N-a mai fost decât singurătatea. Cea mai dezgolită parte din mine însămi, cea mai vulnerabilă, aceea care aștepta să vină sfârșitul, aceea care s-a târât spre mine prin întuneric. Și care a venit după mine. Și, când m-a cuprins, ultimul meu gând a fost: „Nu vreau să mor”.

Nu cunoscusem niciodată frica adevărată până în clipa când îl văzusem pe Iri în Aurvanger. Nu luasem niciodată în considerare faptul că viața putea însemna mai mult decât explicația cea mai simplă: că dorințele zeilor ne cârmuiau. Că ei erau aceia care ne ofereau sau nu bunăvoința lor.

Dar eram fără clanul meu.

Eram singură-singură în pădurea aceea.

Sigr își întorsese privirea de la mine. Simțeam asta. Și nu mă puteam gândi decât la Iri, doar un băiat, stingându-se încetisor în frig. La mama, căreia toată viața i se scursese din trup, din carne. Căreia îi dispăruse toată puterea de a lupta.

Și la năvălitorul herja, alunecând prin întuneric ca un crainic, urmărindu-mă.

Când cineva a bătut la ușă, privirea mi s-a limpezit din nou.

— Inge?

O voce caldă a plutit până la mine și m-am târât la marginea culcușului, să trag cu ochiul printre crăpăturile podului.

Tala era în ușă și toată lumea se ridicase în picioare. Inge a luat mâinile lui *tala* într-ale ei și le-a strâns. Dar îngrijorarea era încă acolo și o învăluia parcă. Făcând-o să pară greoaie pe picioare.

— Am vești bune, a spus *tala* chiar în clipa când trecea pragul și intra în casă. Tatăl Runei a acceptat cererea lui Iri de a se-nsoți cu ea.

Apoi i-a strâns mâna fratelui meu și a zâmbit. Acesta a părut, dintr-odată, ușurat și s-a uitat în sus, întâlnind privirea lui Inge.

— O meriți, Iri, a zâmbit Inge.

Tala a dat din cap.

— O să fiți o pereche nespus de potrivită, a încuviințat ea.

Dulceața din ochii lui Iri a ajuns până în adâncul meu și a atins durerea crudă a pierderii lui – din nou. Dorința de-a plânge mi-a umplut gâtulejul.

— Mulțumesc, a spus el, plecându-și capul.

— Trebuie să pui totul în ordine, de bună seamă, i-a spus *tala*. O să-ncepem pregătirile îndată ce vei dori.

Tala a zâmbit din nou și am cercetat-o. Părea bucuroasă cu adevărat, iar ceilalți o priveau cu afecțiune. Cu încredere. Dar singurul lucru la care puteam să mă gândesc când mă uitam la ea era felul în care mă urmărise în pădure. Felul în care plecase de lângă mine, lăsându-mă să mor.

S-a așezat la masă, încrucișându-și mâinile în poală, iar postura i s-a schimbat un pic, readucând tăcerea în încăpere.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Ochii ei s-au îndreptat spre Fiske, care era de cealaltă parte a vetrei focului.

— Ai ceva de spus? l-a întrebat.

Fiske nu părea neliniștit, ca Inge. Se ținea drept, privind-o pe *tala* în ochi.

— Aseară m-am dus să vorbesc cu Thorpe, după ce m-am întors de la vânătoare și-am aflat că a încercat să-mi omoare *dýrul*.

— „Ai vorbit” doar cu el? l-a iscodit.

Pe chipul lui Fiske nu era așternută nicio expresie. Lângă el, Iri se uita în foc, cu mâna strânsă pe centură.

Tala și-a înclinat capul într-o parte:

— Thorpe ți-a folosit greșit proprietatea și n-avea niciun drept să ia ceva ce-ți aparține. A atras singur consecințele asupra sa.

Aceasta era și calea *aska*. Când încălcai legea, plăteai. Nu existau judecători sau păstrători ai legii. Doar *tala* încercau să mențină pacea într-un sat. Când cineva îți greșea, îți făceau singur dreptate. Dacă nu, erai o țintă pentru ceilalți, care ar fi încercat să profite de îndată de tine.

Fiske a aprobat din cap.

— Mulțumesc! i-a spus.

— Mulțumesc, a răsunat și vocea lui Inge încet, ca un ecou.

— Totuși, o să încerc să-ți dau un sfat, Fiske, a continuat *tala*. Ai ales să ai primul tău *dýr*. Și nu orice fel de *dýr*. Ai luat o *aska*. Pot să te întreb de ce?

Fiske s-a ridicat, strângând din umeri.

— Mama avea nevoie de ajutor în casă, a răspuns.

— Ce? s-a mirat, părând, dintr-odată, îngrijorată Inge.

Tala l-a privit lung pe Fiske.

— Am visat-o. Nu sunt sigură ce-nseamnă, dar am senzația că Thora își ține privirea ațintită asupra acestei luptătoare *aska*.

Iri a strâns din dinți.

— Pari foarte supărat pentru felul în care s-a purtat Thorpe cu ea.

— Îmi trebuie la muncă, a ținut-o una și bună Fiske. Dacă Thorpe ar fi omorât-o, ar fi trebuit să-mi plătească pentru ea, la fel ca pentru o oaie sau un cal, dacă mi le-ar fi ucis.

Gaura din stomac mi-a crescut, parcă, lărgindu-se până ce aș fi putut să cad în ea. Să dispar în ea.

Tala a privit în sus spre Inge.

— Vă sugerez s-o dați la schimb în alt sat, după dezgheț, le-a spus. Undeva, unde să nu se știe cine e. Faptul că e aska atrage prea multă atenție ca să vă fie folositoare. În plus, îți amintesc că a venit vremea să-ți alegi o soață, așa cum a făcut și Iri. Am sperat să se întâmple iarna asta, dar se pare că nu.

Fiske a ezitat înainte să scuture din cap.

— Nu! a spus el, cu fermitate.

— În regulă! a aprobat *tala*. Atunci iarna care vine. De acord?

— Da, au răspuns împreună Fiske și Inge.

— Mă bucur mult s-aud asta, i-a încredințat *tala*.

S-a ridicat și și-a netezit fusta.

— Inge, te pot ajuta cu plăcere să-ți găsești alt *dýr*, a spus. Știu că ai nevoie de ajutor.

— Mulțumesc, a îmbrățișat-o Inge, rezemându-și bărbia pe umărul femeii.

Au mers spre ușă la braț, iar eu m-am vârat la loc în culcuș, îngropându-mă din nou.

Am închis ochii și am întâmpinat întunericul.

DOUĂZECI ȘI CINCI

M-AM AȘEZAT PE PAJIȘTE LÂNGĂ INGE, SCOȚÂND ÎN TĂCERE bulbi de fenicul. Soarele era sus pe cer și nu dădea nici pic de căldură, fiind reflectat de pământul înghețat. Mi-am împins cazmaua în țărână, smulgând bulgării și greblând cu mâinile.

Pielea din jurul încheieturilor îmi era iarăși julită, iar vânătăile de pe față mă dureau când îmi mișcam gura.

Inge a ridicat un bulb și l-a scuturat de praf cu degetele.

— Îmi pare tare rău pentru tot ce s-a întâmplat, mi-a spus.

M-am ridicat în genunchi, am luat bulbul de la ea și l-am pus în coșul de lângă mine. Nu era vina ei, dar, oricum, voiam să fiu furioasă pe ea. Avusesem șansa de a ajunge la râu și acum o pierdusem.

M-a privit, punându-și mâinile în poală.

— Cred că trebuie să vorbim, a început ea să-și curețe murdăria de sub unghii. Despre Iri. Știi cine ești, Eelyn.

Și-a ridicat ochii spre mine. M-am dat înapoi, prefirând gânduri atât de repede, că abia le puteam urmări. M-am uitat, instinctiv, pe pajiște în jurul nostru, căutând o amenințare. Dar eram singure.

Nu s-a mișcat, ci a continuat să mă privească.

— N-am spus nimănui, să știi, m-a încredințat.

Inima mi se zbătea în piept. Am încercat să-mi dau seama ce gândea. Am încercat să-mi dau seama ce avea de gând să facă. Și cât știa.

— Cum ai aflat? am întrebat-o.

— Când Fiske te-a adus acasă, știam că nu îmi spusese totul despre tine. Când ai pomenit de familia și de vârsta ta, am avut niște bănuieli. M-am gândit că poate ești sora despre care ne-a spus. Dar nu eram sigură.

A tras adânc aer în piept, apoi l-a dat afară.

M-am ridicat, să am o vedere mai bună a pajiștii. Dacă plănuise să mă prindă într-o cursă, ăsta era un loc bun. N-aveam unde să mă ascund.

— Ți-a vorbit despre mine?

— Mi-a vorbit, dar, oricum, nu era nevoie s-o facă, mi-a zis. Arăți exact ca el.

— Ți-a zis că eram partenerul lui de luptă? am întrebat, continuând să privesc spre liziera pădurii.

Un zâmbet trist i s-a așternut pe buze.

— Nu, nu mi-a zis.

M-am întors cu fața spre ea. Ședea cu fusta răsfirată în jurul ei în iarbă. Am înghițit cu greu.

— L-am pierdut în luptă. M-am răsucit și pur și simplu... dispăruse. L-am căutat...

Am tras aer în piept și am continuat:

— Și l-am văzut exact când a căzut în șanț. N-am putut să ajung la el. Ce-ai de gând? am întrebat-o, așezându-mă lângă ea.

— M-am gândit că, dacă te voi lăsa să scapi, o să dispară și pericolul. Dar am greșit. A durat ani de zile ca satul să aibă încredere în Iri. Dacă oamenii ar ști că el și cu Fiske mint în legătură cu cine ești sau că încearcă să te ajute, i-ar omorî. N-o să-i

spun nici lui *tala*, nici altcuiva. După dezgheț, o să fugi. O să te întorci la *aska*, iar noi n-o să venim după tine.

S-a întors la săpat, iar durerea și-a făcut apariția pe chipul ei. Și frica.

— El n-o să plece, am murmurat. N-o să se întoarcă nicio-dată cu mine.

— Știu.

— Îți...

M-am oprit, cu vocea găuită.

— Ce-i? a întrebat, îndreptându-și spatele.

— Îți mulțumesc... pentru tot ce-ai făcut pentru Iri, i-am spus.

Când am privit-o din nou, avea ochii plini de lacrimi.

— Cu mult drag! mi-a răspuns.

— Mama! s-a auzit strigătul lui Halvard, care alerga spre noi din celălalt capăt al pajiștii.

Inge s-a ridicat repede, strângându-și fusta în mâini.

— Halvard? l-a strigat ea.

— Gyda! a țopăit el, făcându-i semne cu mâna.

Ea a zâmbit larg.

— E vremea, mi-a spus, întinzându-mi mâna.

M-am uitat la ea, la linia moale și subțire a degetelor sale întinse care mă așteptau. A privit în jos spre mine, păstrându-și zâmbetul sincer.

Am întins mâna și aproape că mi-am retras-o înainte s-o las să mi-o prindă. M-a ridicat lângă ea, scuturându-mi iarba de pe pantaloni cum ar fi făcut orice mamă cu copilul ei.

— Să mergem! a spus, ridicându-și coșul pe braț și pornind spre copaci.

A început să alerge după Halvard, legănându-și brațul pe lângă ea, iar rochia ei lungă despărțea ierburile uscate și înalte.

Părul lung și negru îi cădea pe spate, împletit într-o coadă complicată. Nu conta cât de mult refuzam să văd asta sau cât de tare încercam să-mi amintesc ce fusesem învățată dintotdeauna. Inge era o mamă. Și, în ceea ce privea diferența de sânge, era limpede că îl iubea pe Iri ca și cum n-ar fi existat niciuna.

Priveam prin ușa din fața mea spre cealaltă parte a potecii, spre casa Gydei, unde erau Inge și Runa. Femeia era deja în durerile facerii de niște ceasuri bune, dar era primul ei copil. Ar fi putut să dureze și toată noaptea.

Halvard a terminat de mâncat și a urcat pe scară, lăsându-ne pe Fiske, pe Iri și pe mine lângă foc. Am tras o pereche de pantaloni de-ai lui Halvard în poală și am început să-i repar în locul unde le făcuse o gaură în genunchi.

— O să stau până la dezgheț, am spus, împungând lâna cu acul.

Iri s-a ridicat în capul oaselor și s-a aplecat în față. Lângă el, Fiske mi-a aruncat o privire care a durat doar clipită.

— O să stau până la dezgheț și dup-aia o să mă duc acasă, le-am spus.

Iri a dat din cap, zâmbind.

— În regulă! a încuviințat.

Dacă Inge n-avea de gând să spună nimănui, n-avea rost să risc acum. Aveam să rămân ascunsă privirii și în afara pericolului. Apoi aveam să mă duc acasă, să dau piept cu rușinea și să încerc să recâștig tot ce pierdusem în ochii lui Sigr.

Runa a intrat pe ușă, cu fața roșie din cauza frigului, și a luat o cutie de lemn de pe un raft. Am umplut o strachină cu tocana pe care o avuseserăm la cină și i-am dat-o.

A șovăit, uitându-se la ea și apoi în spatele meu, unde ședea Iri. A luat strachina și a zâmbit.

— Mulțumesc! mi-a spus.

M-am așezat și m-am apucat din nou să cos pantalonii, stânenită. Nu mă gândisem la ce făceam. Pur și simplu, o făcusem.

— A venit pe lume copilul? a întrebat-o Iri, prinzând-o de mână și trăgând-o spre el, când a trecut pe lângă el.

Fata a zâmbit și și-a atins nasul de al lui.

— Nu încă, i-a răspuns.

Degetele i-au alunecat din strânsoarea lui și a ieșit afară.

Sforăitul lui Halvard răsuna din pod, iar Fiske și Iri ședeau în fața focului, reparând capetele opuse ale unei plase. Îi ascultam vorbind despre următoarea vânătoare. Despre următorul sezon de luptă. Despre următoarea vizită a negustorilor riki. Făcând planuri.

Viețile lor aveau să continue după plecarea mea. Aveam să dispar ca o vânătaie sau ca o amintire.

Fiske s-a frecat cu alifie pe juliturile pe care și le făcuse pe mâini când „stătuse de vorbă” cu Thorpe. Mi-am trecut degetele peste rana de pe braț și aceeași înțepătură care mă înfiorase când mă atinsese el s-a aprins din nou, făcându-mă să simt că era mult prea cald lângă foc.

Afară s-a auzit un țipăt cu ecou și ne-am îndreptat toți de spate, iar Iri și Fiske au tăcut. M-am ridicat și m-am uitat afară pe ușă, în satul întunecat, dar n-am putut vedea nimic. Era din nou liniște.

— Poate c-a fost Gyda, am spus, rezemându-mă de ușor.

Iri s-a lăsat înapoi în scaun, aruncând alt buștean pe foc.

— Eeyln e tare pricepută cu plasele de pescuit.

Am privit înapoi spre ei.

— Ce-i? i-am întrebat.

— Ne trebuie o plasă nouă. Poți s-o faci?

M-am uitat din nou afară, iar amintirile m-au năpădit. Cum ședeam pe chei, cu funia în mâini. Cum legam noduri

și reparam firele rupte, în timp ce Iri curăța pește lângă mine. Am aprobat, dând din cap.

S-a auzit un alt țipăt, iar Iri a sărit în picioare și a încremenit. Ascultând.

Apoi un altul. Și încă unul.

Cunoșteam sunetul acela. Cu toții îl cunoșteam. Țipete în mijlocul unei nopți senine. Lemn rupându-se. Metal zăngănind.

Erau zgomotele unui raid.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

DE ÎNDATĂ CE AM GÂNDIT-O, DINSPRE LĂCAȘUL PENTRU sacrificii s-a auzit sunetul clopotului de alarmă, iar Iri și Fiske s-au mișcat ca un singur om, repezindu-se la armele lor de pe perete.

Am tras ușa, lăsând-o crăpată doar cât să mă uit afară. Singurul lucru pe care-l puteam vedea era strălucirea caldă a focului din casa Gydei, dincolo de potecă. Și, când m-am întors din nou, Fiske avea în mâini armele mele. Sabia și securea. Cuțitul. M-am uitat în jos la ele, cu gura căscată.

— Fiske? s-a auzit din pod vocea adormită, șovăitoare a lui Halvard.

Iri mi-a îndesat armele în mâini și le-am strâns la piept, în timp ce asupra mea pogora liniștea aceea tăcută. Singurul lucrul sigur, statornic pe care îl cunoșteam. Lupta dinăuntru meu.

Fluieratul a răsunat din nou și răcnetele parcă se auzeau mai tare, apropiindu-se. Fiske s-a uitat spre ușă și înapoi spre Halvard.

— Du-te! mi-am trecut teaca peste cap, strângând cataramele. Rămân eu cu el.

S-a uitat la mine și din nou în sus, la Halvard:

— Când va fi sigur, să treceți poteca și să vă duceți la Gyda, m-a sfătuit.

A așteptat să aprob dând din cap.

Iri s-a dus la ușă, și-a vârât cuțitul în centură și a apucat câte o secure în fiecare mână. Am înghițit cu greu, întorcându-mă înapoi spre vatră, iar ei s-au strecurat în întuneric, de unde și mai multe vaiete au prins să răsunе prin sat.

Mi-am potrivit securea pe spate și asta m-a ajutat să mă concentrez. Mi-a reamintit de mine însămi. Greutatea familieră a sabiei pe șold era ca o ancoră.

Deasupra mea, Halvard s-a ițit peste marginea podului.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat.

În ochi îi luceau lacrimi. N-avea rost să-l cocoloșesc. Știa ce-i un raid.

— Unde-ți sunt armele? l-am întrebat.

A dispărut peste margine și în câteva clipe a coborât scara, încins cu teaca. S-a îndreptat spre lada de lângă perete și a scos o centură cu un cuțit în ea. Mi-a înmănat-o.

— A fost a tatei.

I-am legat-o în jurul taliei, încercând s-o înnod fiindcă era prea lungă pentru el. Dar mergea și așa. Putea ajunge la cuțit și asta era tot ce conta.

Am ingenuncheat în fața lui, privindu-l în ochi.

— Ai omorât vreodată un om? l-am iscodit.

A clătinat speriat din cap.

— Știi cum? am continuat. Ai habar unde să lovești?

— Cred... Cred că da.

— Arată-mi! i-am cerut.

Și-a ridicat mânuța tremurătoare și mi-a apăsat-o pe gât. Am aprobat cu o mișcare din cap. Apoi mi-a așezat-o pe stomac, pe șold, în partea de jos a spatelui.

— Așa-i, am încuviințat, încercând să zâmbesc. Te descurci mai bine cu sabia sau cu cuțitul?

Știam că nu se pricepea prea grozav cu securea. Îl văzusem doar.

— Cu sabia, a zis, ridicându-și bărbia și încercând să se stăpânească.

— În regulă! Trage adânc aer în piept și ascultă-mă!

S-a supus: a tras încet aer în piept și a stat în poziție de drepti în fața mea.

— Într-o clipă o s-apară cineva la ușă. O să-ncerce să ne omoare sau să ne ia cu el, dar o să-l omor înainte să facă asta.

A aprobat cu un semn din cap.

— Dacă mă omoară sau mă ia cu el, va fi însărcinarea ta să-l omori și să scapi. Ai înțeles? am continuat.

— Da.

I-am spus cuvintele care-mi fuseseră spuse cândva mie, în noaptea în care murise mama:

— Apoi să fugi în pădure. Să nu te oprești până la ziuă. Indiferent ce se va întâmpla.

Țipetele îmi răsunau în minte, purtându-mă înapoi, în noaptea aceea din Hylli. Când alergasem desculță printre copaci. Cu Iri în fața mea. Cu vocea adâncă, tunătoare a tatei, strigându-ne din spate: „Fugiți!”

Ochii lui Halvard s-au plimbat pe chipul meu.

— În regulă! m-a asigurat.

— Să nu încerci să m-ajuti! i-am cerut. Să nu te-ntorci pentru Inge, Fiske sau Iri. Să fugi doar! Îi lași în urmă.

Noaptea în care Iri mă trăsese prin pădure fusese noaptea în care devenisem o luptătoare. Dacă supraviețuia, așa avea să fie și noaptea asta pentru Halvard.

În ochi i-au apărut din nou lacrimi.

— Nu plânge! i-am poruncit, ridicându-mă în picioare. Dacă mori în noaptea asta, o să-l vezi pe tatăl tău în Friðr. Așa-i?

A zâmbit, trăgându-și nasul.

— Așa-i! a fost copilul de acord.

Ușa a scârțâit și fața lui Halvard s-a lungit, parcă, iar ochii i s-au bulbucat de groază. M-am răsucit și m-am mutat în fața lui, scoțându-mi încet sabia din teacă.

În ușa deschisă se afla cineva. Și-am știut de îndată cine era. Sabia aproape că mi-a scăpat din mână, iar inima mi s-a oprit. O fulgerare de frică sălbatică mi-a alergat prin vene și m-am străduit să trag aer în piept. Am clipit.

Blănuri lucioase, strălucitoare... Sclipirea argintului... Ochi albi, morți...

Un herja!

Mi-am plimbat privirea peste el. Părul lung și slinos îi atârna în jurul feței, în timp ce se uita în jos spre mine, fără nicio expresie. I-am ochit sabia din mână și m-am dat încet înapoi.

— E doar un *dýr*, i-a spus el cuiva peste umăr, cu ochii la zgarda de la gâtul meu.

Un alt bărbat a apărut în spatele lui, a aruncat o privire înăuntru și a dispărut.

— Stai în spate, Halvard! am spus, calmă, iar inima mea și-a regăsit ritmul.

Băiatul m-a ascultat și s-a mutat spre peretele opus vetrei, cu săbioara lui în mâini.

Herja a făcut un pas spre noi, iar inima a început să-mi bată mai tare. Sângele mi-a ajuns la fiecare mușchi. I-am urmărit cu atenție mișcările, înțepenindu-mă în picioare și găsindu-mi echilibrul. S-a uitat prin casă, făcându-și socotelile din ochi. Ce voia să ia. Și pe cine voia să omoare.

L-am urmărit, așteptând.

O răsuflare...

Și-a scos cuțitul.

Două răsuflări...

A mai făcut un pas.

Trei răsuflări...

A sărit spre mine, iar eu m-am întins după oala de pe foc, am prins-o de mâner și am aruncat-o spre el. L-a lovit în piept, l-a dărâmat, iar el a urlat când tocana fierbinte i-a ars pielea murdară. A alunecat pe podeaua de piatră udă de-acum, privind șocat în sus, spre mine.

Apoi s-a mișcat din nou. Mi-am încleștat mâna pe plăselele sabiei și mi-am scos securea, chiar în clipa când el s-a oprit, și am folosit ayântul ca s-o rotesc și să-l lovesc în platoșa. A rămas în picioare, cu sabia ridicată deasupra capului meu. L-am izbit din nou, de data asta peste picioare, și s-a rostogolit peste mine. Am lovit podeaua, am scăpat sabia, iar securea a alunecat, lovind peretele lângă Halvard. M-am târât după ea, în timp ce afară țipetele se înteteau.

Poate că Runa era aceea care striga. Sau poate că Inge.

— Eelyn! a strigat Halvard din spatele meu.

M-am răsucit, în timp ce sabia a izbit piatra lângă mine, trimițând scânteii în jur. Durerea fierbinte mi-a erupt din nou în umăr când am aruncat securea, care s-a înfipt în coapsa bărbatului. Sabia i-a căzut pe podea, zăngănind.

Am sărit în picioare, am înhățat-o înainte să ajungă la ea și am legănat-o spre spate înainte să i-o înfig sub coaste, cu un strigăt. S-a chircit, strigând, și în ușa a apărut al doilea herja, privind când la mine, când la bărbatul care se zvârcolea pe podea.

A alergat spre noi, cu sabia pregătită în mână, iar eu am scos securea din piciorul bărbatului și am azvârlit-o. S-a rotit prin aer și i-a izbit coastele. A fost o aruncare proastă, dar l-a

dovedit, totuși. A căzut într-un genunchi, încercând să se ridice, iar eu am alergat spre el, înșfăcându-mi sabia de pe podea și trecându-i-o prin măruntaie.

S-a agățat de mine în timp ce îl podidea sângele pe gură, iar degetele încârligate m-au tras de cămașă când a căzut peste mine. Halvard a alergat la ușă, a trântit-o și a venit să mă ajute să-l rostogolim pe bărbat într-o parte. M-am ridicat, gâfâind, cu sângele lui picurându-mi de pe mâini.

Mi-am luat securea și sabia.

— Te simți bine? m-a întrebat Halvard, privindu-mă cu ochii mari.

Am dat din cap că da și m-am dus la ușă. Satul era de acum mistuit de flăcări, iar incendiul distrusese deja casele din josul coastei. Dincolo de potecă, ușa Gydei era încă închisă. Pădurea era neagră tuci, dar puteam întrezări încă liziera. Am încercat să mă gândesc. Puteam să fug printre copaci și să ajung la râu. Era întuneric, dar merita să încerc. N-ar fi venit nimeni după mine. N-ar fi băgat nimeni de seamă.

Groaza îi albise chipul lui Halvard, iar băiatul se uita spre focurile care pârzoleau casele din josul drumului. Probabil c-ar fi ajuns până la Gyda. Era mic și greu de zărit pe întuneric. Poate că nici măcar nu l-ar fi văzut. Dar acest simplu gând mi-a lipit limba de cerul gurii și mi-a trimis un fior rece pe spinare. Am mârâit, strângându-mi mai tare sabia în mână. Chiar dacă Halvard ar fi reușit, Kerling nu i-ar fi putut apăra pe ceilalți.

Nu puteam să plec acum.

— Haide! i-am cerut.

Mi-am petrecut un braț pe după umerii lui și l-am ținut strâns, am deschis ușa larg și am alergat amândoi în întuneric, cu săbiile scoase.

Lumina din casă se revărsa pe zăpadă în fața noastră și o umbră s-a ivit dintre copaci. M-am desprins de Halvard, împingându-l spre casa Gydei. Am rotit brațul spre spate și l-am azvârlit în față, cu sabie cu tot. Am înfipt lama în femeia herja, trântind-o la pământ, și am alergat pe lângă ea, căutându-l din ochi pe Halvard.

— Eelyn! m-a strigat băiatul, să-mi atragă atenția, iar în spatele meu au răsunat pași.

M-am întors, am lovit cu securea în jurul meu și o altă femeie a căzut la pământ, împleticindu-se, iar lumina lunii i s-a reflectat pe armura argintie. Am scos securea și i-am înfipt-o din nou în spate, chiar când s-a ivit și Halvard, care a fost cât pe ce să dea peste mine.

A luat-o la fugă în față și, când un alt bărbat herja s-a repezit pe urmele noastre, m-am oprit iute, aplecându-mă și lăsându-l să cadă peste mine. S-a rostogolit departe în zăpadă, cu sabia fluturându-i, iar un alt bărbat m-a lovit din spate. Am izbit cu sabia înapoi, lovindu-l în vintre, dar primul bărbat se ridicase deja în picioare. N-aveam destul timp să-i dobor pe amândoi.

A alergat spre mine și am închis ochii, ghemuindu-mă.

Dar n-a venit. Lovitura pe care-o așteptasem. L-am auzit izbînd pământul în fața mea, am deschis ochii și l-am văzut zăcînd cu fața în jos în țărână, cu un cuțit înfipt în ceafă. În spatele lui stătea Halvard, cu mâna rămasă întinsă după aruncare.

— Fugi! am țipat, ridicându-mă în picioare.

Halvard s-a răsucit și cineva s-a lovit de el. Un herja l-a înhățat în brațe și a fugit cu băiatul care i se zbătea în cărcă.

— Halvard! am strigat, alergînd prin zăpada înaltă.

Dar herja era înaintea mea și se mișca nespus de iute. Când a ajuns la copaci, am alergat și eu mai repede. Îl pierdeam în tot haosul acela, căci din ce în ce mai mulți herja se revărsau în pădure, retrăgându-se.

M-am răsucit spre sat, săgetând cu privirea dintr-o parte într-alta a acestuia, în timp ce năvălitorii se repezeau pe lângă mine.

— Iri! am țipat.

N-avea cum să mă audă. N-avea cum să fie suficient de aproape.

— Fiske! am strigat din nou, până ce am simțit că-mi sângerau bojocii.

În spatele meu, țipetele lui Halvard răsuna în întuneric.

Ceva s-a mișcat adânc în pieptul meu. Ceva care mă zdrobea, mă măcina, ca ruperea unei avalanșe. Ceva atât de disperat și de plin de furie, încât m-ar fi putut sfâșia.

Niște mâini m-au prins și m-am răsucit, lovind cu securea, dar Fiske s-a ferit.

Mi-am înghițit răsuflarea, am lăsat securea să cadă pe jos și l-am apucat de pieptar.

— Halvard... l-au luat! i-am spus, gâfâind.

S-a uitat în jos la fața mea, încercând să înțeleagă. Să-și adune gândurile.

— Nu! a strigat.

N-aveam suficient aer să-i explic. Am arătat spre copaci.

A ridicat securea și mi-a îndesat-o în mâini. A pornit fără să șovăie nicio clipă și am rupt-o la fugă după el. Am fugit amândoi printre copaci, în timp ce zăpada ni se subția sub tălpi, și am coborât spre vale. În spatele nostru nu venea niciun riki și știam ce însemna asta: că, indiferent ce se întâmplase în sat, fusese suficient de grav, încât să le permită tuturor năvălitorilor herja să se retragă, păstrându-și viețile.

Alergam ușor, aplecați, când i-am prins din urmă pe ultimii dintre ei. Fiske a aruncat cuțitul, doborându-l pe primul bărbat cu o lovitură în gât, iar eu l-am luat în primire pe al doilea,

alunecând pe pământul înghețat când sabia lui a zburat pe deasupra mea. M-am dat înapoi și l-am înjunghiat între omoplați. S-a arcuit, și-a lăsat capul pe spate și s-a prăbușit. Când m-am răsucit, Fiske mai doborâse deja încă unul.

În câteva clipe, ne-am apropiat de roiul lor care se mișca în josul pantei împădurite, rămânând printre copaci, topindu-se în întuneric. Umblau într-un șir lung, iar armurile le străluceau în lumina lunii.

Ne-am oprit și ne-am ghemuit amândoi în spatele unui trunchi putrezit, prăbușit, și am privit pe deasupra lui. Herja îi trăgeau pe sătenii riki capturați de funiile legate de gâturile acestora, ca de niște pripoane. Am înjurat încetișor, încercând să descopăr trupușorul lui Halvard, dar erau așa mulți herja, că nu-l puteam zări. Un cal a nechezat și ochii mi s-au îndreptat spre animalul aflat în coada șirului. Trei siluete se târau în urma lui, iar una dintre ele șchiopăta. M-am ridicat în genunchi, cu ochii măriți.

Fiske sufla greu lângă mine.

— Îl vezi? m-a întrebat în șoaptă.

Mi-am îngropat degetele în scoarța copacului.

— Cred că-i cel mic din urma calului. Nu-s sigură.

— Nu pot să-l văd. Poate că...

Și-a înghițit cuvintele.

— Dacă voiau să-l omoare, ar fi făcut-o în Fela. Herja iau oameni când fac raiduri. Știi doar asta.

Dar știa și de ce. Dacă poveștile erau adevărate, herja îi sacrificau pe cei capturați. După ce veniseră în Hylli, găsiserăm în pădure corpuri golite de sânge.

S-a uitat la mine și am deslușit că același gând îi trecea pe chip ca o furtună. A tras aer adânc în piept și și-a rezemat fruntea de copac, închizându-și ochii.

— Putem s-ajungem la el, dar nu și la ceilalți, am șoptit.
Sunt prea mulți.

S-a uitat în zăpadă, gândindu-se.

— Îl luăm pe Halvard! a hotărât. Și ne-ntoarcem mai târziu
după ceilalți.

Am aprobat, dând din cap.

— Și dup-aia îi omorâm până la ultimul! am spus.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

NE-AM FURIȘAT APLECAȚI, MERGÂND DOAR SPRE RĂSĂRIȚ și în josul pantei, în dreptul prădătorilor herja care pătrundeau din ce în ce mai adânc în pădure. Frigul și-a croit drum prin armura mea, în timp ce ne apropiam din ce în ce mai mult și-mi țineam ochii ațintiți asupra lui Halvard, care era tras de un cal aflat în coada șirului. Când rândul s-a rărit suficient, încât să rămână în urmă, m-am oprit, arătându-i-l lui Fiske.

Luna s-a ițit printre copaci și i-a luminat pentru o clipită fața băiatului. Părea să aibă nasul spart, căci sângele îi curgea pe cămașă. Ochii m-au înțepat și am clipit, să-mi alung lacrimile. Probabil că acela era primul os pe care și-l rupea în viața lui. Poate că acela era primul lui contact cu violența și viața pe care o trăiam noi, toți ceilalți.

De îndată ce Fiske l-a văzut pe fratele lui, s-a încordat, mai-mai să sară înainte. L-am prins de braț, trăgându-l din nou aproape de pământ. Dar era îndârjit tot și își mijise ochii. Chipul i se schimonosise, ceea ce m-a făcut să simt un gol în stomac. Îi era frică, mi-am dat eu seama. Și acela era un sentiment străin lui, pe care nu-l mai simțise vreodată.

L-am strâns de braț și și-a revenit, mutându-și ochii de la silueta lui Halvard spre mine. S-a liniștit, domolindu-și răsuflarea, iar eu i-am susținut privirea până când am fost sigură că n-o să alerge în josul pantei cu sabia fluturându-i în mână.

Ne aflam destul de aproape ca să-l vedem pe Halvard cum se străduia să țină pasul cu calul, împiedicându-se și având degetele vârâte pe sub frânghia care îi fusese înfășurată în jurul gâtului, încercând să-și lărgească nodul. Dacă ar fi căzut, lațul l-ar fi sufocat.

Lângă el era legată o femeie și mergeau amândoi pe lângă un trup însângerat care era târât pe jos, pe potecă. Indiferent cine fusese, de-acum era mort.

Nu ne-am mișcat. N-am scos niciun sunet.

Am căutat o piatră pe jos și, când am găsit una de mărimea palmei, m-am ridicat.

Mâna lui Fiske mi-a prins încheietura, oprindu-mă.

— Ar trebui să mă duc eu! mi-a spus.

— Mă ocup eu, Fiske, i-am șoptit.

Eram mai mică și mai agilă, mai greu de văzut. Pe el l-ar fi ochit de îndată ce ar fi ieșit din desiș.

S-a uitat la mine încă o clipă înainte să-mi dea drumul. M-am mișcat încetișor, evitând locurile bine luminate din poienițe. Fiske mă urma, cu o mână lipită de spatele meu.

Norii s-au mutat deasupra noastră, cufundând din nou în beznă pădurea și calul de lângă noi. Fiske și-a scos cuțitul din teaca de la centură, lăsându-se în jos, iar eu am ridicat piatra. De îndată ce a trecut următorul grup de herja, mi-am tras brațul în spate și l-am rotit, trimițând piatra peste desiș, printre copaci, ca și cum ar fi săltat pe apă. A trecut prin fața calului, iar acesta s-a dat în spate, cu nările umflate.

Halvard s-a sprijinit de un copac, să nu cadă, iar calul a lovit, cuprins de frenezie, în pământ, în timp ce restul prădătorilor herja și-au continuat drumul. Mi-am scos cuțitul din teaca lui.

Cei doi herja care mergeau în urma șirului s-au apropiat, unul din ei prinzând frâiele și plescăind din limbă, încercând să liniștească animalul.

— Taie-i funia ăluia! a spus el, făcând un semn din cap către războinicul riki mort care era târât pe jos.

Am făcut un pas înainte, în timp ce al doilea bărbat i-a dat ascultare, ghemuindu-se, să taie frânghia cu tăișul securii lui. Harnașamentul a zornăit și am zbughit-o spre stânga, ocolind pe departe calul, să trec de cealaltă parte a cărării, care era încă învăluită în întuneric. În față, prădătorii herja își continuau drumul în josul pantei.

M-am apropiat iute de primul bărbat, dintr-o parte. Când m-a auzit, era prea târziu. Am sărit, i-am înconjurat gâtul cu brațul și mi-am trecut cuțitul peste gâtulejul lui, până ce sângele a țâșnit în valuri. Fiske l-a doborât pe celălalt, iar ochii lui Halvard ne-au găsit în întuneric. A început de îndată să plângă.

Din josul cărării se apropiau de noi mai mulți herja.

— Șșt! i-am șoptit.

Am ajuns la el, i-am tăiat frânghia dintr-o singură mișcare și l-am împins spre Fiske. Acesta l-a săltat în brațe și Halvard și-a încolăcit mâinile și picioarele în jurul lui, în timp ce au pornit-o la deal, înapoi.

Atunci am văzut-o.

Stând în picioare pe cărare, cu o funie în jurul gâtului, era *tala*. Și mă privea. M-am oprit, m-am uitat în jur. Pădurea era încă tăcută, cu excepția sunetelor făcute de cei trei herja care se apropiau. Iar ea stătea acolo, ca și cum știa ce aveam de gând

să fac. Voiam s-o las legată de cal așa cum mă lăsase și ea pe mine. Până ce ar fi devenit următorul cadavru târât prin pădure. Voiam s-o pedepsesc. Dar privirea ei era plină de înțelegere. Și calmă. Ca și cum m-ar fi așteptat.

Înainte să apuc să gândesc, am răsucit cuțitul în mână și i l-am aruncat, cu mânerul înainte, iar ea l-a prins. Avea privirea încă pironită asupra mea când m-am întors pe călcâie și câteva clipite mai târziu am auzit-o în urma noastră, alergând în același pas cu mine când l-am prins din urmă pe Fiske.

Ne-am ghemuit din nou, cu ochii după bărbații care ajunseseră să vadă calul. În timp ce ridicau vocea, am întins mâna spre *tala* și ea mi-a pus cuțitul în palma deschisă. M-am ridicat în genunchi, am inspirat și mi-am îndreptat spatele, înainte să ridic cuțitul pe linia de cătare. Am ochit pe îndelete și apoi mi-am lăsat brațul pe spate, rotindu-l, fulgerător, în față.

Cuțitul a zburat ca vântul, fără zgomot, și s-a înfipt în spatele bărbatului din dreapta, care a căzut lat. Celălalt bărbat s-a oprit și s-a uitat în sus spre noi. Apoi a rupt-o la fugă.

M-am lăsat să lunec pe pantă, am scos cuțitul din spatele primului bărbat și am privit în sus, urmărindu-l pe al doilea.

Apoi totul a înghețat. Totul a rămas nemișcat.

Sunetul propriei răsuflări mă asurzea. Copacii se răsuceau în jurul meu. Am mijit ochii, încercând să mă adun. Încercând să schimb ceea ce vedeam. Dar nu aveai cum să confunzi mânerul unei săbii *aska*! Pielea roșiatică a unei teci *aska*! Și asta nu putea însemna decât un singur lucru. Că herja fuseseră în fiord!

N-am gândit. N-am respirat. Doar am alergat.

Mi-am adunat toate puterile, repezindu-mă printre copaci. Spre umbra care zbura. S-a întors în timp ce fugea și a văzut cum câștigam teren, îndeajuns cât să-și piardă ritmul și să se izbească de un copac. S-a rostogolit când m-am prăvălit asupra

lui și l-am strivit sub genunchi, înfigându-mi mâinile în părul lui, să-l oblig să mă privească.

— De unde ai sabia aia? l-am întrebat.

Vocea mea speriată era doar o șoaptă hârjăită, necruțătoare. S-a uitat la mine, strângând din dinți.

— De unde-o ai? am repetat, izbindu-i capul de pământ, iar el a gemut.

Fiske și *tala* ne-au ajuns din urmă și s-au oprit lângă mine. Nu se vedea nimeni, dar, dacă ar fi țipat, era posibil ca vreunul din ceilalți herja să-l audă.

Nu puteam să-l omor. Nu încă. Am scos cuțitul și mi-am pus toată greutatea în lovitura pe care i-am dat-o cu mânerul în tâmplă. Herja a rămas nemișcat sub mine, cu capul răsucit pe-o parte.

— E... asta-i piele aska, am bolborosit, cu voce gătuită.

— Știu, l-a pus Fiske jos pe Halvard, iar *tala* și-a trecut un braț pe după băiat, trăgându-l aproape. O să-l luăm cu noi.

L-a apucat pe bărbat de un picior, iar eu m-am șters pe față înainte să-l apuc de celălalt. L-am târât prin pădure, în timp ce *tala* și Halvard mergeau în fața noastră.

— Au fost în fiord, am mormăit sub greutatea bărbatului herja, cu picioarele slăbite.

— Poate, a fost el de acord.

Înainte să pot răspunde, sunetele care veneau dinspre Fela au ajuns la noi printre copaci.

Prima rază a zorilor s-a ridicat peste munte, colorând satul în vinețiu adânc al unei vânătaii vechi de-o zi. Fumul se ridica din gospodăriile care încă mai ardeau, iar drumul principal era presărat cu leșuri. La fiecare pas, zăpada era stropită cu roșu.

Tala s-a uitat peste umăr la Fiske, deschizându-și gura, dar fără să spună nimic.

L-am târât pe herja până în apropierea casei și am înghițit în sec. Era liniște și chiar nu aveam habar ce putea să însemne asta. Ce mi-ar fi putut face... Căci cerul și pământul trăseseră de mine în toate părțile, făcându-mă să mă simt de-acum de-a dreptul străvezie. Ca și cum urma să mă rup în două.

Am dat drumul piciorului bărbatului și am împins ușa. Țipătul lui Inge a spart tăcerea. S-a repezit în față, prinzându-l pe Halvard în brațe și prăbușindu-se cu el pe podea, cu fața atât de schimonosită și de sluțită, încât aproape că n-o mai recunoșteam.

Mi-am făcut ochii roată prin cameră până ce am dat de el.
Iri!

Ședea la capătul mesei, cu fața roșie. Cu ochii umezi. Cu părul lipit de obraji.

Un suspin mi-a izbucnit din piept și am alergat spre el. Am căzut la pieptul lui și el m-a îmbrățișat, ridicându-mă de la podea. Am încercat să răsufliu, trăgând încet aer în piept și străduindu-mă să-mi domolesc bătăile inimii.

Mi-a dat drumul, s-a întins spre Fiske și l-a sărutat pe obraz. A răsuflet adânc când l-a luat în brațe.

— Am crezut... am crezut..., a scuturat din cap. Nu vă găseam pe nicăieri trupurile...

În spatele lui, Runa s-a rezemat de perete, cu genunchii trași la piept. Privea în gol, în foc, o dâră de lacrimi brăzdându-i fața acoperită de funingine.

Inge ședea încă pe podea, cu brațele în jurul lui Halvard, plângând, cu chipul cufundat în părul lui. I-a șoptit la ureche, ținându-l strâns, iar el a aprobat din cap, smiorcăindu-se. Sângele uscat îi făcuse o crustă sub nas și un cerc de carne vie îi înconjura gâtul, acolo unde fusese legată frânghia. Când s-a depărtat de el, femeia i-a privit rănila și i-a apăsat nasul cu

degetele mari, în timp ce el se uita în tavan. O vânătaie întunecată îi înfloreă deja sub ambii ochi.

— Cu ăsta ce-i? a întrebat Iri, privind în jos, spre năvălitorul herja care zăcea dincolo de uşă.

Lui Inge i s-a tăiat respiraţia. Mi-am trecut o mână prin păr şi unghiile mi s-au frecat de părul scurt.

— Au prădat şi satul aska! i-am spus.

Chipul i s-a schimonosit şi ochii i s-au mărit, plini din nou cu expresia aceea care fusese acolo când intrasem pe uşă. Punând întrebarea la care nu puteam răspunde.

M-am aplecat deasupra mesei şi mi-am frecat faţa cu mâinile asprite, pline de băşici, apoi m-am uitat de jur-împrejurul camerei, în timp ce muşchii îmi zvâcneau pe oase. Sângele încă îmi alerga iute-iute prin vene. Era felul în care mi se domolea corpul după luptă. Felul în care mintea îmi alerga într-o mie de direcţii, încercând să găsească totuşi ceva de care să se agaţe. În timp ce răsuflarea mi se potolea, durerea a început să reapară în umăr. Mi-am tras platoşa la o parte, să mă uit.

— Lasă-mă să văd! a spus Inge, dându-i, în sfârşit, drumul lui Halvard şi ridicându-se în picioare.

Runa şedea rezemată de perete, tăcută.

— Tatăl ei..., mi-a spus încet Inge, privind-mă.

Am simţit că mi se întorcea stomacul pe dos, iar în mintea mea parcă nu mai era decât un singur gând. Tata... Aska...

Fiske i-a pus o mână pe umăr lui Inge.

— Ar trebui să urci la lăcaşul pentru sacrificii. O să aducă răniţii acolo.

Eram cu ochii pironiţi încă pe cizmele bărbatului herja din uşă.

Inge a aprobat cu un semn din cap, privind spre Runa.

— Ai dreptate! i-a spus.

Runa s-a ridicat, cu ochii încă lipsiți de orice expresie. S-a întins după coșul de pe masă și și l-a așezat pe braț, așteptând-o pe Inge, cu privirea pustie ațintită spre ușă. Dar Inge nu s-a clintit până ce nu m-am uitat la ea. A așteptat să ridic ochii și, când am făcut-o, mi-a luat fața în mâini și și-a apăsat obrazul cald de al meu, până ce i-am putut simți răsufierea pe piele. M-a ținut strâns, îmbrățișându-mă și trăgându-mă spre ea.

— Ți mulțumesc! mi-a șoptit.

Iar ghețarul din mine a crăpat. A vuit pe când se sfărâma și a căzut în apele înghețate din jurul inimii mele.

— Cu mult drag! i-am răspuns.

DOUĂZECI ȘI OPT

AȘEZATĂ PE MASĂ, I-AM ȚINUT CAPUL LUI HALVARD ÎN poală, pentru ca Fiske să-i poată tămădui nasul. Când i-au curs lacrimi pe obraji, i l-am șters cu dosul mâinii.

Iri l-a ajutat să se ridice în picioare, i-a scos cămașa peste cap, iar eu m-am întors la ușă și am numărat trupurile pe care sătenii le trăgeau din drum și le alegeau. Erau mai mulți riki decât herja, de asta eram sigură.

M-am aplecat peste bărbatul pe care-l târâserăm prin pădure, așteptând. Era masiv, necruțător, avea hainele foarte murdare și zdrențuite pe margini. Cutreierau de ceva timp, trăind din ce-nșăcau din mers. Dar bucățile de piele aska nu erau la fel de tocite. Dacă fuseseră la Hylli, asta se întâmplase de curând.

— Mama nu-l vrea aici. Îi e frică de el, mi-a zis Fiske, în timp ce stătea chircit, cu un braț pe jumătate ridicat deasupra focului, încercând să-și descheie cataramele platoșei.

— Stai așa! i-am spus, întinzându-mă spre el.

S-a întors, astfel încât îl vedeam din lateral, iar eu l-am prins de încheietura mâinii și i-am așezat antebrațul pe umărul meu, să i-l țin ridicat. Am tras ușor de cataramă, desfăcându-i

platoșa dintr-o parte și aplecându-mă ca să-i ridic cămașa deasupra coastelor.

A tras adânc aer în piept când a văzut: o pată mare de sânge întunecat i se lățise sub piele. Am ridicat mâna și am pipăit oasele cu buricele degetelor, iar el a înclinat capul pe spate, cu ochii strânși. Petrecusem o lună îngrijind o rană exact ca asta în Aurvanger.

— Ai coastele rupte, am murmurat.

A râs, ceea ce m-a luat prin surprindere.

— Știu, mi-a zis.

M-am îndreptat de spate, privindu-l. Nu-l văzusem cu adevărat zâmbind până atunci. În obraji îi răsăriseră gropițe și m-am uitat în lături, simțind că mă îmbujoram. I-am lăsat brațul jos, i-am desfăcut și cealaltă parte a platoșei și l-am ajutat să și-o dea jos, ținând tot timpul ochii în pământ.

— În noaptea în care te-am găsit în pădure...

Vocea i-a scăzut până a devenit doar o șoaptă.

— Ce? i-am luat platoșa în brațe.

— Ai zis „herja”.

Dinspre ușă s-a auzit un mormăit și privirea mi s-a întors către cizmele prădătorului herja. Care se mișcau.

Am lăsat platoșa pe masă, am scos cuțitul de la cingătoare și m-am îndreptat lent spre ușă. Când soarele mi-a atins chipul, am ieșit în zăpadă și m-am uitat în jos la bărbat. Se rostogolise, ținându-se de capul care îi sângera într-o parte.

— Iri! am strigat spre casă, iar ochii bărbatului herja s-au deschis.

Fratele meu a ieșit pe ușă, l-a tras pe herja de platoșă și l-a târât pe jos, ridicându-l în capul oaselor.

Am așteptat să se uite la mine. Capul îi atârna, iar ochii lui cercetau împrejurimile. Privirea i-a picat, în sfârșit, și pe

zgarda de *dýr* de la gâtul meu chiar în clipa când Fiske a ieșit din casă, ținându-se cu o mână de coastele rănite.

— De unde ai armura *aska*? l-am întrebat, încet, ghemuindu-mă în fața lui.

Privirea i-a trecut dincolo de mine, scrutătoare. Încerca să evalueze ce șanse avea să scape. Am strâns mai tare cuțitul în mână.

— De unde-ai luat armura? am repetat.

A strâns din buze, dându-și capul pe spate. Un zâmbet slab i-a apărut pe chip.

Mi-am săltat brațele deasupra capului și le-am coborât cu toată puterea, înfigându-i lama cuțitului în partea groasă a coapsei. A urlat, zbatându-se, în timp ce am scos cuțitul, și a privit în sus spre mine, făcând spume la gură.

— De unde-ai armura *aska*? am strigat, scuturând lama într-o parte, pentru ca sângele să se scurgă pe pământ.

Răsuflarea îi era grea și își mușca buzele, privindu-mă fix.

L-am înjunghiat din nou, găsindu-i carnea din celălalt picior și înfigând mai adânc cuțitul. A țipat mai tare, iar eu am răsucit lama. Cuțitul i-a rupt pielea și mușchiul, iar bărbatul a zvâcnit spre mine. Iri l-a prins de platoșă, rostogolindu-l pe spate, în timp ce eu îngenuncheam deasupra lui. Dar ferocitatea de pe chipul său nu făcea decât să sporească.

L-am prins de păr, ținându-i capul pe pământ, și mi-am aruncat cuțitul la picioarele lui Fiske. Iri l-a ținut locului pe bărbat, iar acesta s-a zbatut sub mine, dând din picioare. Mi-am ascultat bătăile inimii peste tropăielile cizmelor lui care loveau pământul în spatele meu. O mulțime din ce în ce mai mare de riki ieșiseră pe potecă. Ne priveau cu toții, cu fețele schimonosite de groază. Auziseră poveștile, dar nu mai văzuseră un prădător herja până în noaptea dinainte. Pentru riki,

acești năvălitori fuseseră doar o legendă. Pentru mine, erau demonii care o omorâseră pe mama. Care îl distruseseră pe tata.

Înainte să se poată rostogoli din nou, i-am apăsât coada ochiului cu degetul și am săpat până ce am simțit țesutul și mușchiul cald, umed. S-a cabrat și m-am lăsat cu toată greutatea pe el, scoțându-mi degetul din orbita lui, cu ochi cu tot. Când l-am simțit în palmă, l-am smuls complet.

Gura i s-a deschis larg, dar țipătul i-a rămas prins în piept.

— De unde-ai luat armura? am țipat, apăsându-mi degetul mare pe celălalt ochi.

— I-am prădat pe aska! s-a văicărit, înecându-se.

— Când? am vrut să aflu, ridicându-mă de pe el. Când ați fost acolo?

S-a ridicat în capul oaselor, făcându-și căuș mâinile legate peste orbita însângerată.

— Acum câteva săptămâni, mi-a răspuns.

Nesiguranța mi-a revenit în voce.

— Ce s-a întâmplat? l-am iscodit.

Când a ezitat, mi-am ridicat cuțitul și i l-am trecut peste partea carnoasă a brațului. A căzut pe o parte, încercând să se îndepărteze târâș, în timp ce în spatele meu se ridicau voci.

— Le-am prădat șase sate, de-a lungul fiordului, a mărturisit.

Cuvintele lui mi-au trecut precum tăișul sabiei prin măruntaie. M-au pironit la pământ și mi-au oprit, parcă, bătăile inimii.

— Și la riki? Câte sate? s-a auzit vocea lui *tala*.

Stătea în picioare lângă Vidr, conducătorul satului Fela, în fața unei mulțimi care tot creștea. Cerul se legăna parcă deasupra noastră. Am scuturat capul, încercând să domolesc vuietul ce-mi răsuna în el.

Herja s-a uitat în jos, la mâinile care-i erau acoperite de sânge.

— Patru sate riki, a recunoscut. Fela e al cincilea.

Tala s-a uitat în spate, către Vidr, iar pe chipul ei se oglindea gravitatea veștii. Dacă putuseră să prade atâtea sate în doar câteva săptămâni, asta însemna că erau mulți herja. *Prea mulți.* Groaza care-mi cotropise mintea a acoperit sunetul vocii lui găjâite care înșira numele satelor unde fuseseră și pe acelea ale satelor pe care încă nu le atacaseră.

— Trimiteteți călăreți! Avertizați-i pe ceilalți! și-a strigat Vidr iute poruncile și un grup de riki au rupt-o la fugă în josul potecii.

Conducătorul riki s-a apropiat de mine.

— Unde aveți tabăra? l-a întrebat pe herja, uitându-se în jos spre acesta.

M-am ridicat, încercând să gândesc, pe cât de iute îmi puteam descâlci gândurile. Dar mintea îmi era înțepenită de-a dreptul. Părea să se fi agățat de imaginea tatei. Pe care îl vedeam aievea, acoperit în propriul sânge. Plutind în apa cenușiu-albastră a fiordului. M-am întors cu fața spre sătenii riki adunați în spatele meu, care ne priveau. Mâinile îmi zvâcneau, atârându-mi, neputincioase, pe lângă corp, și mi-am dat seama că încă strângeam în pumn ochiul bărbatului herja. Era cald și alunecos. L-am lăsat să pice în zăpadă, iar cuțitul mi-a căzut din cealaltă mână. Iri a ridicat arma de jos și s-a întors spre herja.

M-am dat un pas în spate, împleticindu-mă, și cineva m-a prins de umăr. Am privit în sus și l-am văzut pe Fiske stând lângă mine. M-a apucat cu blândețe de braț și m-a tras către casă. Aerul rece îmi ardea pielea încinsă. Am clipit din nou, încercând să-mi limpezesc privirea, apoi mi-am frecat ochii cu

măinile amortite. Afară, sătenii strigau. Erau supărați și dornici de sânge, de răzbunare. Și am știut că Iri probabil că îl târa pe herja către sanctuar. Urmau să afle unde era tabăra năvălitorilor și apoi avea să-l spânzure pe captiv. Să-l facă să sufere.

Fiske mi-a scos teaca sabiei și pieptarul, în timp ce eu priveam țintă în foc. M-a urmărit cu privirea, într-un fel care mă făcea să mă simt ca și cum aveam să mă sparg în bucăți. Ca și cum el abia aștepta să vadă asta.

— Trebuie să mă duc la aska, am șoptit. Acum. Nu pot aștepta dezghețul.

Strigătele de afară se îndepărtau.

— Trebuie să plec, am repetat.

— Știu! a răspuns fără să se uite în lături, fără să clipească.

Voi veni cu tine.

L-am privit lung.

— Nu poți să cobori de pe munte înainte de dezgheț decât dacă-ți arată cineva calea. O să vin cu tine. O să te duc la Hylli.

Avea dreptate. Dar îmi doream să îl pot refuza. Să îl pot întreba „de ce?”. Îmi doream să fug cât mai departe cu putință de Fela. Cât mai departe de șoapta adâncă din mine care-mi vorbea când Fiske mă privea așa cum o făcea în clipa aceea. Sau așa cum o făcuse la râu. Ca și cum știa ceva ce eu nu aveam habar.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— FISKE...

Am auzit avertismentul din vocea lui Inge.

Stăteau unul în fața celuilalt, amândoi cu brațele încrucișate. Am cercetat asemănarea dintre chipurile lor. Nu observasem niciodată până atunci cât de mult semănau ei doi. Ochi mărginiți de gene negre. Fețe colțuroase.

Iri s-a aplecat peste masă, urmărind-o pe Runa care adormise rezemată de perete, cu spatele la foc.

— O s-o ducem la Hylli, a repetat Fiske. Și dup-aia o să ne întoarcem acasă.

— E nevoie de voi aici, a insistat ea, uitându-se de la unul la altul.

— O să ne-ntoarcem să luptăm.

Inge a privit în foc mult timp, răsuflând regulat. Avea încă aceeași rochie pătată de sânge, iar chipul îi era brăzdat de nesomn și înconjurat de părul zbârlit.

Fiske nu s-a mișcat, așteptând.

Femeia a ridicat mâna și și-a atins ușor buzele cu degetele, așa cum făcea când se gândea. N-a privit în direcția mea, dar gândurile i-au alunecat spre mine. Își punea întrebări. Se mira.

Am trecut pe lângă ei și m-am cățarat în pod, lăsându-i acolo, la parter. Halvard încă dormea în culcușul lui cu o blană de urs trasă peste el și m-am oprit, cu mâinile pe treapta de sus a scării. Gyda era culcată pe-o parte, cu trupul arcuit pe lângă un bulgăraș mișcător, avându-l la spate pe Kerling care privea peste umărul ei. Femeia ținea micuța făptură lângă ea, strângând-o la pieptul ei și sărutându-i creștetul.

Chipul lui Kerling se schimbase. Pustiul din ochii lui dispăruse. Parcă nu se mai citea în ei povara pe care o afișaseră îndeobște până atunci. Gyda s-a uitat în sus la mine și am înghețat, ridicându-mi de îndată piciorul, să cobor cât mai degrabă. Dar, în locul amărăciunii pe care o văzusem în ochii ei în zilele dinainte, chipul îi era calm. Liniștit. Când și-a întors privirea spre copil, trecându-și degetele peste părul lui negru și moale, Kerling și-a apăsat fața de spinarea ei, închizând ochii.

Mi-am prins cosița în mână și am răsucit-o în jurul degetelor, în timp ce-i priveam. Arătau ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic din toate câte se întâmplaseră. Invazia prădătorilor... Bătălia din Aurvanger care-i luase piciorul... Vrajba de sânge care le ardea în inimi împotriva mea și a clanului meu... În clipa aceea nu era loc pentru nimic din toate acestea. Nu era decât acel început. Iar lumina lui ascundea orice altceva. Era așa de frumos, încât mă durea aproape, căci îmi atingea parcă toate rănille nevindecate dinăuntru.

Am coborât scara în tăcere, lăsându-i în lumina slabă a podului, și am ieșit afară, să-mi spăl sângele de pe față și de pe brațe. Îi puteam auzi pe Inge și pe ceilalți certându-se înăuntru, căci șoaptele lor înăbușite își croiau drum printre crăpăturile din pereți.

Mi-am scufundat mâinile în butoiul cu zăpadă topită, tresărind din cauza înțepăturii pe care mi-o provoca răceala apei

pe piele, și mi-am frecat mâinile până ce apa a devenit rozalie. Reflexia mea tremura pe suprafața apei. Mi se zăreau limpede cearcănele de sub ochi și strălucirea unei vânătăi care încă mi se vindeca, de-a curmezișul obrazului.

O puteam vedea pe Inge prin ușă, așezând coburii pe masă și împachetând. Fața îi era atât de schimonosită, încât părea înnodată de-a dreptul, și-și ținea buza suptă între dinți. Se dăduse bătută și, deși era limpede că obținusem ceea ce îmi dorisem, o parte din mine tremura.

— Am venit să-ți mulțumesc, s-a auzit dintr-odată.

M-am întors, ținându-mă de marginile butoiului, cu apa încă picurându-mi din păr.

Tala era pe poteca din spatele meu, cu mâinile strânse în poala rochiei sale curate. Își dăduse părul la o parte de pe umeri, iar ochii verzi îi păreau mai strălucitori acum, căci contrastau cu fața ei îmbujorată. Aceleași bășici care îi înconjurau gâtul lui Halvard, din cauza funiei, se vedeau și pe gâtul ei.

— De ce m-ai ajutat? m-a întrebat.

A înclinat capul într-o parte, privindu-mă din cap până-n picioare. Când n-am răspuns, s-a apropiat.

— Știu că m-ai văzut în noaptea aia, a murmurat. Când Thorpe te-a lăsat în pădure...

Nu știam ce să spun, pentru că nu cunoșteam răspunsul la întrebarea ei. Nu avusesem niciun motiv să o ajut. Pur și simplu, o făcusem. Și aproape că-mi dorisem să n-o fac. Dacă aș fi lăsat-o acolo, n-ar fi aflat nimeni niciodată.

Buzele i s-au desfăcut într-un rânjet.

— Thora are privirea ațintită asupra ta, luptătoare aska! Am văzut-o de prima dată când te-am întâlnit.

— Eu, una, n-o slujesc pe Thora, i-am amintit. Nu-mi pasă de voința ei și nu-i doresc bunăvoința.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Nici Iri n-a dorit-o, mi-a spus.

Ochii mi-au fugit spre casă. Am intrat în defensivă.

— Inge mi-a spus cine ești, în dimineața asta, a continuat ea.

Am simțit, pur și simplu, cum rămâneam cu gura căscată și inima parcă mi s-a amărât în piept. Inge îmi promisese că n-avea să spună nimănui!

— Când ne întorceam din pădure, am văzut-o și eu. Când ai ieșit pe ușă. M-am simțit ca o proastă că n-am deslușit asemănarea dintre voi mai devreme, dacă e să fiu sinceră. Arăți exact ca el, Eelyn!

Am încercat să-mi dau seama ce încerca să-mi transmită tonul ei. Am încercat să-l potrivesc cu calmul care-i era așternut pe chip.

— Nu trebuie să te temi pentru Iri, mi-a spus, dând din mână spre mine. Am trecut de toate astea, cred. O să vorbesc cu Vidr. Ne-ai câștigat încrederea. Acum poate c-o s-o putem câștiga și noi pe-a ta.

Mi-am mijit ochii.

— De ce-ai vrea să-mi câștigați încrederea? m-am mirat.

— Ești un războinic pe cinste. Și ceva-mi spune c-o să avem nevoie de toți războinicii de partea noastră, de aici până la fiord, dacă vrem să-i împiedicăm pe herja să se întoarcă și să termine ce-au început.

— Aska? m-am minunat, izbucnind în râs. De partea *voastră*?

— După ce-o să vezi tot ce-o să găsești, probabil, în Hylli, s-ar putea să-ți dai seama că nu mai există două tabere diferite.

M-am uitat peste umăr, spre ușă.

— De unde știi că mă duc la Hylli? am iscodit-o.

— Doar acolo sunt ai tăi, mi-a răspuns, privindu-mă și oferindu-mi un pic din căldura pe care văzusem cum le-o împărțea celorlalți.

Și atunci am putut să văd în ochii ei. Credea că toți aska dispăruseră. Sau aproape toți.

— Măine-dimineată vom trimite sufletele alor noștri în Friðr și apoi vom pleca spre următorul sat riki. Dacă vrei să mergi la Hylli, te putem duce până la Möör, a continuat.

S-a întins spre mine și mi-a pus mâna pe umăr, iar eu m-am crispat, uitându-mă la ea.

— Mă vor conduce Fiske și Iri, am ripostat, ridicându-mi, semeată, bărbia.

Privirea i-a zburat dincolo de mine, spre casă, și mi-am dorit să nu fi spus asta. Un gând părea să i se tot preumbe prin minte, înainte să-l așeze la locul său și ochii să-i devină din nou plini de înțelegere.

— Poate că, după ce-o să găsești ceea ce cauți, o să regăsești drumul care duce-n susul muntelui.

Mâna ei m-a strâns cu blândețe înainte să și-o lase să-i cadă pe lângă trup.

Furia a reapărut din nou înăuntrul meu. Nu era de-ajuns să-mi ofere un zâmbet, puțină bunătate și să se aștepte apoi ca eu să-mi ofer loialitatea clanului riki. Sau încrederea. Eu nu eram Iri.

— Spune-mi! i-am cerut, înfruntându-i privirea. Spune-mi despre visul pe care l-ai avut!

Scânteia s-a ivit din nou în ochii ei verzi și a aruncat o privire rapidă spre casă.

— Te-am văzut, mi-a răspuns, mijindu-și ochii, gânditoare. Cu un urs, în pădure.

Înclinase din nou capul într-o parte. Încerca să mă citească.

Am rămas liniștită, încercând să-mi păstreze chipul lipsit de orice expresie, astfel încât să nu-i arăt nimic din ceea ce ar fi putut căuta.

— Tu nu știi..., a început, dar nu și-a dus gândul până la capăt, ci și-a vârât mâna în sân și a scos de sub rochie un pandantiv de bronz prins pe un lanț lung.

A deschis palma și mi l-a întins. Pe el era gravat capul unui urs, care semăna cu imaginile cioplite pe ușile lăcașului pentru sacrificii.

— Urșii sunt sacri pentru preamărita Thora, m-a lămurit. Înainte să-i facă pe oameni din stânca topită a muntelui, i-a creat pe ei.

Am așteptat.

— Ei sunt mesagerii săi, a continuat.

— Dacă tu crezi că Thora mi-arată bunăvoință, de ce m-ai lăsat legată în pădure, în noapte-ai? De ce mi-ai întors spatele?

S-a uitat spre cer, dusă pe gânduri.

— Era singurul mod de-a ști dacă aveam dreptate sau nu în ceea ce te privea, a murmurat, în cele din urmă. Și am avut. Thora te-a păzit.

— Fiske mi-a salvat viața, nu Thora! m-am rățoit.

A zâmbit cu superioritate.

— Crezi ce vrei, Eelyn, mi-a spus. Ursul e un semn. Iar semnele aduc adeseori schimbarea! a spus, iar cuvintele au curs încetișor de pe buzele ei subțiri.

TREIZECI

ÎN PRIMELE CEASURI ALE DIMINEȚII URMĂTOARE, SĂTENII riki stăteau laolaltă, strânși unul într-altul, să se apere de mușcătura frigului, în timp ce zăpada cădea ușurel, plutind parcă din văzduh. Fulgii mici de nea se legănau înainte și-napoi croindu-și drum în jos, unde erau înghițiți de focul mare ce ardea în fața sanctuarului.

Am ascultat rugăciunea rostită de *tala* pentru oamenii căzuți, în care îi cerea zeiței Thora să-i primească la ea. Să aibă grijă de ei până când familiile lor aveau să vină și să îi însoțească în viața de apoi. În timp ce vorbea, nicio emoție nu i se putea citi pe chip. Lumina din ochii ei era slabă, dar avea o voce joasă, plină de siguranță. Era calmă și fermă. Și-l puteam simți pe fiecare dintre sătenii riki cum se agățau de tăria ei, așteptând-o, cuprinși de nerăbdare, să-i împiedice să se lase purtați de mâhnire.

Fierbințeala focului s-a întins spre noi, iar vuietul lui a găsit plânsetele amare ale jelaniei și le-a înghițit și pe acestea. Auzisem sunetele acelea de multe ori. De obicei, atunci când ne întorceam acasă după luptă și familiile căutau chipurile celor pe care-i iubeau și care nu mai erau de găsit, căci pieriseră.

Niciun sunet nu se putea asemui cu acesta, care era precum o sfâșiere a sufletelor.

— *Heill para!* a strigat ea, privind spre cer.

— *Heill parâ!* i-au răspuns toți riki.

Cuvintele au fost repetate de pe buzele întregului clan riki, iar vocea joasă a lui Fiske a răsunat în spatele meu.

„Drum bun!” Asta le urau celor plecați.

Tala a străbătut zona din fața altarului, îndreptându-se către un om care plângea, cu umerii gârboviți sub o blană groasă. I-a șoptit ceva la ureche, iar suspinele sugrumate s-au potolit. Bărbatul a tăcut, iar ea s-a uitat în sus spre fața lui, înainte să-i dea drumul și să treacă la următoarea persoană.

M-am bucurat că nu știam ce pierduse. Pe cine pierduse.

Trupurile morților riki ardeau, trimitând trâmbe negre de fum în aer. Sufletele se îndreptau spre *Friðr*, se duceau să-i vadă pe aceia pe care-i iubiseră și-i pierduseră. Am închis ochii, încercând să-mi înăbuș teama care încă îmi adăsta în minte. Căci mă întrebam dacă nu cumva, peste doar două zile, urma să plâng și eu cum o făceau ei, pentru sufletul tatei.

Oamenii se desprindeau din mulțime și m-am uitat după *Iri*. Era cu *Runa*, care privea fix în foc, cu obraji roșii pe fața pământie. Brațul lui îl atingea pe al ei, iar surioara fetei se ținea strâns de un picior de-al lui *Iri*.

Mai mulți riki au plecat înapoi spre sat, mergând încet în josul potecii, și mi-am croit drum către ei. Lumina tăioasă a flăcărilor se oglindea în ochii oboșiți ai *Runei*.

— Îmi pare rău! i-am spus, încă gândindu-mă la tata.

Fata a dat din cap, înghițind în sec, înainte să se aplece, să-și ia sora în brațe și s-o urmeze pe mama lor în josul potecii. *Iri* le-a privit.

— Ar trebui să rămâi cu ele, i-am spus fratelui meu.

— N-am cum, m-a contrazis el, clătînd din cap.

— Eu pot s-ajung la Hylli, am insistat. Locul tău e aici, cu ea, am spus, făcând un semn din cap spre Runa. O să trebuia să lupti. În curând. S-ar putea să nu-ți fi rămas mult timp pe care să-l petreci cu ea.

S-a uitat în jos la mine, ochii lui căutând pe chipul meu ceva ce nu spusese.

— Ce-i? m-a întrebat.

Mi-am strâns brațele la piept, căci eram înfrigurată de acum, că mă depărtasem de foc.

— Nu știi ce-o să-ți facă... oamenii din clanul aska, i-am mărturisit. Ar trebui să vorbesc cu ei, mai întâi.

A dat din cap, aprobând, înțelegând ce voiam să spun. Nu aveam habar cum avea să reacționeze ai noștri când urmau să afle adevărul despre Iri.

— În regulă! a încuviințat.

I-am așteptat pe Fiske și pe Iri lângă lăcașul pentru sacrificii, privind ultimii tăciuni care ardeau înăbușit pe altar. Leșurile nu mai erau decât cenușă acum, iar spiritele și carnea celor morți dispăruseră cu totul din această lume.

Războinicii se adunaseră să asculte planul lui Vidr, dar, când am încercat să intru, doi riki mi-au trântit ușile în nas. M-am așezat, rezemându-mă de perete, cu degetele încleștate, ascultând. Îi puteam auzi cum ridicau vocile, certându-se, ori cum își strigau aprobarea, dar, cel mai adesea, erau tăcuți. Nu-mi plăcea deloc starea de spirit a celor din sat. Clanul riki fusese întotdeauna un inamic capabil. Erau puternici. Dacă nu erau siguri în ce direcție s-o apuce, asta nu putea să însemne decât că le era frică.

Atunci când, în cele din urmă, ușile s-au deschis, m-am ridicat și am pornit după Iri, imediat ce a ieșit împreună cu Fiske.

— Ce-au spus? i-am întrebat.

Era obosit și extenuarea începea să i se citească pe chip. Și să i se strecoare în vocea scrâșnită.

— O să se-ntâlnească în curând cu conducătorii altor sate, să vadă câți riki am pierdut. De cât ajutor am avea nevoie.

— De la aska, am murmurat încet.

S-a oprit.

— Herja-s prea mulți, Eelyn! mi-a spus.

M-am întors spre el, cu un nod în gât.

— Știi că asta n-o să se întâmple niciodată, am zis, mutându-mă de pe un picior pe altul. Poate că vor pleca. Așa cum au făcut și ultima dată.

— Invazia asta nu-i ca aceea de ultima dată, a murmurat el, cu tristețe aproape.

Și am știut de îndată că era adevărat. Înainte, herja veniseră o singură dată. Și nu rămăseseră atâția morți în urmă. Nu distruseseră atât de mult ca acum. De data asta era altfel.

Am parcurs restul drumului în tăcere, apăsați de seriozitatea înțelegerii situației. Prădătorii herja care veniseră în Fela fuseseră, probabil, doar un grupuleț. Pesemne că făceau parte însă dintr-o armată cu mult mai mare decât știa cei din fiecare clan atacat.

Fiske a deschis ușa, a intrat și imediat a început să discute cu Inge, lăsându-ne singuri pe mine și pe Iri.

— Ce-a zis? l-am întrebat, în timp ce Fiske s-a așezat pe masă lângă Halvard, verificându-i din nou nasul.

— O să meargă cu tine, mi-a răspuns Iri.

Am tras adânc aer în piept.

— De ce? l-am întrebat.

— Eelyn, de ce trebuie să fie totul atât de greu cu tine? m-a iscodit el, scuturând din cap. Ai nevoie să vină. Așa că va veni.

M-a ocolit, iar Inge i-a atins brațul când a trecut pe lângă ea. S-a uitat la mine când am intrat, iar apoi ochii ei s-au ațintit asupra lui Fiske.

— Se-adună lumea. Trebuie să mergem, a spus acesta, ridicându-se în picioare.

Mi-am luat armele de pe bancă și le-am potrivit pe mine. Halvard a sărit jos de pe masă și a fugit afară, lipăind pe poadeaua de piatră.

— Să ai grijă, *sváss*, i-a ridicat Inge bărbia lui Fiske, să-l oblige s-o privească. Și apoi să te întorci la mine.

El nu i-a răspuns, în schimb, a privit-o în ochi, în timp ce ea îl ținea de umeri și rostea încetișor o rugăciune. Când a terminat, el a încercat să-i zâmbească.

— La ce te gândești? a întrebat-o.

Femeia i-a zâmbit înapoi, dar pieziș. Trist.

— Mă gândesc că întotdeauna mă surprinzi, i-a răspuns.

Ochii ei au fugit din nou spre mine înainte să-i dea drumul, iar Fiske s-a dus la Iri și l-a îmbrățișat. Fratele meu i-a vorbit, cu voce scăzută.

— *Qnd eldr!* i-a spus Iri, înainte să-i dea drumul din îmbrățișare.

— *Qnd eldr!* i-a răspuns Fiske.

Erau cuvinte pe care le mai auzisem: „Să răsuflă foc!” Războinicii riki și le spuneau unul altuia pe câmpul de luptă.

Inge s-a apropiat de ușă și mi-a scos părul care mi se prinsese sub cureaua care ținea teaca securii.

— Îmi dai voie? m-a întrebat din spatele meu.

M-a trecut un fior în timp ce am aprobat cu un semn din cap, așezându-mă pe scăunelul din colț. Acela pe care mâncam, privind-i cum stăteau împreună la masă. Ca o familie.

Mi-a răsfiat părul pe spate și l-a împărțit în trei cozi, împletindu-mi-le peste umăr și legându-le capetele. Senzația m-a făcut să tremur, scoțând la iveală amintiri încețoșate cu mama care au prins să-mi răsară din cotloanele ascunse ale minții. Amintiri pe care le crezusem pierdute.

Am privit lung în podea.

— Fiske ar face orice pentru Iri? am întrebat-o.

— Îl iubește pe Iri mai mult decât se iubește pe sine, dar acum nu mai e vorba doar despre Iri, mi-a răspuns.

S-a uitat în jos la mine, vreme îndelungată, înainte să-și așeze mâinile ușurel pe creștetul meu. Se ruga din nou.

Am tras adânc aer în piept, pentru că știam ce-ar răbufni dinăuntrul meu dacă aş răsufla. O durere fierbinte, înțepătoare. Când a terminat, mi-am șters ochii și m-am ridicat, mergând spre ușă fără să privesc înapoi. Harvard ținea caii de frâie, pe potecă. Dar, când m-am dus spre el, n-a ridicat ochii spre mine.

— O să te-ntorci? m-a întrebat, lovind cu cizmele în zăpadă. Am luat frâiele calului lui Iri și l-am mângâiat pe bot.

— Nu știu, i-am răspuns, cu sinceritate.

— Ai putea. Dacă ai vrea, ai putea să te-ntorci, m-a muștrat. Am căutat în platoșă și i-am luat mâna.

— Mulțumesc! i-am spus.

— De ce? s-a mirat, uitându-se la mine, cu o expresie diferită.

— Pentru că ai fost atât de bun cu mine! l-am lămurit.

I-am pus cadoul în palmă, un idol simplu. Nu știam cum arătase tatăl lui și nu eram o sculptoriță prea talentată, dar folosise ce-mi rămăsese din lemnul dat de Inge ca să-l cioplesc pentru el.

— E tata? a întrebat cu o voce mică, mică de tot.

Am dat din cap aprobator, l-am tras de cămașă și l-am îmbrățișat. Și-a îngropat fața în pieptarul meu, strângându-mă cu putere, iar eu am încercat să-i dau la o parte părul de pe față, dar era prea sălbatic. Vânățiile întunecate de sub ochi făceau ca albastrul lor să fie și mai strălucitor.

Iri, Fiske și Inge au ieșit împreună din casă, iar Iri s-a oprit în fața mea. I-am privit pieptul și, de data aceasta, armura lui riki nu-mi mai părea atât de străină, de dușmănoasă. Acum, pieile aska n-ar mai fi fost deloc potrivite pe el.

— *Elska ykkarr*, a spus el, iar căldura cuvintelor lui m-a învăluit.

„Te iubesc!”

M-am sprijinit de el, lăsându-l să mă îmbrățișeze. Și eu îl iubeam. Mai mult decât orice pe lume. Dar m-am întrebat dacă o să pot s-o mai recunosc vreodată în fața lui. M-am întrebat dacă o parte din mine n-o să rămână întotdeauna supărată.

— Ce vrei să-i zic tatei? l-am întrebat.

— Adevărul, a oftat el.

Nu voiam să-i spun nimic tatei despre Iri. Dar nici nu l-aș fi putut minți niciodată.

M-a sărutat pe creștet și mi-a ținut frâiele în timp ce m-am aburcat pe cal. În josul potecii, oamenii așteptau deja. Din nou, nu am privit în urmă când cotul potecii ne-a ascuns vederii. Mi-am ținut ochii ațintiți asupra spinării lui Fiske, iar calul lui Iri l-a urmat pe al lui. Mă gândisem de multe ori că-mi văzusem fratele pentru ultima oară. Fusesem sigură. Nu voiam să mai simt asta vreodată.

— Câte zile? am întrebat, strângând frâiele în pumni.

Dar, înainte să ajungem la sanctuar, Fiske a descălecat din nou, sărind jos și luându-mi calul de căpăstru.

— Ce faci? am încercat să mă opun, dar calul l-a urmat.

N-a răspuns. M-a condus în afara potecii, îndepărtându-ne de ceilalți, până ce ne-am oprit în fața cortului fierarului. Forja strălucea în umbră.

M-am încruntat.

— Ce vrei...?

Fierarul a încetat să lovească metalul și a privit în sus spre mine, ținând într-o mână barosul. Șorțul de piele neagră îi era bine strâns în jurul taliei.

Și-a plimbat privirea de la unul la altul.

— Vreau s-o scoți, i-a zis Fiske. Zgarda.

I-a spus apoi fierarului ceva ce n-am auzit din cauza gândurilor care mă potopiseră.

Fierarul a ridicat din umeri.

— În regulă, a fost omul de acord.

M-am ținut strâns de șa, iar degetele mi s-au albit.

— Haide, dar! a zis el, aruncându-și barosul pe masă.

M-am lăsat să lunec de pe cal, iar fierarul a luat o unealtă cu cârlig și mânere lungi.

— Aici! a strigat, arătându-mi unde să stau.

Am intrat în cort și el a prins zgarda, făcându-mă să mă aplec, s-o agațe de o bară de fier trecută prin trunchiul unui arbore gros.

— Să stai potolită! a mormăit.

A prins unealta de cealaltă parte a zgărzii și a tras adânc aer în piept înainte să se dea înapoi, trăgând cu toată greutatea de zgardă. Aceasta s-a lărgit ușor și am stat locului, încercând s-o țin departe de arsuri. Când s-a ridicat și s-a lăsat din nou pe spate, trăgând, am închis ochii strâns, iar zgarda s-a frecat de pielea mea.

Mi-a scos cercul din jurul gâtului și l-a lăsat să cadă în fața mea, un rotocol negru rupt, cufundat în zăpadă.

Mi-am trecut degetele peste pielea de pe gât, eliberată de greutatea și răceala zgărzii.

— De ce-ai făcut asta? l-am întrebat pe Fiske.

— Dacă te duci acasă, n-o s-o faci ca un *dýr*, mi-a răspuns.

Și-a desfăcut brațele încrucișate la piept și s-a întors la calul lui. Fierarul și-a văzut, mai departe, de munca sa, iar ciocănitul fierului în forjă a răsunat din nou în jurul nostru.

— Nu mi-ești dator cu nimic, i-am spus, în timp ce-i auzeam pe oamenii de pe potecă punându-se în mișcare. Mi-ai salvat viața. Și nu doar o dată. Suntem chit.

A aruncat o privire în pământ și am așteptat ca vorbele să i se rostogolească, ușurel, de pe buze.

— N-o să fim niciodată chit, a murmurat.

TREIZECI ȘI UNU

ÎN TIMP CE CĂLĂREAM ÎNTR-UN ȘIR LUNG PRIN PĂDURE, am înțeles, în cele din urmă, ce încercase Fiske să-mi spună când mă avertizase că n-aș fi putut coborî singură de pe munte. Prin zăpadă nu se zărea nicio cărare. Coteam spre stânga sau spre dreapta pe urme îngropate de omăt și în jurul stâncilor în feluri întâmplătoare, fără nicio noimă. Îmi luase jumătate de zi să-mi dau seama că evitam ieșindurile muntoase care erau troienite. Și deveniseră posibile avalanșe amenințătoare.

Fiecare mișcare părea să aibă însă un sens anume pentru războinicii riki. Păstrau un mers domol, în liniște, când ne aflam în afara adăpostului copacilor. Mult în fața noastră, Vidr conducea grupul, uitându-se la noi cum ne mișcam și cercetând înălțimile muntoase.

Sătenii riki îmi ignorau prezența și asta era cu mult mai bine decât să țină cont de mine. Mai mulți dintre ei mă văzuseră scoțându-i ochiul năvălitorului herja. M-am cutremurat, amintindu-mi de bila fierbinte, moale, pe care o strânsesem în mâna care îmi tremura. Poate știau c-o salvasem pe *tala*. Poate că le câștigasem încrederea, cum spusese ea. Dar acum nimic

din toate astea nu conta. Voiam doar să cobor de pe munte. Îmi doream doar să ajung acasă.

Se înnoptase deja de când tot mergeam și m-am așezat mai dreaptă în șa, încercând să-mi odihnesc spatele și umărul care mă înjunghia parcă. Încă mă durea și mă înțepa în locurile în care încerca să se vindece, dar îl tot răneam la loc. Am ridicat brațul încet, întinzându-mi, cu blândețe, mușchii, și am aruncat o privire înapoi spre Fiske, care călărea în spatele meu. Luna de iarnă se ridicase devreme pe cer, uriașă și diformă. Atârna peste pădure așa cum plutește un buștean pe apă, iar frigul s-a întetit în jurul nostru când soarele a dispărut dincolo de orizont. Cu fiecare cotitură, teama care se ascunsese în spatele fiecărui gând devenea tot mai apăsătoare, iar imaginația mi-o luase razna, zugrăvindu-mi tot soiul de imagini cu ceea ce m-ar fi putut aștepta în fiord.

În față s-a auzit deodată un fluierat, prelung și jos, iar caii au încetinit și s-au oprit. Fiske a sărit jos și a așteptat să descalec și eu, să-mi priponească bidiviul lângă al lui.

— O să dormim câteva ore și apoi vom porni din nou.

A scos șeile de pe cai și a tras pieile de urs de sub ele.

— Dormim aici? l-am întrebat.

În afara de zăpadă, nu se zărea nimic în jur.

A arătat spre stânca din fața mea, unde războinicii riki dispăreau, unul după altul. Mi-am trecut coburii peste umărul zdravăn și ne-am îndreptat și noi într-acolo. Strecurându-mă printr-o fisură largă de la baza stâncii, m-am ferit iute și am simțit nevoia să iau cuțitul în mână.

Scânteia unui amnar a luminat peștera și cineva a aprins un foc, apoi altul și altul au fost întetețite în spatele nostru. Au tot făcut focuri, unul după altul, până ce am putut vedea înăuntrul peșterii luminate de strălucirea portocalie. Era uriașă, iar

tavanul îi cobora ici-colo în pietre care picurau, ca niște degete venite să ne răpească și să ne tragă în pântecul muntelui. Și era liniște. Atât de liniște, că puteam auzi fiecare târșăit de cizmă în noroiul de sub noi.

Fiske ne-a dus spre focul din partea din spate a peșterii și ne-am ferit, în timp ce mergeam, de oamenii care se întinseră deja să se culce. M-am rezemat de perete și m-am lăsat să alunec pe lângă el până ce m-am așezat pe pământ, iar apoi m-am uitat în jur. Războinicii riki se adunaseră în jurul celorlalte focuri, lăsându-ne pe Fiske și pe mine la marginea grupului. Încă era nespus de ciudat pentru mine să-i văd așa, obosiți și slăbiți. Cu inima frântă. Spiritul lor părea adormit undeva, în adânc, dar nu dispăruse. Era precum liniștea din aer înainte de o furtună mânioasă. Și nu-mi plăcea deloc ideea de a dormi în mijlocul ei.

În fața ochilor mi-a răsărit un cap cu păr roșcat strălucitor și am tresărit, căci l-am recunoscut pe Thorpe. Se așezase lângă un foc din cealaltă parte a peșterii și-și trăsese o pătură de lână peste piept. Avea fața tăiată, învinețită, și un ochi umflat.

Fiske a îndesat un buștean uscat sub foc, să-l ațâțe. Încă avea cicatrice pe dosul pumnilor după ce-l rănise pe Thorpe cu doar câteva zile mai devreme. Când m-a văzut că le privesc lung, s-a uitat și el în jos la ele și apoi la Thorpe.

— O să vrea să se răzbune pentru ce i-ai făcut? am întrebat încetișor.

— N-o să te mai atingă, m-a asigurat.

M-am uitat în spate, către Thorpe. Îl văzusem și la slujba de ardere pe rug a morților riki și nici măcar nu îmi aruncase vreo privire.

Fiske a lovit coburii cu piciorul, împingându-i spre mine, iar eu am căutat înăuntru și am scos pâinea pe care ne-o pusese

Inge. Am rupt-o în două și i-am dat jumătate lui Fiske, trăgându-mi genunchii la piept. Gustul mi-a amintit de căminul lor și mi-am înghițit amintirea odată cu îmbucătura. Pentru că gândul la Inge și la Halvard m-a făcut să mă simt ciudat. Amintirea blândă a sătucului Fela mi s-a răsucit în piept. Nu era ca acasă. Era altceva.

— Crezi ce-a zis Inge? Despre tine și Iri? l-am întrebat, încercând să-i ghicesc gândurile după expresia chipului.

A ridicat sprâncenele, surprins de întrebare.

— *Sál fjotra?* s-a mirat.

Am dat din cap, luând un nou dumaticat.

— Nu știi, a recunoscut și s-a rezemat de perete, uitându-se la pâinea pe care o avea în mâini.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

S-a gândit mult înainte să răspundă.

— Cred că m-am văzut pe mine în Iri, a încercat să explice.

— Adică? l-am iscodit.

— Toată viața ne-au învățat că suntem diferiți, mi-a răspuns, privindu-mă drept în ochi. Dar, de fapt, suntem la fel. Cred că m-a speriat ideea asta.

M-am tras înapoi în umbră, departe de lumina focului. Nu voiam să vadă ce ar fi putut trăda fața mea. Pentru că știam despre ce vorbea. Era lucrul care îmi învăluia inima când mă uitam la Halvard. Era gândul care își făcuse loc în mintea mea când îi privisem pe sătenii riki ridicând pereții șurei lui Kerling. Când îi auzisem cântând.

— Dacă asta crezi, de ce lupți la Aurvanger? l-am întrebat.

Și-a trecut mâna prin păr.

— Fiindcă, indiferent dacă semănăm sau nu, suntem dușmani. Oamenii mei au murit în sezonul de luptă. De mâna războinicilor aska, a murmurat.

Mi-am dorit să nu-l fi întrebat. Pentru că gândul că eram la fel făcuse prea multe lucruri posibile. Deschisese căi care înainte nu existau. Era înfricoșător.

— Suntem încă dușmani? l-am întrebat. Noi doi?

— Nu, mi-a răspuns, simplu.

M-am uitat în sus și am văzut că Fiske mă privea în continuare. Și-a plimbat ochii peste părul și peste chipul meu, iar asta m-a făcut să mă înfior. Mi-am coborât privirea spre foc. Simțeam că mă înroșisem.

Oamenii s-au liniștit și peștera a fost cuprinsă de tăcere. Fiske a întins blana de urs pe pământul umed și m-am ghemuit pe ea, cu spatele la perete. Focul era cald, dar nu îmi plăcea să am spina expusă. Mi-am tras o pătură până sub bărbie, în timp ce Fiske a așezat strategic buștenii în jurul flăcărilor, să ardă cât mai mult. Nu se plângea de durerea din coaste, însă își ținea brațul mai aproape de corp decât de obicei și încerca să nu care prea mult pe partea aceea. Când a terminat, s-a culcat lângă mine.

L-am privit cum inspira adânc și cum se destindea apoi, trăgându-și pătura peste el. Am încercat să-mi închipui Hylli. Cărările noroioase care se răsuceau în jurul satului precum meandrele râurilor. Felul în care totul arăta proaspăt când soarele era deasupra capului. Păsările care zburau peste fiord, rotindu-se din ce în ce mai jos, cu aripile răsfirate și ghearele întinse, să smulgă peștii din apă.

Răsuflarea mi-a devenit neregulată și mi-am prins mâinile între coapse, încercând să atrag căldura către vintre. Tremuram. Și nu doar din cauza frigului. Din cauza năvălitorilor herja. Din cauza celor ce se întâmplaseră, probabil, în Hylli. Din cauza nesigurăței legate de ceea ce aveam să găsim în fiord.

Țărâna din fața mea s-a mișcat și am deschis ochii. Fiske m-a privit peste umăr. Ochii lui au alergat peste pătura mea,

apoi s-a tras mai în spate, în spațiul dintre noi, mai aproape de mine.

Am așteptat ca răsuflarea să-i devină mai înceată înainte să mă duc mai aproape de el, să-mi potrivesc corpul pe lângă al lui și să simt căldura ce-i ieșea din piele. Mi-am ascuns fața în locul cald dintre spatele lui și blana de urs și m-am uitat la pielea împletită a pieptarului său, urmându-i modelul cu ochii până când pleoapele mi-au devenit atât de grele, că nu le-am mai putut ține deschise. Am adormit în sunetul răsuflării lui, cu spatele ridicându-i-se și coborând lângă mine, ca foșnetul apei mării atunci când sărută fiordul.

TREIZECI ȘI DOI

PRIMUL TRUP DE PE POTECĂ ZĂCEA PE JUMĂTATE ÎNGROPAT de zăpada proaspăt căzută. Părul lung îi era răsfirat în jurul capului, iar blănurile strălucitoare înțepeniseră în vântul rece. Era un prădător herja.

Mai multe leșuri înghețate se înșirau în față, prin pădure, iar Fiske s-a uitat înapoi, căutându-mi privirea. Eram aproape de Möör, cel dintâi și cel mai mare sat riki.

Pe când coboram, vârful uriașului lăcaș pentru sacrificii se vedea tot mai limpede, ridicându-se deasupra pantei muntelui. O parte din acoperiș era prăbușit și înnegrit de fum, dar construcția era încă în picioare. Casele nu fuseseră la fel de norocoase. Cele mai multe deveniseră doar niște mormane de lemne arse. Câțiva riki începeau deja să reconstruiască, pregătind buștenii cu care aveau să repara pereții, iar sunetul uneltelor care loveau lemnul se ridica spre noi pe creastă.

Au încetat lucrul când am coborât pe potecă și, câteva minute mai târziu, câțiva inși au ieșit dinăuntru sanctuarului. Ușile mari, sculptate, asemenea celor din Fela, s-au deschis și un bărbat cu părul alb i-a condus spre noi. Pe față avea urma unei tăieturi adânci de sabie care i se întindea până deasupra

ochiului și care fusese cusută. Ceilalți bărbați erau și ei peticiți, iar fețele și corpurile lor trădau urmele năvălirii. Fuseseră mult mai afectați decât cei din Fela.

— Vidr! a exclamat bărbatul cu părul alb, oprindu-se să ne aștepte.

— Latham!

Vidr a sărit de pe cal, l-a prins pe Latham de mână și l-a tras spre el, pentru a-l bate pe spate.

Ceilalți au descălecat, iar eu m-am topit înăuntrul grupului, încercând să mă pierd printre ei. Dacă sătenii riki din Möör s-ar fi uitat mai îndeaproape, ar fi știut că nu făceam parte dintre ei. Dar, privind în jur, la ce mai rămăsese din sat, m-am gândit pentru prima oară că s-ar putea să nu mai conteze.

Fiske a dezlegat coburii în care Inge îndesase leacuri și bandaje și împreună i-am urmat pe ceilalți pe potecă, înspre templu. Ne-am aplecat pe sub bârna căzută în ușă și am intrat în camera umedă, rece și fumegătoare. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Podeaua erau acoperită, de la un perete până la celălalt, de copii riki așezați pe pături și scaune, având adunate, ici și colo, câteva lucrșoare. Se strânseseră la un loc ca niște pui de pasăre ghemuiți într-un cuib. Murdari, cu răni neîngrijite. Tămăduitorul lor fie era mort, fie se ocupa de vătămături mai serioase.

La altar, pe platformă, zăcea un corp pe care lumina cădea prin acoperișul spart. Era un bărbat învelit într-o mantie albastră prinsă la gât cu o broșă din fier răsucit. Fusese spălat, iar mâinile îi fuseseră așezate îngrijit pe piept, peste șiragurile de mărgele de lemn. Era *tala* al lor.

— Când au venit? a întrebat Vidr, privind de jur-împrejurul camerei.

Se gândea, probabil, la același lucru ca și mine: Fela avusesese noroc.

— Acum cinci zile. În miez de noapte. Au venit printre copaci, ca stafiiile.

Vocea lui Latham era spartă și găjăită.

Tăcerea parcă a devenit și mai adâncă în aerul plin de fum. Pielea le era încă palidă, iar vocile le tremurau când rosteau cuvintele. Când herja veniseră în Hylli, pe când eram doar o copilă, fusese la fel.

Vidr a privit lung la corpul bărbatului de pe altar.

Latham a dat, șovăitor, din cap.

— A murit ieri, de obrinteală, a explicat.

A luat un scaun de la perete și s-a așezat, oferindu-i un loc și lui Vidr. Am încercat să mă dau mai aproape, să-i pot asculta mai bine.

— Suntem al cincilea sat riki invadat în ultimele două săptămâni, a spus Latham. Voi sunteți al șaselea. Și or să se întoarcă.

— Câți ați pierdut? l-a întrebat Vidr.

— O sută patruzeci și opt, i-a răspuns.

Dintr-odată, s-a lăsat liniștea. Fela pierduse doar cincizeci și patru de oameni. Dar Möör era mult mai mare. Dacă și din alte sate pieriseră la fel de mulți oameni, clanul riki n-avea nicio șansă să lupte împotriva năvălitorilor herja. Gândurile mi s-au întors către Hylli. Dacă prădătorii putuseră să facă așa ceva pe munte, ce distrugeri aduseseră în fiord? Satele de acolo erau mai expuse. Se ajungea mai lesne la ele. Am înghițit cu greu și m-a apucat din nou tremuratul.

Vidr s-a așezat, luându-și blana de urs de pe umeri și punându-și-o în poală.

— Am aflat că-nainte să urce pe munte, i-au atacat pe aska, a spus el.

— Pe aska? s-a ridicat Latham în picioare, iar pe chipul lui cu trăsături schimonosite s-a putut citi mirarea.

— Încă nu știm cum s-au descurcat. Unul dintre ai noștri se duce să vadă ce s-a ales de ei, l-a informat, aruncându-i o privire lui Fiske.

— Sunt prea mulți, Vidr! a oftat Latham. Nu știu de unde-au venit atâția.

— Ba da, știi prea bine, i-a spus celălalt conducător.

L-a privit fix pe bărbat și amândoi s-au înfiorat.

Întotdeauna existaseră zvonuri despre herja. Nimeni nu știa unde trăiau sau unde se retrăgeau. De multă vreme se spunea că nu sunt pe de-a-ntregul oameni. Că erau mai mult spirit decât carne și că nu făceau decât să abată asupra noastră mânia vreunui zeu mânios. Dacă era adevărat, poate că nu puteam face nimic pentru a-i învinge.

— Ne întâlnim cu ceilalți supraviețuitori în Fela. Ar trebui s-ajungă într-o zi sau două. Iar când vor veni, o să hotărâm ce-i de făcut. Împreună.

Vidr s-a aplecat înainte, căutându-i privirea lui Latham.

— O să trebuiască să luptăm! i-a spus, cu gravitate.

Dar privirea riki cea feroce era, în continuare, de negăsit pe chipul lui Latham.

Pe când ei vorbeau, m-am învărtit în jurul grupului, găsind o cărare prin tabăra improvizată în lăcașul pentru sacrificii. Copiii riki se uitau la mine cu fețișoare murdare, înveliți în pături, unii ținând strâns străchini cu mâncare rece. Focul din mijlocul camerei ardea, împingându-și fierbințeala în jurul nostru. Când Fiske s-a apropiat de mine, m-am oprit în loc.

El își ascunsese cu mare grijă încordarea care-i cuprinsese tot corpul, dar i-o puteam desluși în priviri. Vestea pierderii atâtor riki era o lovitură grea. Și înfruntarea năvălitorilor herja ar fi însemnat moarte sigură. Se gândea la Inge. Și la Halvard. Și la Iri.

— Când plecăm spre Hylli? l-am întrebat.

— Dis-de-diminează. Până atunci o să oblojesc pe oricine pot. Dar nu-s la fel de priceput ca mama, mi-a mărturisit, uitându-se de jur-împrejur prin încăpere.

Am trecut pe lângă foc și m-am îndreptat spre un ceainic deja umplut cu apă care se afla de cealaltă parte a altarului. L-am așezat pe jar și am luat de mână copila care se afla cel mai aproape de mine. Ea m-a privit, prudentă, când am așezat-o pe o laviță lângă foc. Când apa s-a încălzit, i-am curățat fețișoara, ștergându-i noroiul și cenușa de pe pielea palidă și pistruiată, în timp ce ea se uita în sus la mine cu ochii ei de culoarea pielii riki unse cu grăsime. Părul lung și blond îi cădea pe spate într-un nod încâlcit.

Fiske i-a luat piciorul în mâini, privindu-i scobitura din gambă. Arăta ca urma unei lame de secure și era încă deschisă, roșie și umflată pe margini. I-am frecat pielea, ocupându-mă de murdărie, în timp ce Fiske i-a cusut rana, trecând încetișor acul prin piele și ținând așa între dinți. Cea mică s-a încăpățânat să nu plângă și l-a urmărit cum îi strângea carnea între degete. Când a terminat, Fiske a trecut la următorul copil, un băiat blond care-și ținea brațul într-o eșarfă improvizată. L-am urmat, curățându-le fețele tuturor, în timp ce el le îngrijea rănila căpătate în urma raidului. În viața mea nu mă gândisem la războinicii riki ca la niște copii. Le cunoscusem doar figurile sălbatice de luptători în bătălie. Dar acum au căpătat, cu toții, și istorii. Și trecut. Și nume. Și suflete.

Njord.

Idunn.

Aila.

Frigg.

M-am uitat în ochișorii lor. Erau tineri și temători, dar puternici, așa cum fuseseră învățați să fie. Strângeau din dinți și

răbdau mușcătura copcilor și înțepătura rănilor obrintite. În spatele pâclei de lacrimi și a roșetii nasului, erau tari ca piatra.

Le-am împletit părul la spate, descoperindu-le fețele. Fiske a zâmbit fără să mă privească însă, cu ochii pironiți pe tăietura din umărul unui băiețel.

— Ce-i?

A aruncat o privire în sus, înclinând bărbia spre ei.

— Arată ca niște aska.

Și avea dreptate. Aproape c-am izbucnit în râs. Nu fusesem niciodată foarte pricepută la asta, dar știam bine niște împletituri aska. Le făcusem încă din copilărie.

Copiii se adunaseră în jurul nostru, cu brațele încrucișate la piept, urmărindu-ne. Ca niște mici războinici. Așa cum fuse-serăm și eu, și Iri cândva. Așa cum încă eram.

TREIZECI ȘI TREI

AM AȘTEPTAT ÎN JOSUL POTECII, CĂLARE, CÂT FISKE A vorbit cu Vidr și cu Latham. Soarele abia răsărea, iar satul era încă liniștit, dar eu strânsesem deja totul și fusesem pregătită dinainte să plecăm. Îi puteam simți chemarea. De parcă Hylli s-ar fi întins, ca prin farmec, în sus, pe munte, și și-ar fi înfășurat degetele în jurul meu. Chemându-mă către fiord. Era ceva ce nu mai simțisem înainte. Aska muriseră dintotdeauna în bătălii și raiduri, dar nu mă gândisem niciodată că ar fi cu putință să piară cu toții.

Fiske s-a urcat pe cal și a coborât pe potecă, trecând pe lângă mine pentru a ne conduce înapoi spre drum, iar Vidr ne-a privit, în timp ce vântul îi aducea părul peste față.

— *Qnd eldr!* a răsunat vocea lui în pădure.

Caii știau drumul, deși eu încă nu-mi puteam da seama care era acesta. Obişnuiam să mă orientez după repere, dar, cum zăpada acoperise totul, îmi era imposibil. Ochii lui Fiske erau ațintiți asupra vârfurilor copacilor și asupra țăncurilor muntelui, nu asupra pământului. Soarele se ridica din ce în ce mai mult pe cer, iar terenul devenea mai accidentat. Caii alunecau, picioarele le tremurau și de sub ele săreau pietre care se

rostogoleau pe peticele de pământ fără zăpadă. Fiske s-a lăsat pe spate, pentru a-și menține echilibrul, iar eu am făcut la fel, pe când coboram pe cele mai înșelătoare porțiuni ale drumului. Când am ajuns la poale, dintr-odată, priveliștea s-a deschis către valea de dedesubt, unde o fâșie îndepărtată de verde se așternea dincolo de întinderea albă.

Ziua se încălzea și zăpada începea să se topească, iar terenul devenea din ce în ce mai alunecos. Când drumul a devenit din nou abrupt, am descălecat și am mers pe lângă cai, mânându-i, iar apoi ne-am oprit pentru a-i lăsa să se odihnească. M-am îndreptat spre marginea povârnișului și am privit pe deasupra copacilor. Coronamentul pădurii arăta ca spuma de deasupra mării, gros și pufos din cauza zăpezii.

— Ce crezi c-o să se întâmple când războinicii riki vor porni după năvălitorii herja? l-am întrebat pe însoțitorul meu.

Fiske a strâns șaua calului în timp ce-mi răspundea.

— Cred c-o să ne înfrângă, a recunoscut.

Nimic din vocea lui nu trăda frica.

— Și totuși o să luptați? am continuat.

M-a privit dezaprobator.

— Desigur! a spus apăsător.

Am urmărit cum un vultur aluneca pe deasupra copacilor, înclinându-se spre stânga și apoi spre dreapta.

— Dar, dacă nu puteți să-i învingeți..., m-am împotrivit.

— Dacă nu vom lupta, herja ne vor omorî, oricum, a spus. Așadar, putem să murim luptând sau ascunzându-ne. Tu ce-ai alege?

Cunoștea deja răspunsul meu, așa cum îl știam și eu. N-aș fi așteptat niciodată pitulată într-un sat pe jumătate ars pentru ca năvălitorii herja să se întoarcă după mine, chiar dacă asta mi-ar fi adus moartea. Însă nu-mi plăcea ideea ca Iri să între

într-o luptă fără nicio speranță, fără sorți de izbândă. Nu puteam suporta ca Inge și Halvard să fie spintecați de alde herja. Nici ca Fiske să ajungă să zacă undeva, cu ochii larg deschiși și goi, privind spre cer în timp ce sufletul i-ar fi părăsit trupul. M-a trecut un fior.

— Riki s-ar putea așeza în altă parte, am arătat spre orizont, peste fiord. Dincolo de vale.

— În teritoriul aska? m-a întrebat, înclinându-și capul într-o parte.

Am ridicat din umeri.

— Invazia herja a schimbat totul, l-am lămurit. Oricum ai lua-o, aska și riki nu vor mai lupta unii cu alții dacă herja vor ajunge în vale. Ei au devenit, de acum, dușmanul mai important.

— Dușmanul nostru *comun*, m-a corectat.

Mi-am încrucișat brațele pe piept. Mă gândisem la același lucru, dar nu mi-l puteam imagina. Nu-mi puteam închipui o lume în care aska și riki ar fi fost de aceeași parte. Nu puteam să-mi închipui amestecul străvechi de piei maronii și roșii, de bronz și fier de pe câmpul de bătălie. Dar luptând, de acum, *împreună*.

— Și dacă vom câștiga? Dup-aia ce se va întâmpla? am întrebat, urmărind în continuare vulturul cum se întorcea și se înclina pe-o aripă, revenind spre noi.

A dat drumul șei și a scărpinat coama calului.

— Chiar nu am habar, a mărturisit.

Am pornit din nou, urmând o costișă mai blândă și încetinind pasul, să nu obosim caii. Tremuram toată din cauza încordării necesare pentru a-mi struni bidiviul, iar obrazul mă durea acolo mă mușcasem, încercând să fiu atentă să nu alunec. De îndată ce-am revenit pe versant, m-am uitat în spațele noastre, în sus, spre culmea impunătoare a muntelui, care

era acoperită cu multă zăpadă. Îi puteam simți forța, plutind deasupra ca și cum abia ar fi așteptat o ocazie de se prăvăli peste noi. Și mi-am închipuit, pentru o clipă doar, cum ar fi fost să fiu îngropată în ea. Să mă retrag, încet, în fața frigului, să închid ochii și să mă predau morții. Așa, ca în noaptea în care Thorpe mă lăsase în pădure. Așa cum zăcuse Iri în zilele pe care le petrecuse în șanț, dându-și duhul. Dar acum, ceva din gândul acesta devenise aproape reconfortant. Ar fi însemnat să nu-mi mai pun întrebări: dacă aska supraviețuiseră, dacă urma să ajung acasă sau ce avea să se întâmple cu Iri. Să nu mă mai întreb despre ceea ce părea să ne lege pe Fiske și pe mine, firul acela nevăzut care părea să se strângă încet-încet.

Am tot mers până când a apus soarele, făcând din nou ca lumea să fie albastră și rece, în timp ce ne îndreptam spre copaci. Pădurea era tăcută, tot ce se auzea erau răsuflările cailor și sunetele copitelor. Când am ajuns la o spărtură în desiș, lumina aproape dispăruse.

Fiske a ieșit de sub copaci, luându-mi-o înainte, iar razele albe ale lunii l-au învăluit când s-a lăsat să alunece de pe cal. Am încercat să nu mă uit prea lung la cum arăta trupul lui în noaptea înghețată.

Am ieșit și eu dintre copaci, iar calul mi s-a oprit pe prundișul unui lac mare, înghețat, care se întindea în ambele direcții, ca o sticlă neagră, opacă.

— Cum îl ocolim? am descălecat, mergând până la apă și lovind cu călcâiul cizmei în gheața groasă.

— Nu-l ocolim, mi-a zis, trăgându-și desaga de sub șă și trecându-și-o peste cap, astfel încât s-o sprijine pe umăr. Treccem de-a curmezișul.

— *Pe lac?* l-am întrebat, căscând ochii, căci nu îmi venea să cred una ca asta.

— Pe lac, a încuviințat.

Muntele se înălța deasupra noastră, pândindu-ne, parcă.

— N-avem cum să-l ocolim? am întrebat.

— Ba da, dar ne-ar lua încă o zi, mi-a răspuns.

S-a ocupat de coburii mei, trăgând de harnașament. Am privit lung lacul.

— Și dac-o să cădem?

— N-o să cădem, m-a liniștit el, zâmbindu-mi.

Mi-am ferit privirea, căci am simțit fierbințeala care era semn că mă îmbujoram din nou.

Mi-a aruncat desaga, pe care mi-am atârnat-o de-a curmezișul, trecându-i baiera peste cap și umăr, în timp ce el a întors caii spre munte și i-a plesnit pe crupe. Aceștia au rupt-o la fugă, iar galopul lor s-a auzit ca un tunet îndepărtat în pădurea întunecată.

— Știu și singuri drumul înapoi, m-a încredințat el, pășind pe gheață.

Aceasta parcă a mormăit sub picioarele lui, făcându-mi inima să tresalte atât de tare, de parc-ar fi fost cât pe ce să facă tumbe. Am înghițit în sec, ridicându-mi ochii spre malul celălalt, care nu se zărea în întuneric. Am pornit în urma lui, umblând aplecată, cum mă învățase tata, încercând să nu-mi las toată greutatea pe călcâie. Pulberea de zăpadă îmi aluneca sub cizme în timp ce înaintam, iar apoi se împrăștia, lăsând gheața netedă și lustruită.

Vântul fluiera în jurul nostru și când, în cele din urmă, am privit în jos, răsuflarea mi s-a tăiat și m-am oprit din alunecare. M-am răsucit de jur-împrejur, cu ochii mari. Cerul nopții se reflecta pe gheață în forme și culori limpezi: șiruri strălucitoare de stele se învăteau unele în jurul celorlalte și o lună uriașă, rotundă, pistruiată, privea în sus spre mine din adâncuri,

parcă. Atârna deasupra imaginii ei, iar cerul era împăturit deasupra lui însuși. Ca și cum așa fi stat pe el de-a dreptul. Ca și cum lumea ar fi fost cu susul în jos.

Mi-am atins buzele cu vârfurile degetelor, în timp ce ochii îmi fugeau peste tot, pe suprafața lacului. Fiske s-a oprit, cu unul din degetele mari agățate pe după cureaua ce-i străbătea pieptul, privindu-mă. Strălucirea reflectată de gheață îi lumina profilul.

A privit în sus, spre lună.

— Doar o săptămână sau două se întâmplă asta. Gheața începe să se înnegureze pe măsură ce se subțiază.

M-am ghemuit și mi-am apăsât palma pe gheață, privind-o cum se înnegura, cum se umbrea parcă, în jurul degetelor mele. Când le-am ridicat, conturul neclar a rămas acolo, înghețat pe suprafață.

— Când eram mici, aproape că m-am înecat în fiord. Am căzut prin gheață, am spus în timp ce îmi priveam imaginea. Iri și cu mine încercam să vedem cât de departe puteam s-ajungem și, când am auzit-o pârâind, crăpându-se, m-am uitat în sus și i-am văzut fața, chiar înainte să se rupă gheața sub mine.

S-a apropiat cu un pas, iar eu am continuat:

— Era așa de întuneric...! Abia mai vedeam ceva. Și, pe urmă, mâinile lui m-au prins, m-au tras în sus și m-au aruncat înapoi pe gheață.

Mi-aminteam cum arăta. Apa era de un albastru mai închis decât văzusem vreodată.

— Nu știu cum de n-a căzut și el! am zis. Am fost atât de supărată pe el c-a venit așa aproape de margine...!

Cuvintele mi s-au topit. Cândva, fratele meu mă iubise atât de mult, încât se aruncase în apa înghețată pentru mine. Dar apoi plecase, mă părăsise, totuși.

— Facem ce trebuie să facem, a rupt Fiske tăcerea subțire dintre noi. Dacă n-ar fi sărit după tine, ai fi murit... Dacă nu te-aș fi luat în noaptea aceea în Aurvanger, războinicul ăla riki te-ar fi omorât...

M-am ridicat și m-am uitat la el.

— Știu, am șoptit.

— Dacă nu ți-aș fi înfipt o săgeată în umăr, altcineva ți-ar fi înfipt una în inimă, a continuat. Dacă nu te-aș fi luat ca *dýr*, ai fi ajuns într-unul din celelalte sate riki, unul dintre acelea care sunt de acum făcute scrum, sus, pe munte.

— Știu, am repetat.

— Le-aș îndeplini din nou, a murmurat. Pe toate.

Și totuși, toate astea mă făceau să mă perpelesc. O clipă doar și sabia lui Fiske mi-ar fi adus sfârșitul. Iar în noaptea aceea l-aș fi omorât fără să clilesc. Acum, mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost prinsă sub gheața de sub noi, cufundându-mă în întuneric.

M-am uitat la el.

— De ce-ai venit cu mine? l-am întrebat.

A dat drumul curelei de peste piept și și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— De ce ești aici? am continuat.

Iar când ochii lui i-au întâlnit, în sfârșit, pe ai mei, erau deschiși. Și m-au lăsat să pătrund înăuntrul lui.

M-am tras un pas înapoi.

Am deschis gura, să spun ceva, dar cuvintele se încăpățâneau să nu iasă. Se blocaseră în fundul gâtlejului, înfășurate de beregată. Am redevenit, dintr-odată, conștientă de adâncurile înghețate, opace, dintre noi, care așteptau parcă, nerăbdătoare, cea mai mică crăpătură în gheață pentru a ne trage înspre ele. Care așteptau să se hrănească neîntârziat cu noi. Simțeam de

acum bătaile inimii ca pe niște zvâcnituri în vene, în timp ce teama mă apăsa, făcându-mă să devin tot mai grea. Era înspăimântător sentimentul acela. Senzația că exista ceva care mă lega de Fiske. Fiindcă, dacă unul din noi s-ar fi prăbușit în întuneric, celălalt l-ar fi urmat, negreșit.

L-am ocolit, pornind iute către celălalt mal. Către pământul ferm. Către siguranță.

Lacul parcă a mormăit sub greutatea mea. Parcă a mârâit. Flămând.

Am închis ochii, încercând să nu văd adâncurile, hăul care se căsca în mine, cetluit sub pojghița de gheață de la suprafață. Mi-am ținut privirea înainte și l-am lăsat pe Fiske în urmă, între cele două bolte înstelate, între cele două ceruri ale nopții, înconjurat de stele și de lună. Singurul lucru viu, fierbinte, de pe gheață. Singurul pe care-l puteam simți.

TREIZECI ȘI PATRU

NU NE-AM OPRIT. PENTRU CĂ EU N-AM PUTUT SĂ MĂ MAI opresc.

Am străbătut pădurea în miez de noapte, pe când cerul ba se întuneca, ba se lumina după cum treceau norii pe deasupra noastră. Luna dispăruse dincolo de vale, iar soarele s-a ridicat, la un moment dat, deasupra muntelui din spatele nostru.

Am rămas mereu în fața lui Fiske, tot mai grăbită, cu fiecare pas pe care-l făceam, pentru că simțeam apropierea fiordului. Copacii s-au rărit când am ajuns în vale, iar pământul a început să se ițească de sub zăpadă. Umbrele copacilor au făcut loc unei mări de iarbă verde și proaspătă, scăldată de soare, atât de strălucitoare, încât a trebuit să clipesc. Era primul semn de nesupunere față de iarnă, de împotrivire, iar, în săptămânile care urmau, avea să cucerească muntele, urcându-l, ușor, ușor.

Am mers în continuare prin codru, căci în vale am fi fost prea expuși. De acum puteam mirosi deja marea. Gustul ei rece, sărat, mi s-a plimbat pe limbă și m-a implorat să uit unde eram și ce făceam. Să uit noaptea în care îl văzusem pe Iri, să uit durerea din umăr și raidul. Să-i dau uitării pe năvălitorii herja. Umblam pe poteca pe care o străbătusem toată viața

mea, prin vale și spre fiord... Era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar amintirile și-au făcut totuși loc, iar și iar, strecurându-se în mintea mea, în timp ce terenul se tot ridica în fața noastră, conducându-ne spre faleza sub care se afla satul meu. Iarba a dispărut, iar locul ei a fost luat de țărnul stâncos încălzit de soare pe care, atunci când l-au atins, picioarele mi s-au oprit de la sine parcă. Am rămas ținută locului. Se zărea o fâșie de mare albastră sub un cer plumburiu de iarnă, calm și limpede. Fiske s-a oprit lângă mine, așteptând.

Mi-am privit cizmele, am tras aer în piept și am pornit-o direct spre povârniș. Am grăbit pasul în timp ce mă apropiam de marginea acestuia, iar peisajul ni se desfășura în fața ochilor. În cele din urmă, am putut vedea plaja. În minte parcă mi-ar fi răsunat, dintr-odată, o alarmă. Era prea multă liniște!

Am mai făcut un pas și am zărit satul. Casa mea. Și în clipa aceea mi s-a tăiat suflarea.

Dedesubt, Hylli era făcut scrum. Distrus. Ai mei – măcelăriți.

În timp ce alergam în josul falezei, alunecând pe pietrele desprinse, am cercetat cu privirea acoperișurile sparte. Satul părea pustiu și, în depărtare, un cerc negru păta pământul în locul unde se înălțase, cândva, sanctuarul nostru.

Mi-am dus mâinile în lături, să mă echilibrez, dar mi le-am dus imediat la nas, din cauza duhori. Am ajuns la capătul potecii, împleticindu-mă, împiedicându-mă, sărind peste trupurile care putrezeau în soarele amiezii.

— Aghi! am strigat din răputeri.

Dar abia îmi puteam auzi propria voce, atât de tare îmi făcea spăima capul să bubuie parcă.

M-am silit și mai tare să alerg, zburând aproape pe lângă construcțiile arse și prăbușite. Când am ajuns la casa noastră,

m-am aplecat, punându-mi mâinile pe genunchi, încercând să-mi revin. Abia mai stătea în picioare, iar bucăți din pereți ieșeau din pământ. Pieptul mi se ridica și îmi cobora pe sub platoșă, iar ochii îmi ardeau.

Chiar în ușa, cioburile unei străchini de lut zăceau pe prag.

Am intrat, în timp ce Fiske cobora pe potecă și privea de jur-împrejur. Tot nu izbuteam să răsuflu în voie. Mai multe vase sparte erau împrăștiate pe podea în jurul vetrei, iar patul meu era răsturnat pe-o parte, cu pătura pe jumătate arsă și udă din cauza apei care picura prin gaura din acoperiș. Muștele bâzâiau deasupra unei oale de fier vărsate, plină cu mâncare stricată.

— Eelyn! m-a strigat Fiske în spatele meu.

L-am auzit, dar nu l-am luat în seamă. M-am mulțumit să ridic masa, așezând-o cum se cuvenea, și să adun apoi cioburile de pe jos. Mi le-am stivuit în mână. Nenumărate gânduri mi se învârtejeau în minte.

— Eelyn! a zis tânărul riki din nou, mai tare. Uneltele și armele din case au dispărut toate, iar leșurile de afară sunt numai de-ale năvălitorilor herja. Cred că toți aska au plecat.

Am pus cu grijă cioburile într-o oală de fier, gonind muștele care o năpădiseră, și am ridicat patul. Am luat pătura în brațe. Mama o țesuse pe când nu era cu mult mai mare decât mine. Dar, de acum, din frumoasa cuvertură nu mai rămăsese decât o cârpă deșirată, iar modelele cu roșu și portocaliu se deșiraseră.

— Dacă atacul a fost atât de rău, încât să plece cu toții, asta-nseamnă că-i mort! am bâiguit, înecându-mă aproape.

Sunetul sugrumat mi-a înțepat parcă din nou gâtul și mi-am apăsat fața în pătura udă, suspinând.

— Sunt morți! am plâns. Sunt morți cu toții de-acum!

Căldura lui Fiske m-a învăluit și m-am prăbușit în ea, lăsându-mă cu totul în brațele lui, îngăduindu-i să mă sprijine. M-am clătinat, cu pumnii apăsați la piept, și am simțit cum se smulgea din mine speranța mică, fragilă, pe care o purtasem în timp ce coborâserăm de pe munte. Speranța că aska fuseseră îndeajuns de puternici.

Dar dispăruseră cu toții... Muriseră...

Brațele lui Fiske s-au strâns în jurul meu și picioarele mi-au cedat, pe când îmi zugrăveam în minte cum trebuie să fi arătat leșul tatei. În timp ce arse pe rug. Cum îi luase barba foc... Cum i se înnegrise carnea, făcându-i-se scrum. Și, dacă el era mort, asta însemna că, de fapt, pieriserăm cu toții. Fiindcă el fusese cel mai puternic dintre noi, iar fără el, lumea mea avea să se destrame.

— Corpurile aska au fost arse pe rug... Casa a fost golită de lucrurile de folos... Au existat, fără îndoială, supraviețuitori, Eelyn! a răsunat, moale, vocea lui Fiske în urechea mea.

Nu-mi permiteam să cred una ca asta. Nu puteam păstra posibilitatea asta în minte. Nu aveam ce face cu ea, căci durerea îmi mistuia de acum fiecare părticică a trupului meu... Nemăsurata jale provocată de pierderea căminului meu, a neamului meu...

— Gândește-te! mi-a cerut el. Unde s-ar fi putut duce?

Mi-a dat drumul și m-a ținut de brațe, silindu-mă să-l privesc. Măinile lui mi-au dat la o parte părul de pe față.

— Unde ar fi avut un loc sigur? m-a iscodit. Într-un alt sat aska?

Am închis ochii, încercând să mă gândesc. Știam unde s-ar fi dus, dar n-aveam voie să îi spun asta niciunui om care nu aparținea clanului aska. Era o taină. Și eu, una, oricum nu fusesem niciodată acolo.

L-am privit, iar el m-a cercetat, la rândul său, iscoditor. Își dorea să-mi recapăt controlul asupra minții mele înnebunite, disperate. Ochii lui erau ca niște torțe aprinse în întuneric.

— Virki, i-am răspuns, ștergându-mi fața cu mânecile. S-ar duce cu toții la Virki.

TREIZECI ȘI CINCI

FISKE A FĂCUT FOCUL ÎN VATRĂ, ÎN TIMP CE EU AM ADUNAT toate frânturile casei mele și-am încercat să le pun, cât de cât, la loc. Dacă aveam să mai locuim vreodată aici, locuința ar fi trebuit neapărat refăcută. Căci era în ruină. Dar aveam nevoie să pun lucrurile la locurile lor, chiar dacă n-aveam să mai revăd niciodată căscioara asta.

Când am terminat, am luat în mâini blana de pe patul tatei și am adulmecat-o. Mirosea a condimente, a noroi și a mare... Lacrimile parcă mă înțepau de acum și, încercând să mi le stăpânesc, am clipit și am strâns din buze.

M-am așezat pe piatra din fața vetrei. Fiske s-a apropiat și a șezut lângă mine, întinzându-mi ultima bucată de pâine, iar eu am luat-o, răsucind-o în mâini, șovăielnică. S-a aplecat mai aproape de flăcări, întinzându-și degetele spre căldură și apoi și-a încleștat pumnii. Întotdeauna se schimba în lumina flăcărilor. Chipul îi părea neîndurător, necruțător. Așa cum mi-l aminteam că fusese atunci când îl văzusem prima dată în Aurvanger. Dar bătălia aceea părea să fi avut loc cu atât de mult timp în urmă! Înfățișarea care cândva stârnise dorința de a lupta din mine, acum mă îmblânzise. Mă dezgھیocase cu totul.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi omorât în noaptea aia? l-am întrebat, pigulind coaja pâinii pe care o aveam în mână.

A mestecat, mutându-și ochii de la foc la mine.

— Nu știu, mi-a răspuns. Nu am habar dacă Iri ar fi aflat vreodată. Poate că n-aș fi descoperit niciodată cine erai.

— Și dac-ar fi aflat? l-am iscodit. Dacă n-ar fi ajuns la timp?

— Nu cred că m-ar fi putut ierta vreodată, a recunoscut.

Vocea lui era atât de joasă, încât îl făcea să pară speriat de-a dreptul.

— El e întocmai ca tine, a continuat Fiske.

M-am răsucit spre el pe piatră, dornică dintr-odată să aud lucrurile pe care nu le spunea. Privirea i s-a schimbat din nou, coborând spre spațiul strâmt dintre noi.

— Ce vrei să spui? am insistat.

— Pentru tine familia e totul, mi-a spus.

A luat altă îmbucătură.

— Câți oameni ai omorât? l-am întrebat.

S-a întors spre mine și aproape c-am vrut să mă retrag și să mă ghemuiesc ca înainte.

— Nu știu, mi-a mărturisit, scoțându-și tocul securii și așezându-l pe masa din spatele nostru. Tu câți oameni ai omorât?

Am încercat să mă gândesc, chiar dacă știam răspunsul: habar n-aveam. Am scuturat din cap drept răspuns.

— Cine a fost primul? l-am întrebat în schimb.

Aerul dintre noi parcă s-a transformat, iar spațiul parcă a devenit și mai strâmt decât fusese.

— Un bărbat, în primul meu sezon de luptă, a zis, scărpinându-și bărbia. Mă luptam împreună cu tata și el l-a doborât. L-a ținut la pământ și mi-a zis să-i tai gâtulejul. Așa c-am făcut-o.

S-a uitat spre mine pe sub sprâncene.

— Câți ani aveai? l-a iscodit mai departe, iar vocea mi s-a auzit mică-mică în întuneric.

— Doisprezece. Tu?

— Unsprezece.

Nu a întrebat cine fusese sau cum se întâmplase totul și i-am fost recunoscătoare. Pentru că aceea fusese singura dată, din câte îmi puteam aminti, când uciseseam pe cineva și simțisem altceva în afară de nevoia de supraviețuire. Fusesem speriată. Și profund rușinată de frica mea.

În noaptea aceea adormisem în cortul nostru, în timp ce lacrimi fierbinți îmi curgeau pe față. Tata nu îmi spusese nimic-nimic. Se rugase împreună cu mine pentru sufletul mamei și apoi șezuse lângă patul meu până când izbutisem să adorm. În ziua următoare uciseseam patru inși. Iar în ziua care i-a urmat, alți trei. Și de atunci nu mai plânsesem niciodată din cauza asta. Dar acum, nu aveam habar de ce, le puteam simți: aceleași lacrimi care-mi curseseră pe față atunci, pe când nu eram decât o fetiță. Erau proaspete și neprefăcute și curgeau din același loc dinăuntrul meu. Din fierbințeala aceea suprapusă pe rece.

— Ce-i? m-a întrebat Fiske, uitându-se la mine.

O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz și n-am șters-o.

— E un sentiment ciudat, i-am răspuns, în șoaptă.

— Care?

— Să fiu așa de singură, i-am mărturisit. Nu m-am simțit niciodată așa!

Am privit în jur la casa cufundată în întuneric și mi-am tras nasul.

— Chiar și când eram în Fela, îi aveam alături de mine, cumva, pe aska, am continuat. Pentru că supraviețuiam în fiecare zi numai și numai ca să pot ajunge înapoi la ei. Dar acum, pur și simplu... au dispărut. Mă simt ca și cum...

Rușinată dintr-odată, mi-am înăbușit suspinele. El s-a aplecat mai aproape de mine și m-a iscodit:

— „Ca și cum...”?

I-am cercetat chipul. Barba de o zi de pe maxilar... Genele negre ale ochilor lui albaștri...

— Ca și cum aș fi doar o flăcăruie care-o să se stingă în curând, am spus cu o voce atât de subțirică, încât mai-mai c-aș fi putut s-o rup între degete, ca pe-un firicel. Ca și cum o să dispar...

Tăcerea a potopit încăperea, iar spațiul dintre noi parcă a absorbit totul din jur. Ochii i-au coborât asupra gurii mele și fierbințeala din piept mi-a năvălit în restul trupului, găsind toate locurile întunecate și ascunse și dându-le foc.

Am încercat să trag aer în piept, dar nu am izbutit. Mă aflam, dintr-odată, sub apă, prinsă sub lacul acela înghețat. Și, de îndată ce Fiske s-a mișcat, gheața s-a spart, iar sunetul răsuflării mele mi-a răsunat în urechi atât de tare, încât toate gândurile mi-au luat-o la fugă ca o armată în retragere. Fierbințeala lui m-a cuprins chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele. Am încremenit, încercând să simt ritmul acela care zvâcnea, care înțepa și ustura. Care îmi palpita sub piele.

Mi-am ridicat încet mâinile și mi-am deschis ochii, să-l pot privi. I-am mângâiat liniile obrazilor cu buricele degetelor, iar el și-a desprins gura de a mea, uitându-se, la rândul lui, la mine, ca și cum n-ar fi fost sigur că mai eram încă acolo.

Răsuflarea lui m-a atins.

Într-un loc în care nu știam că puteam simți.

Într-un loc care nici nu știusem măcar că exista.

— Fiske! am bâiguit.

I-am rostit numele cu o voce care nu era a mea și cuvântul a atârnat între noi, în tăcere.

Și-a făcut gura pungă.

— Ce-i? m-a iscodit.

Am adăstat pe pragul gândului. Era chiar acel gând la Fiske care fusese îngropat de viu undeva, adânc, într-un cotlon al minții mele. M-am uitat peste marginea lui, privind în jos în bezna care mă chema. Care mă striga pe nume.

Așa c-am sărit.

Gura mea a găsit-o din nou pe a lui, răsuflarea mi-a revenit acum în valuri ca de furtună care se loveau în mine și mă trăgeau sub ele. L-am prins de pieptar, iar el și-a apăsât mâinile pe spatele meu, trăgându-mă și mai în față. Am alunecat pe piatră, încercând să mă apropii și mai mult de el.

Hăul care se zvârcolea și sângera în mine s-a închis, căci fusese acoperit.

I-am îngăduit lui Fiske să-l facă să dispară. I-am îngăduit să-l facă să nu mai existe.

Buzele i s-au mișcat spre scobitura gâtului meu și, când s-a oprit, mulțumindu-se să respire doar, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i, apăsât de al meu, tăcerea a revenit. Și asta a fost de ajuns ca s-o lase să erupă din nou. Toată durerea aceea.

M-am lăsat să cad peste el, apăsată de o povară atât de mare, că n-am mai putut răsufla. M-a cuprins cu brațele și mi-am împins fața în umărul lui. Și-am început să plâng. Din mine se ridica un plâns întunecat, sacru aproape. Fiske m-a ținut laolaltă, să nu cadă bucăți-bucățele din mine pe podea, de jur-împrejurul nostru. Și am plâns, și am tot plâns până ce n-am mai simțit nimic. Până ce n-am mai putut gândi.

Luna se ridicase de acum deasupra casei mele distruse. Iar eu m-am lăsat să fiu distrusă odată cu ea.

TREIZECI ȘI ȘASE

M-AM TREZIT ÎN PATUL TATEI, CU PĂTURA ÎNDESATĂ ÎN jurul meu, în timp ce păsările mării se strigau una pe alta deasupra apei. Mirosul morții m-a regăsit. Și m-a târât înapoi, în mare grabă. În Hylli.

M-am ridicat și mi-am coborât picioarele pe podea. Capul îmi bubuia de-a dreptul. Mi-am frecat fața umflată, uitându-mă de jur-împrejur prin căsuță. Era pustie.

Soarele se înălțase deja sus pe cer, trimițându-și lumina înăuntru, în raze încețoșate de cenușă, de praf. Mi-am încătărat teaca sabiei și centura și am coborât pe potecă, spre chei, cu brațele strânse în jurul meu.

Noroiul s-a transformat în pietriș și, când am ajuns la apă, scrâșnetul familiar al cizmelor pe pietrele negre, rotunjite, a tulburat liniștea satului. Am tras în plămâni aerul curat al mării și m-am ghemuit pe chei, am luat apă în palme și mi-am stropit fața. Mi-am pieptănat părul cu degetele și am privit în zare.

Apa verde care îmbrățișa malul se topea în albastru pe măsură ce devenea tot mai adâncă. Am închis ochii și i-am deschis apoi. Totul era la fel. Aceași mare... Aceași plajă... Dar

am privit înapoi spre sat și adevărul mi-a revenit în minte. Nimic nu avea să mai fie la fel.

Peste șoapta vântului s-a auzit un plescăit și l-am zărit pe Fiske. Era pe cheiul de la celălalt capăt al plajei și tocmai scotea din apă o plasă plină cu pește. Își ținea cuțitul în dinți, iar brațele i se încordaseră sub greutate. S-a lăsat pe spate, până ce a făcut plasa să alunece pe chei. Peștii erau ca niște cristale și solzii le scânteiau când săreau încolo și-ncoace sub razele de soare.

Când Fiske s-a uitat spre mine, am roșit, căci parcă îi mai simțeam căldura pe buze încă. Îmi aminteam cum mă atinsese. Și că mă simțisem atât de mică, încât mai-mai c-aș fi putut să dispar în el. Toate acestea erau ca niște săgeți împlântate în pieptul meu.

Am mers pe țârm, până ce am ajuns la chei și l-am văzut cum scotea patru pești din plasă, lăsându-i pe ceilalți să se împrăștie la loc în apă. A pornit spre mine și ne-am întâlnit la jumătatea drumului. S-a oprit în fața mea, ținându-și cuțitul într-o mână și o găleată în cealaltă.

Părul mi s-a răsfirat pe față și l-am prins cu mâna, ținându-mi-l pe umăr.

— Scuze, am spus, mijindu-mi ochii în lumina soarelui.

Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Pentru ce? s-a mirat.

Am privit spre apă, căutându-mi cuvintele.

— Pentru aseară, am murmurat.

A zâmbit și fierbințeala mi-a revenit pe chip.

— Am..., am dat să explic.

— Cât facem până la Virki? m-a întrebat, întrerupându-mă și salvându-mă, astfel, de stânjeneala pe care mi-ar fi provocat-o încheierea acelei fraze.

— Dacă plecăm acum, putem ajunge acolo până mâine-dimineată, i-am zis.

A aprobat cu un semn din cap, privind peste mine, spre sat.

— Atunci, hai să mergem! m-a îndemnat.

Ar fi trebuit să-i spun că nu era nevoit să vină. Că își plătise cu vârf și îndesat orice datorie va fi crezut că avea față de mine. Dar înăuntrul meu eram îndeajuns de nevolnică, încât să nu mă pot ascunde de mine însămi.

Trebuia să recunosc: nu voiam să fiu singură.

Nu voiam ca el să plece.

— Mulțumesc! i-am spus.

A încuviințat dând din cap și m-am întors împotriva vântului, urmărindu-i umbra care se mișca alături de a mea pe pământ, în timp ce mergeam. Am urcat de pe plajă și ne-am întors pe potecă. Am mers înaintea lui spre casă, simțind un fior pe șira spinării când m-am aplecat în ușă, după coburi. Când capătul unei săgeți mi s-a ridicat în față, țipătul mi-a înghețat în gât. O coamă de păr roșcat a strălucit în întuneric și s-a auzit scârțâitul unei coarde de arc strunite bine.

Mýra!

Care îl țintea pe Fiske!

— Nu! am suflat și m-am aruncat înainte.

M-am aruncat asupra ei când degetele i-au alunecat de pe coardă.

Săgeata a lovit, iar eu m-am cățărat pe Mýra, să pot vedea. Fiske stătea în ușă, cu ochii bulbucăți de uimire, ținând găleata cu pește în fața lui, de mâner, iar aceasta se legăna, cu săgeata înfiptă într-o parte.

I-am citit pe chip toate gândurile care i-au alergat prin minte, în timp ce mâna i se îndrepta spre sabia pe care și-o ținea atârnată în teaca prinsă în cingătoare.

Mýra m-a împins într-o parte și m-am rostogolit, lovindu-mă de pietrele care înconjurau vatra. Mușchiul umărului mi s-a desprins de os și am gemut, în timp ce ea se ridica de jos, cu securea în mână. Cenușa a întunecat aerul în timp ce prietena mea a mârâit aproape, rotindu-și securea să-l lovească pe Fiske în gât. Numai că el s-a azvârlit în spate, izbindu-se de perete. Casa s-a cutremurat în jurul nostru.

— Mýra! am strigat-o și-am prins-o de picior.

Numai că nu prea mai vedeam mare lucru și mă înecam din cauza prafului stârnit.

Nu m-a băgat în seamă însă și a lovit din nou, iar apoi Fiske s-a năpustit asupra ei, desprinzându-se de perete și prinzând-o cu o mână de gât. Tovarășa mea a scăpat securea și l-a zgâriat pe mână când a împins-o în peretele opus. Trupul ei firav se zbătea împotriva forței lui.

— Oprește-te! i-am strigat, împingându-l, dar el nici nu s-a clintit măcar. Dă-i drumul! i-am cerut.

M-a privit cu coada ochiului înainte să-și desprindă degetele de pe gâtul ei și să le înlocuiască apoi cu tăișul cuțitului său pe care îl ținea strâns în pumn.

Mýra s-a potolit, privind când la el, când la mine.

— Fiske! am stăruit.

— Cine mai e aici? a întrebat-o războinicul riki, aplecându-se deasupra fetei, cu cuțitul încă apăsător pe pielea ei.

Ochii tovarășei mele au fugit spre mine, iar falca i s-a înclăștat. M-am întins încet și mi-am pus mâna peste a lui.

— Dă-i drumul! l-am rugat din nou.

— Cine e? m-a întrebat el.

— Prietena mea, i-am răspuns.

Mýra s-a uitat la mine cu ochii mari, în timp ce el își cobora cuțitul, iar lacrimile au început să i se rostogolească înainte să

pot ajunge la ea. Și-a aruncat brațele în jurul meu și, când am luat-o în brațe, hohotele i-au fost înăbușite de părul meu în care își cufundase fața, în timp ce îl priveam pe Fiske peste umărul ei. El stătea pe jumătate în umbră și tocmai își vâra cuțitul înapoi în teaca de la centură.

— Cum de ești aici? m-a întrebat Mýra, iar vorbele i s-au învălmășit unele peste altele. Ce cauți aici?

M-a împins înapoi, să se poată uita mai bine la mine. *Koholul* din jurul ochilor i se scursesese pe obrajii umezi. Mi-am mușcat buzele, încercând să mă hotărâsc cât să-i spun. Cât ar fi putut să înțeleagă.

— Am fost prinsă la Aurvanger, mi-am început povestea. M-am întors când am auzit ce s-a întâmplat.

— Cum ai izbutit să cobori muntele înainte de dezgheț? m-a iscodit.

I l-am arătat, cu un gest din cap, pe Fiske. Mýra și-a trecut palmele peste față și răsufarea i s-a potolit.

— De ce? m-a întrebat.

Dar niciuna dintre întrebările astea nu conta. Mi-am îndreptat privirea spre ea, pregătindu-mă, în timp ce mi-am scuipat cuvintele întrebării:

— E mort?

— Nu! m-a liniștit ea, prinzându-mă strâns de încheietura mâinii. Trăiește! E-n Virki.

M-am uitat spre Fiske și-am început să zâmbesc în timp ce mă aplecam în față, cu mâinile pe genunchi, încercând să mă liniștesc.

— Câți? Câți au supraviețuit? am iscodit-o mai departe.

Chipul ei a redevenit grav și, în timp ce vorbea, parcă în tot restul casei s-a așternut tăcerea.

— Cei mai mulți au murit, mi-a zis. Probabil că vreo patruzeci din satul nostru mai trăiesc încă. Iar alți câțiva au fost prinși și luați în sclavie.

M-am prăbușit înapoi pe pietrele de lângă vatră, încercând să-mi opresc vâjâitul din cap. Lumea se învârtea în jurul meu în linii încețoșate, aproape incolore. Mi-am scuturat capul, încercând să-i alung vorbele.

— Cu ai tăi ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

N-a răspuns. Chipul parcă îi era cioplit în piatră de acum.

M-am ridicat din nou, m-am îndreptat spre ușă, căci aveam nevoie de aer. Cu disperare aproape. Mýra a ieșit după mine.

— Ce cauți aici cu un războinic riki, Eelyn? m-a întrebat ca și cum m-ar fi dojenit.

— Trebuie s-ajung la Virki, i-am spus în loc de răspuns.

— *El* ce caută aici? m-a interogat, îmbrâncindu-mă și m-am dat înapoi, șuierând printre dinți. Ce s-a întâmplat?

M-a tras spre ea, mi-a deschis gulerul cămășii și s-a uitat la rana care supura în umărul meu.

— O săgeată? m-a întrebat.

Am aprobat cu un semn din cap. Mi-a verificat omoplatul și, dintr-odată, mâinile i-au rămas sprijinite de mine, neclintite, încremenite.

— Asta-i...? m-a iscodit, căci ochii îi căzuseră pe arsurile care-mi încercuiiau gâtul. Ți-au...?

Am coborât privirea, căci îmi era prea rușine pentru a mai fi în stare să-i răspund. M-a ocolit și s-a proțăpît în fața lui Fiske, care tocmai ieșea pe ușă. L-a îmbrâncit cu putere:

— *Ce-ai făcut?* a strigat la el.

El s-a uitat în jos, la ea, iar pe chipul lui nu se citea nicio expresie. Se mulțumea s-o domine cu statura lui.

— De ce te-ajută *el*, Eelyn, ia spune-mi? s-a rățoit ea apoi, întorcându-se spre mine.

M-am rezemat de copacul care îmi străjuia casa, acela în care eu și *Mýra* ne cățaraserăm de pe vremea când eram doar niște copilițe.

— Năvălitorii herja au venit și-n munți, am lămurit-o. Sunt peste tot...

Am văzut-o cum se gândea la ceea ce-i spuseseam. Și-a apropiat mâinile, apăsându-și degetele mari pe buza de jos.

— Războinicii riki au pierdut mulți oameni. Prea mulți, am continuat.

— Asta-i nespus de bine, a bombănit, aruncându-i o privire răutăcioasă lui *Fiske*.

Acesta s-a încordat și și-a făcut gura pungă.

— O să ne omoare, *Mýra*! i-am spus. Pe *toți*. Trebuie s-ajung la tata.

Ochii ei erau, în continuare, pironiți asupra lui *Fiske*, care stătea tăcut în prag.

— Și *el*? a insistat.

— El va veni împreună cu mine, am spus.

— Nu! s-a opus tovarășa mea, clătinând din cap și făcând un pas în spate. Eu, una, nu-l iau la *Virki*! O să se-ntoarcă apoi cu *toți* ceilalți războinici riki și-o să ne dea gata pe *toți*.

— Nu, n-o s-o facă! am asigurat-o. Cei din neamul riki sunt slăbiți. Nu mai pot lupta. Nu de unii singuri, cel puțin, am încheiat, înghițind în sec.

Mýra s-a holbat la mine.

— Doar nu vorbești serios! a strigat ea, uluită. *Aska* nu vor lupta *niciodată* cot la cot cu ei! Și *Sigr* n-o să consimtă în vecii vecilor să facă pace cu *Thora*.

— Chiar dacă asta ar însemna că vom supraviețui? Alde herja se vor întoarce, de bună seamă. Uită-te numai ce-au făcut aici! i-am spus și-am arătat cu mâna spre satul din jur. Vine dezghețul, Mýra, și se vor întoarce, negreșit!

— *Vegr yfir ffor*, a murmurat ea, strângând din dinți, cu nă-rile umflate. Nu putem s-avem încredere în ei, Eelyn. Știi prea bine asta.

I-am aruncat o privire lui Fiske. Chiar dacă aveam încre-dere în el, n-aș fi avut niciodată încredere în clanul lui. Nu cu adevărat.

— Știu, i-am răspuns.

Fiske și-a ridicat bărbia, privind în jos spre mine.

— Bine! a încuviințat tovarășa mea. Adu-l cu tine, atunci! Oricum, ceilalți aska îl vor omorî de îndată ce vom ajunge la Virki! mi-a spus Mýra, uitându-se la noi înainte să se răsucească pe călcâie, să-și treacă arcul peste cap și să pornească singură pe potecă.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

PĂȘEAM UNUL ÎN SPATELE CELUIALT PE POTECUȚA CARE mergea pe coastă. Vântul bătea în rafale de jos, dinspre faleză, împingându-ne în timp ce ne îndreptam spre sud. Mi-am strâns pe lângă corp brațul care îmi zvâcnea și din care sângele picura atât de rău, încât îmi îmbibase cămașa.

Hylli devenea tot mai mic în depărtare, în urma noastră, iar copacii erau tot mai deși, până când s-au transformat într-o adevărată pădure de coastă, în care se adăposteau cele mai multe sate aska. Acea era o cărăruie pe care eu și Mýra o urmaserăm de multe ori, când mergeam cu tata în Utan și Lund, să dăm pește în schimbul altor lucruri de care avea nevoie Hylli, cum erau lemnul și ierburile care se găseau numai în adâncul codrului.

Tovarășa mea nu s-a uitat deloc la mine în timp ce mergeam, dar, din felul în care își ținea umerii încordați, îmi dădeam seama că era supărată. Își ținea o mână pe plăselele cuțitului, iar pe cealaltă, agățată de coarda arcului. N-ar fi ezitat să-l omoare pe Fiske și nu eram sigură că loialitatea ei pentru mine depășea ura pe care-o purta celor din clanul riki. Tatăl ei fusese răpus de fierbințeală pe când eram mici, mici,

apoi îi pierise și sora chiar în ziua în care eu îl pierdusem pe Iri. Acum rămăsese fără toți ceilalți ai săi din cauza năvălitorilor herja. Iar eu s-ar fi convenit să fiu acolo, lângă ea.

Nu voiam să mi-o închipui cum stătuse, urmărind cum ardeau trupurile stivuite pe rug, în timp ce rostise toate cuvintele îndătinate. Nu voiam să mă gândesc că-și ținuse în brațe ultimii membri ai familiei. O cunoșteam pe Mýra așa cum mă cunoșteam pe mine însămi. Știam prea bine cum izbutise să își țină laolaltă bucățile inimi ei făcute țandări. Cum refuzase să se dea bătută. Și cum fusese silită să le facă pe toate de una singură, pentru că eu fusesem o egoistă. Fiindcă o lăsasem de izbeliște în Aurvanger. Așa cum îl abandonasem cândva și pe Iri.

Fie că avea să mă ierte, fie că nu, eu, una, n-aveam cum să mă pot ierta vreodată.

Am ajuns, în cele din urmă, și la golful în formă de semilună pe care apele îl săpaseră între stânci. Aproape de mal, acolo unde marea era mai puțin adâncă, apele erau încă acoperite cu o pojghiță de gheață. Bancurile de pești care înotau pe dedesubt se zăreau ca niște fuioare de fum ale căror forme se tot schimbau.

Fiske nu scosese niciun cuvânt de când plecaserăm din Hylli. Era atent la terenul alunecos și pietros, pe care se străduia să-și găsească puncte de sprijin pentru cizme. Acesta nu era pământul lui, la fel cum muntele înzăpezit nu era al meu. Când vântul s-a întetit, mi-am ridicat gluga mantiei și am privit ceața care se rostogolea pe deasupra țărmlui, împrăștiindu-se când ajungea deasupra uscatului, în timp ce soarele cobora. Apa de dedesubt se lovea mai tare de stânci și, când n-am mai văzut-o, ne-am oprit, așezându-ne tabăra în interiorul pădurii.

Mýra l-a urmărit pe Fiske cum se mișca de colo-colo printre copaci, în timp ce aduna lemne.

— Cum ai putut să-i spui despre Virki? a răbufnit ea într-o șoaptă furioasă.

Am scos peștele din tașca mea și am încercat să-i răspund, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Ce făceai în Hylli?

— M-am întors după lucrurile alor mei, mi-a răspuns. Mă rog, după ce-a mai rămas din ele.

Am tras adânc aer în piept:

— Iri trăiește, Mýra, i-am zis.

Mâna i-a înghețat pe mânerul securii și ochii i s-au întors spre mine, fixându-mă.

— Ce?

— Iri e viu și nevătămat, am continuat. A trăit cu clanul riki tot timpul ăsta.

Am simțit cum vorbele mele își făceau efectul, pe măsură ce ea le pricepea sensul. Totodată, am ascultat cât de ciudat părea adevărul ăsta când îl rosteai cu glas tare. Să-i destăinui Mýrei totul nu era chiar atât de greu. Să le spun și celorlalți aska avea să fie cu totul și cu totul altceva. Iri fusese iubit și admirat în Hylli, dar ai mei l-ar fi ucis pentru ce făcuse. Și trădarea lui mă întina de acum și pe mine. La fel ca și pe tata.

— Cum? De ce? s-a mirat ea, ridicându-se în picioare.

— Nu era deloc mort atunci când l-am lăsat în urmă, în crevasa aia din Aurvanger, am lămurit-o. Războinicii riki l-au găsit și i-au salvat viața. *Fiske* i-a salvat viața.

— Nu se poate! s-a împotrivit Mýra. L-am văzut doar. Amândouă l-am văzut.

Mergea de colo-colo prin fața mea, cu privirea înnebunită.

— E-adevărat, am insistat.

— Și ce dacă? a mârâit aproape. Ce, e unul de-al lor, de-acum?

— Da.

Era pentru prima oară când chiar credeam asta.

— Nu-ți poți schimba sângele, Eelyn! mi-a strigat. Nu poți să-i faci să dispară, pur și simplu, pe toți acei aska pe care i-au omorât cei din clanul riki!

Vocea îi era aspră și știam că se gândea la sora ei.

— Nu putem șterge nimic din toate astea, am recunoscut.

Iar asta era cel mai înfricoșător lucru.

Fiske a ieșit dintre copaci, aducând la subraț o grămadă de lemne, și a făcut focul, în timp ce Mýra îl privea. Căutătura ei era de-a dreptul feroce, dar el a ignorat-o.

Tovarășa mea și-a pus securea în tocul de la spate.

— O să stau de strajă, ne-a zis.

— Du-te să dormi, voi sta eu! i-am cerut, ridicându-mă.

— Ca să poată el să-mi taie beregata mai lesne? a pufnit, scoțându-și idolii surorii și ai tatălui ei din pieptar. Ești nebună dacă-ți închipui *c-o să dorm* așa aproape de-un războinic riki.

S-a răsucit pe călcâie și-a dispărut în întuneric, părăsindu-ne. Fiske făcea focul ca și cum nici n-ar fi auzit-o, cu fața luminată de flăcări.

I-am întins încă o bucată de lemn.

— N-are încredere în tine! i-am zis. Niciunul dintre ei n-o să aibă.

În spatele nostru, în întuneric, auzeam sunetul slab al rugăciunilor Mýrei.

Fiske s-a rezezat de un copac, scoțându-și securea, să se poată sprijini în ea.

— Tu ai încredere în mine? m-a întrebat, iar chipul lui era necruțător și imposibil de citit, ca de obicei.

— Da, i-am răspuns.

Ochii lui s-au ridicat, să-i întâlnească pe ai mei, și a privit, parcă, până în străfundul ființei mele. Așa cum făcuse și în Hylli.

— Dar nu știu dacă aska or să ne-asculte, am adăugat.

— Crezi că asta-i sfârșitul? m-a întrebat, privindu-și mâinile.

— Sfârșitul cui?

— Sfârșitul nostru, al tuturor, m-a lămurit. Al clanului riki...

Al clanului aska...

Cuvintele au plutit în aer peste noi și au fost mistuite de foc.

— Tu așa crezi? l-am întrebat.

— Nu, s-a opus. Mă gândesc c-o să reușești tu să-i convingi cumva.

Liniștea nopții s-a preschimbat în ceva nespus de delicat, de fragil, în ceva care părea gata-gata să se spargă. Pentru că eu, una, nu eram deloc sigură.

— Cum ai putea să știi una ca asta? m-am mirat.

A zâmbit ușor.

— Fiindcă tu chiar ai foc în vene, mi-a răspuns.

Asta spusese Inge despre mine în noaptea în care-i privisem din pod și ea îl avertizase pe Halvard că eram periculoasă.

— Tu chiar ai încredere în mine, Fiske? am murmurat.

— Doar am venit până aici, nu? s-a mulțumit să spună.

Asupra mea s-a revărsat o amintire: aceea a felului în care buzele lui le atinseseră pe ale mele. În care mâinile lui mă găsiseră în întuneric, trăgându-mă pe piatră. Mi-am încleștat mâinile una într-alta, pentru a rezista imboldului de a-l atinge.

— Și dacă aska își vor uni forțele cu riki și împreună îi vom învinge pe năvălitorii herja? Ce-o să fie dup-aia? am continuat.

A scormonit cu securea în foc, împingând un buștean mai aproape de flăcări.

— Dup-aia lucrurile se vor schimba, a zis.

— Ce lucruri?

S-a rezemat din nou de trunchi, plimbându-și ochii pe chipul meu, și a răspuns cu voce moale:

— Toate.

Am trecut peste culmea dealului. De acum eram prea departe de mare s-o mai putem vedea printre copacii pădurii. Ne-am culcat pe burtă în vârful pantei, să aruncăm o privire peste deal, spre luminișul din depărtare. Era liniștit. Tăcut.

— Câți aska sunt acolo? am întrebat, cu privirea ațintită asupra copacilor.

— Cel puțin zece, mi-a răspuns Mýra. Hagen ar trebui să fie cu ei.

Îl știam pe Hagen de când eram o copilă. Luptasem împreună cu el. Și știam ce-ar fi simțit despre mine dac-aș fi adus un riki în tabăra noastră.

— Ia-i armele, a spus Mýra, făcându-mi semn din cap spre Fiske.

— Nu! s-a opus el, trăgându-se în spate.

— Dacă le vor vedea, o să te străpungă cu săgețile lor înainte s-apucăm să scoatem o vorbă! l-am lămurit, întinzându-mi mâna cu palma în sus.

— Nu intru într-o tabără aska fără arme! s-a împotrivit.

— Cum am pățit eu când am fost legată și târâtă în Fela c-o săgeată în braț? l-am întrebat, ridicând o sprânceană, întrebător. Nu te vor omorî. N-o să-i las.

— Cel puțin, nu imediat. Mai întâi, te vor tortura cum se cuvine! l-a liniștit Mýra, printre hohote de râs, dar, când m-am întors să-i văd zâmbetul răutăcios, mi-am dat seama că era prea întuneric pentru a o putea face. Abia *dup-aia* o să te omoare! a încheiat ea.

Am întins și mai mult palma spre el.

— Tatăl meu e și el acolo, i-am zis. Pot să vorbesc cu ei.

S-a uitat la arme înainte să își desfacă, încetișor, cataramele care îi țineau prinse teaca sabiei și cingătoarea, apoi și-a răsucit cureaua într-o legătură strânsă. Mi le-a dat, clătînând din cap.

— Mă voi duce eu prima, ne-a înștiințat Mýra.

Și, zicând acestea, ea s-a uitat din nou la copaci înainte să se ridice, apoi a pășit peste culmea dealului și a intrat încet-încet în pădure, cu mâinile desfăcute în lături.

Am strâns armele lui Fiske la piept cu brațul meu sănătos, așteptând să se depărteze câțiva pași înainte s-o urmăresc. Dar Fiske m-a prins de mijloc, oprindu-mă.

— Dacă mă..., a început el.

M-a privit apoi din cap până-n picioare, iar degetele lui mi-au găsit pielea moale de deasupra șoldului și m-au ținut în loc. Știam ce urma să spună.

— Eu trebuie să mă întorc la familia mea, fie ce-o fi, a continuat. Dacă asta-nseamnă că trebuie să omor niște aska pentru a ieși din Virki și a mă-ntoarce pe munte, o s-o fac. Înțelegi?

L-am măsurat cu privirea. N-avea nevoie de arme pentru a fi o amenințare pentru oamenii mei. Și, de îndată ce urma să ajungă în Virki, nu mai era cale de întoarcere. Ar fi putut aduce tot clanul riki împotriva luptătorilor aska vulnerabili, care atârnavă ca ultimele frunze ale toamnei, așteptând să cadă. Și atunci el avea să facă tot ce trebuia să facă, iar eu la fel.

— Înțeleg prea bine, l-am încredințat.

TREIZECI ȘI OPT

O MINGE DE FOC LUMINOASĂ A STRĂLUCIT ÎN ÎNTUNERIC, în fața noastră. Pe când ne apropiam, s-a înmulțit, întinzându-se în toate părțile, iar ceața nopții a plutit spre noi ca o răsuflare flă-mândă, până ce picioarele mi-au dispărut sub pătura ei groasă.

Mýra a strigat și ne-am oprit, așteptând. Mi-am ațintit privirea asupra torțelor până ce unul dintre bulgării de lumină a început să se miște. Un bărbat a sărit dintr-un copac, văzând-o pe Mýra stând înaintea noastră. Apoi s-a uitat dincolo de ea, spre Fiske și spre mine.

— Eelyn? a întrebat el, mijindu-și ochii în întuneric și îndreptându-și torța spre noi, să ne vadă mai bine.

— Eu sunt, i-am răspuns.

— Cine-i ăsta? a înaintat el.

— E un riki, Hagen, am rostit, pe cât de calm mi-a fost cu putință. E singur și a bătut tot drumul până aici numai și numai pentru a sta de vorbă cu Espen.

Dar Hagen își scosese deja sabia înainte să termin de vorbit și își pironise de acum ochii asupra copacilor din jurul nostru. Ceilalți oameni au ieșit din desiș și s-au auzit sunetele pe care le făceau alte și alte săbii care erau scoase din tecile lor.

— Suntem singuri! am strigat, întinzându-mi o mână spre Hagen, cu palma în sus.

— Verificați-i! le-a strigat el peste umăr oamenilor lui, în timp ce mă privea plin de mânie, iar ordinele îi era îndeplinite de ceilalți.

Luptătorii aska s-au împrăștiat prin pădure și strălucirea torțelor lor s-a răspândit în jurul nostru.

Hagen și-a ținut sabia pregătită, în timp ce-l verifica pe Fiske, să vadă dacă mai avea sau nu vreo armă.

— Nu-i înarmat, i-am zis, ridicându-mi mâinile mai sus, în timp ce oamenii reveneau dintre copaci.

Fiske stătea aproape de mine, privind, cu precauție, în jur, urmărind fiecare mișcare.

— Nu-i nimeni, totu-i în regulă! a strigat unul dintre oameni.

Hagen s-a uitat lung la mine, scrâșnind din dinți, înainte să-și ridice, în cele din urmă, mâna și să mă strângă de umărul drept. Am făcut la fel, cu ochii pironiți într-ai lui.

— Lui Espen n-o să-i convină asta, mi-a zis. Nici lui tai-că-tău, Eelyn.

I-am făcut semn din cap lui Fiske s-o ia înainte și l-am urmat în desiş, acolo unde vuietul apei care curgea alunga tăcerea. Torțele s-au oprit din nou și sunetul pașilor s-a stins. Eram în dreptul unui adevărat perete de întuneric.

— Vom coborî, ne-a informat Mýra, strecurându-se printre oameni și apropiindu-se de mine.

— Unde?

Am urmat-o și ne-am îndreptat către ceilalți luptători care se opriseră locului, Abia când picioarele mi-au ajuns pe buza unei prăpastii, mi-am dat seama că ne aflam lângă o râpă.

Mi-a întins o frânghie.

— Leag-o uite-așa de jur-împrejurul tău, m-a povățuit.

Am urmărit-o cu atenție și am făcut întocmai cum îmi spusese. După ce nodurile au fost bine strânse, Hagen și-a prins frânghia din jurul mijlocului în cârligele de metal ale altei funii care era întinsă pe jos. Apoi le-a aruncat o privire celorlalți oameni, s-a ghemuit și s-a aruncat peste marginea stâncii, fără niciun avertisment. Mi-a tresărit inima, când am văzut cum se-ntindea funia și cum redevenea apoi moale.

Mýra l-a urmat, dându-se cu spatele spre marginea stâncii și privindu-mă o clipă înainte de a dispărea. M-am uitat în jos, încercând să o văd cum cobora, dar tot ce se zărea era mișcarea apei sub lumina lunii. Bărbații au tras frânghiile înapoi și cârligele de la capăt erau goale. Au urmat alți doi luptători, care și-au dat drumul de pe stâncă fără nicio ezitare.

Fiske și-a legat singur frânghiile, iar eu am prins un cârlig de metal în nodurile de pe mine. El s-a tras în spate, până ce a ajuns cu călcâiele pe marginea stâncii, și m-a prins cu un braț, în timp ce eu am făcut la fel, încercând să-mi strâng mâna rănită pe lângă mine. Avea să mă doară indiferent ce-aș fi făcut.

— Gata? l-am întrebat în șoaptă.

A aprobat cu un semn din cap.

M-am ghemuit și mi-am aruncat greutatea în spate cât de tare am putut, plonjând în aer. Frânghia s-a desfășurat în fața mea ca un șarpe desenat pe cerul nopții. Lumina torțelor a dispărut dincolo de stânca de deasupra noastră și funia ne-a oprit căderea exact când ceilalți au apărut în raza vederii noastre, întinzându-și mâinile în sus, cu degetele rășchirate, să ne prindă.

— Eelyn!

Sunetul mi s-a încolăcit ca o funie nevăzută în jurul inimii, în timp ce mă legănam spre peretele de stâncă, iar cizma mi s-a agățat în ceva, făcându-mă să mă rotesc până ce mai multe mâini au reușit să-mi încetinească răsucirea. Când m-am oprit, l-am zărit pe tata croindu-și drum prin mulțime.

Măinile îmi tremurau, în timp ce le-am întins spre el, deși încă mai atârnam spânzurată de frânghie. În clipa aceea plânsul s-a descătușat dinăuntru meu și mi-am ținut răsufierea până când mâinile lui mari m-au găsit și m-au tras către el. Am hohotit, cu fața lipită de umărul lui, iar el s-a cutremurat odată cu mine, în timp ce un singur vaier îi scăpa de pe buze pe când ceilalți desfăceau funia din jurul meu. L-am strâns mai tare, el m-a ridicat în brațe, iar, în clipa aceea, o bucățică din lumea mea făcută țandări s-a așezat parcă la locul ei. Când ajunseserăm pe faleză și văzuserăm sătucul Hylli făcut scrum și distrus, fusesem atât de sigură că n-aveam să-l mai văd niciodată pe tata! Dar iată-l aici, întors din morți, ca Iri. Ca mine.

Mi-a prins fața în palme, să mă poată privi mai bine, trecându-și mâna prin părul meu. Lacrimile îi cădeau în barba stufoasă și păreau să-i stropească hohotele care începuseră să se adune, gâlgâind înăuntru lui. Îl văzusem pe tata plângând doar de două ori în toată viața mea. O dată la moartea mamei și altă dată când murise Iri.

Adevărul mă pârjolea.

— Știam eu că trăiești! a izbucnit tata. Știam eu c-o să ne revedem, odată și-odată! Te-au luat cei din clanul riki?

Am aprobat cu un semn din cap, trăgându-mi nasul. Dar, în câteva secunde, a descoperit ceea ce sperasem că nu avea să descopere atât de curând. Degetele i s-au mutat de pe fața mea pe gât și au atins pielea pe care arsurile începeau deja să se vindece.

Răsufierea i-a devenit mai grea, iar ochii i s-au căscat, îngrozițiți. Privirea lui m-a copleșit, violentă și mânioasă. Nu-l văzusem niciodată pe tata privindu-mă așa.

Niște strigăte au răsunat sub peretele de stâncă și mi-am desprins ochii de la tata, încercând să-l zăresc pe Fiske. Dar peste tot nu erau decât aska, îndesându-se în jurul nostru.

M-am ridicat pe vârfuri, i-am dat drumul tatei și i-am împins pe cei de lângă mine, potopită de panică. Iar, când am ieșit din mulțime, Fiske stătea cu spatele la stâncă. Era înconjurat. Își ținea mâinile în lături, cu pumnii strânși. Speram că niciunul dintre cei din jur nu-i zărea sclipirea ucigașă din ochii care străluceau pe chipul lui împietrit. Privirea îi fugea de colo-colo, căutându-mă.

Tata și-a croit drum prin mulțime și m-am întins spre el când i-am văzut expresia. Dar el s-a smuls din prinsoarea mea și s-a îndreptat spre Fiske.

— Aghi!

Am alergat după el, încercând să-i stau în cale, dar era prea puternic. Cizmele mi-au alunecat pe nisip, iar el și-a continuat drumul.

L-a prins pe Fiske cu pumnii de pieptar, trântindu-l de pereți. Un mârâit i-a ieșit din gât și și-a scos sabia din teacă.

M-am îndesat între ei, apăsându-mi spatele de pieptul lui Fiske și împingându-l cu mâinile pe tata:

— Nu!

Răsufla mânios și ochii îi luceau, plini de ură.

În spatele lui a apărut Espen, cu securea în mână.

— Ce caută ăsta aici? m-a întrebat.

— Ascultă-mă, te rog! l-am rugat, în timp ce Fiske îmi respira în ceafă și tensiunea din corpul lui radia parcă prin platoșa mea. N-a venit aici să lupte! M-a ajutat să cobor de pe munte!

Tata s-a dat un pas înapoi.

— Ce caută aici, Eelyn? a repetat el cuvintele lui Espen, dar în gura tatei acestea sunau de parcă ar fi fost însetate de sânge.

— Clanul riki..., am început, dar am putut vedea limpede pe fețele lor că abia așteptau ocazia de a-l sfâșia pe Fiske în bucăți. Au fost și ei invadați de herja. La fel ca Hylli.

Mulțimea a tăcut, iar luptătorii aska s-au întors unii spre ceilalți. Espen și-a coborât securea, a rezemat-o de picior și s-a uitat la tata. Nu știuseră asta.

— Herja au venit și în Fela, satul lui, am continuat, arătându-l pe Fiske. Au suferit pierderi, dar nu așa de grave sau de multe ca în alte cătune riki. Înainte să vin aici, am fost în Möör. E aproape complet distrus, le-am spus.

— O să se întoarcă să ne termine, a spus tata, răsucindu-se spre Espen.

Ochii acestuia erau pironiți în jos, în nisip. Se gândea.

— Am trimis iscoade în tabăra lor, mi-a zis. Sunt cel puțin opt sute de năvălitori.

Am simțit un gol în stomac.

— Au un grup care invadează muntele, a explicat. Mai sunt cel puțin cincizeci dintre ei în viață, căci și ei au pierdut oameni.

Toate capetele s-au ridicat la auzul vocii lui Fiske.

Espen și-a mușcat buzele. S-a răsucit, iar mulțimea s-a deschis pentru a-l lăsa să treacă.

— Aduceți-l încoace! a poruncit.

L-am urmat, strecurându-ne printre luptătorii aska. Aceștia mormăiau și scuiپau spre Fiske în timp ce treceam printre ei, șoptind blesteme. Când am ieșit de sub surplombă, de sub ieșindul stâncii, am privit, în cele din urmă, în sus. Stana atârna deasupra bancului de nisip ca un acoperiș, iar apa curgea repede, un curent alb plin de spumă. Am urmat peretele de stâncă până am ajuns la un șir de colibe făcute din crengi îndosite și având acoperișuri din mușchi. Lângă fiecare se afla câte o vatră, săpată în nisip, iar vântul șuierător se izbea de roci, ducând cu el miros de noroi și de piatră udă.

Espen stătea cu tata și conducătorii satului în fața unei mese mari de lemn, la capătul unui banc mic de nisip, așteptând.

— Câți aska au rămas? am întrebat, deși mă temeam de răspuns.

Tata arăta ca și cum n-ar fi vrut să spună așa ceva în fața lui Fiske, iar privirea îi tot trecea de la el la mine și înapoi.

— Mai sunt două sute nouăzeci în stare să lupte din toate satele. Dar riki?

M-am uitat la Fiske. Numărul era mic. Prea mic! Toți acei aska... Morți... Mi-a întâlnit privirea.

— Nu suntem siguri. Când am plecat, conducătorii celorlalte sate nu se adunaseră încă. Aș spune sub trei sute din Fela și Møor la un loc. Poate cinci sute cu tot cu supraviețuitorii din celelalte sate.

Sprâncenele tatei s-au ridicat, căci se mira.

— Așadar, vorbești în numele întregului clan riki? l-a întrebat Espen pe Fiske, aplecându-se peste masă.

Fiske s-a relaxat un pic, ținându-și însă privirea ațintită încă asupra umbrelor din josul bancului.

— Da, i-a răspuns. Conducătorii riki vor să vă uniți cu ei, să putem lupta împreună împotriva năvălitorilor herja.

Espen și tata s-au uitat unul la altul.

— Sunt prea mulți pentru voi și prea mulți pentru noi, a continuat Fiske. Dar împreună poate că vom reuși să-i învingem.

— Și dup-aia? a întrebat Espen, încrucișându-și brațele peste pieptul larg.

— Asta veți stabili tu și conducătorii riki. Eu nu-s un conducător.

— Atunci de ce te-au trimis? l-a întrebat tata, sprijinindu-și pumnul în masă, în fața lui Fiske, atât de tare, de parcă ar fi izbit. De unde știm că putem s-avem încredere în tine?

— Nu aveți cum să știți una ca asta, am răspuns, făcând un pas înainte și privindu-l pe tata în ochi. În același fel în care

nici ei nu au habar dacă pot avea încredere în noi. Dar avem mare nevoie unii de alții. Dacă nu ne vom uni forțele, oamenii noștri vor fi terminați. Modul nostru de viață o să dispară odată pentru totdeauna.

Au păstrat cu toții tăcerea.

— Am văzut Hylli, am adăugat încetișor. Chiar nu cred c-avem vreo șansă singuri...

TREIZECI ȘI NOUĂ

BĂRBAȚII L-AU PISAT PE FISKE CU ÎNTREBĂRILE MULT, mult timp în noaptea aceea și a trecut o vreme până au terminat de discutat. Am văzut că lui nu îi convenea deloc să le răspundă, dar a făcut-o, totuși. Le-a spus lucruri care compromiteau apărarea riki împotriva aska. Lucruri care, odată spuse, nu mai puteau fi retrase.

— Eu, unul, voi merge să discut cu mai-marii riki, a fost tata de acord primul.

Dar Espen părea să șovăie încă.

— Nu putem să-i trimitem pe ceilalți cu tine, Aghi.

— Mă voi duce și eu cu ei, a spus Mýra, cu ochii ațintiți asupra mea, de acolo de unde se afla, umăr la umăr cu tata.

Fiske stătea încă separat de noi, ceilalți, cu spatele sprijinit la peretele de stâncă. Nu voia să îi ofere nimănui șansa de a-l prinde cu garda jos.

— Voi o să vorbiți pentru aska, atunci, a fost de acord Espen. Și-o să ne-ntâlnim în Aurvanger.

Mi-am trecut mâna prin păr, neliniștită. Doar ne tot întâlneam în Aurvanger din moși-strămoși... Războinicii riki și luptătorii aska... Dar făceam asta numai și numai ca

să ne umplem unii pe alții de sânge. De data asta, am fi făcut-o pentru a ne salva cu toții. Mă întrebam dacă puteam rămâne niște adevărați războinici și dacă am fi luptat alături unii de ceilalți. Dacă asta ne-ar fi făcut mai slabi sau mai puternici.

Când ne-au dat voie să plecăm, tata ne-a condus prin tabăra adormită, de-a lungul stâncilor, către un loc care era separat de restul adăposturilor de mai multe pietre mari ieșite din pământ. În josul bancului, conducătorii aska continuau să discute în lumina torțelor. Șoaptele lor joase, obosite, se ridicau peste sunetul apei.

— Poți să dormi aici! i-a spus tata lui Fiske, dându-i unul dintre preșurile țesute la război pe care le căra. Plecăm la răsăritul soarelui.

S-a răsucit pe călcâie și l-am urmat până dincolo de vârful stâncii care intra în apă.

— Eu rămân aici, am înghițit în sec, încercând să par sigură, calmă.

S-a întors și m-a privit.

— Ce?

— Nu poate să doarmă singur aici, i-am răspuns. Până dimineață va fi mort.

Ochii lui s-au plimbat încet peste mine. Încercând să îmi citească sentimentele. El, Iri și Mýra erau singurele persoane care puteau să facă asta.

— Am călătorit cu el zile întregi, am continuat. Nu-i o amenințare pentru mine. Și, dacă va deveni, pot să am și singură grijă de mine.

A șovăit.

— Ce-i asta, *sváss*? m-a întrebat.

— Avem nevoie de el să ne ducă la Fela, am ținut-o eu una și bună. Să ne întâlnim cu conducătorii clanului riki. Ai încredere în mine! Te rog! am oftat.

A întins mâna spre mine și am văzut cum ochii îi coborau din nou pe cicatricile de pe gâtul meu înainte să mă ia în brațe.

— În regulă! a încuviințat tata.

Zvâcnetul mânios din umărul meu s-a întetit când m-a strâns mai tare la piept. M-am rezemat de trupul lui mare, lăsând mirosul familiar să mă invadeze. Mă făcea să mă gândesc la sezonul de luptă, când stăteam ghemuiți împreună în cortul nostru în fiecare noapte în Aurvanger.

Mi-a dat celălalt preș pe care îl ținea, rulat, la subraț. Iar apoi s-a îndepărtat în întuneric, către colibe, fără să privească înapoi. Întotdeauna avusese încredere completă în mine. Dar puteam simți cum încrederea aceea șovăia de acum, amenințând să cedeze în fața suspiciunii. Am revenit pe după pietre și mi-am întins preșul pe nisip. Tăcerea care se lăsase între mine și Fiske după noaptea petrecută în Hylli era încă acolo. Fiecare privire furișată și fiecare cuvânt nespus erau un ecou al ei.

— Ar trebui să te duci cu el, mi-a zis.

Am vârât mâna la spate și am scos din centură cuțitul lui, pe care-l ascusesem sub cămașă. I l-am dat. S-a uitat la el.

— O să am nevoie de el? m-a întreat.

— Sper că nu, i-am răspuns.

Dacă se întâmpla ceva și Fiske ucidea vreun aska, era responsabilitatea mea. Și ar fi fost și sfârșitul oricărei speranțe de a ne uni forțele.

A pășit spre mine, dar, în loc să ia cuțitul, mâna lui s-a oprit pe încheietura mea. Degetele mi-au cuprins brațul și inima a început să-mi bată mai tare.

— Trebuie să ai grijă! mi-a cerut.

Fierbințeala care mi se tot întetea sub piele, mă ardea de-a dreptul acolo unde mă atingea el.

— Dacă aska vor crede că mă aperi, nu vor mai avea încredere în tine, mi-a spus, apăsându-mă și mai tare cu degetele. Ai mare nevoie să te creadă, Eelyn! Amândoi avem!

M-am uitat în jos la mâna lui așezată pe a mea, apoi în sus, la chipul lui. Mi-a amintit atât de viu de acel moment din Aurvanger! Acela în care îl văzusem pentru prima dată, în picioare în ceață, cu sabia ridicată.

— De ce-ai venit? l-am întrebat din nou, în șoaptă.

— Din același motiv pentru care tocmai i-ai spus tatălui tău că vei dormi aici, mi-a răspuns.

S-a apropiat încă un pas și fiecare mușchi din corp mi s-a încordat, așteptându-i apropierea.

— Nu vrei să știi, cu adevărat, de ce, a murmurat, lăsându-și mâna să alunece pe brațul meu până la cuțitul pe care l-a luat și și l-a pus la brâu, la spate. Iar în momentul ăsta, nici nu mai contează.

Avea dreptate. Nu eram pregătită să-l aud spunând-o. Nu eram pregătită nici măcar să-mi permit s-o gândesc. În vălmășagul gândurilor mele nu exista suficientă liniște, cât să încerc să-mi dau seama ce însemna asta și ce ne-ar fi putut aduce. Pentru că era posibil ca în zilele următoare să fim morți cu toții.

— Nu le-ai spus nimic despre Iri, a remarcat el, uitându-se înapoi, către apă, în timp ce mă așezam pe covorul meu.

— N-am putut, am recunoscut.

— Trebuie s-o faci, a murmurat.

— Știu, am șoptit.

Când m-am răsucit, în timp ce încercam să mă trezesc, niște fețișoare se uitau la mine, aplecate peste marginea unei pietre. În momentul în care i-am privit și eu pe ei, copiii au

sărit jos, fugind de-a lungul bancului de nisip și împrôșcând cu nisip în jurul lor.

Fiske stătea ghemuit pe malul râului, aruncându-și apă pe față și uitându-se în susul și în josul râului care era mai calm în dimineața aceasta. Abia acum puteam vedea că râul era destul de mare, mai mare decât oricare altul pe care-l văzusem eu, una, până atunci. Iar pe țărnișurile sale, stânci înalte se ridicau deasupra unor bancuri mici de nisip.

M-am săltat în capul oaselor și m-am aplecat în față, doar pentru a băga de seamă că și ieșindul de stâncă era, de fapt, cu mult mai mare decât crezusem și că fiecare suprafață de nisip de sub el era folosită, căci era acoperită cu adăposturi, cu plase de pescuit, cu focuri sau mese de lucru. Un dreptunghi mare fusese scobit în perete și arcurile, săgețile, săbiile și cuțitele atârnavă unele lângă altele, în șiruri ordonate. Mai jos, bărcuțe de lemn fuseseră agățate de tavan prin sisteme de funii. Aceste frânghii se întindeau frumos pe pereții stâncoși, iar capetele le erau stivuite pe pământ. Locul era dificil de găsit și oricine ar fi vrut să-l atace ar fi trebuit fie să străbată râul, fie să coboare pe stâncă. Prin urmare, reprezenta o ascunzătoare perfectă.

Și gândul acesta în sine era nespus de dureros. *Aska se ascundeau!* Un neam puternic și aprig fusese redus de acum la niște biete umbre șovăitoare, tremurătoare!

— E impresionant ce-au făcut aici, mi-a spus Fiske.

Apoi, și-a șters apa de pe față, uitându-se în sus spre ieșindul de piatră. Mi-a întins mâna, să mă ajute să mă ridic în picioare.

În josul bancului de nisip, mai multe femei urcau pe mal cu ochii țintă la noi. Trăgeau în urma lor șiruri de pești.

— Ar trebui să mergem, am spus, cu vocea încă răgușită din cauza somnului.

Când am ocolit pietrele, tata și Mýra veneau spre noi de-a lungul țărmului, împreună cu Hagen și cu alți doi aska. Un bărbat care-și purta părul lung împletit pe spate ne-a zâmbit, întinzându-ne un codru mic de pâine. L-am luat eu, când Fiske n-a făcut-o, l-am rupt în două și i-am dat și războinicului riki o bucată. El a șovăit doar un pic înainte s-o ia din mâna mea.

— Cât va dura drumul? a întrebat tata.

— Două zile, i-a răspuns Fiske. Poate trei, depinde cât de acoperit de zăpadă va fi.

În spatele nostru, Espen și Hagen trăgeau deja jos o barcă din harnașamentul de pe tavanul stâncos.

— Noi doi ne vom vedea, atunci, în Aurvanger, mi-a spus tata, aruncându-mi o privire înainte să se întoarcă spre bărci.

Fiske s-a zbârlit tot de supărare.

Am pornit pe urmele tatei.

— Ba să știi că voi merge și eu cu voi, i-am spus cu glas scăzut.

M-a măsurat cu privirea și s-a încruntat.

— De ce? a sărit. Tocmai te-ai întors de-acolo. Abia ai ajuns acasă.

— Locul ăsta nu-i, nici pe departe, casa mea! l-am contrazis.

— Va veni Mýra cu noi. Tu vei rămâne aici, a ținut-o tata pe-a lui.

— Ba nu! Eu, una, îi cunosc pe conducătorii riki, am continuat, neînduplecată. Cunosc bine și satul, și pe locuitorii lui. Vei avea mare nevoie de mine acolo.

I-am susținut privirea, încercând să nu-l las să vadă prea mult din ceea ce simțeam în clipa aceea. Deși ar fi putut s-o facă. Întotdeauna putuse. Și, indiferent ce i s-o fi părut lui că vedea, nu i-a fost deloc pe plac.

— Te rog! am murmurat în încheiere.

A privit spre apă, dus pe gânduri. Și apoi a aruncat o privire peste umăr, spre Espen.

— În regulă, a acceptat.

Alesese să aibă încredere în mine. Și m-am întrebat dacă nu cumva urma să fie pentru ultima oară când avea să o facă.

Fiske și-a aruncat coburii noștri pe umăr și l-a urmat pe tata spre barca pe care Hagen, stând în apă până la genunchi, a ținut-o pe loc până ne-am urcat în ea. Mýra m-a privit, mușcându-și obrazul pe dinăuntru. Cunoșteam prea bine privirea aceea. Prietena mea era îngrijorată.

I-am zâmbit scurt, dar n-a părut să se liniștească. Ochii i se plimbau de la Fiske la mine, iar în ei se citea, limpede, o întrebare. Una la care nu aveam însă niciun răspuns. Pentru că n-aș fi putut niciodată s-o fac să înțeleagă ceva ce nu pricepeam nici eu măcar.

Tata a prins-o de mâini și a tras-o înăuntru.

— Nu trebuie să vii, i-am zis, dându-mă la o parte totuși, să-i fac loc.

A luat o vâslă în mâini și s-a așezat, în timp ce barca se legăna.

— Singura familie pe care-o mai am e în barca asta, s-a mulțumit să-mi spună.

Am plutit spre apa mai adâncă din mijlocul râului, departe de Espen și Hagen, care rămăseseră pe mal. Espen s-a uitat la tata și un mesaj tăcut a trecut de la unul la altul. Când tata și-a mutat ochii spre râu, peste mine, inima mi s-a strâns. Căci am simțit, în mod limpede, cum se îndepărta de mine. Știam prea bine când îmi ascundea ceva. Așa cum făcea în clipa aceea.

M-am uitat înapoi spre Hagen și Espen, dar plecaseră deja. Fiske îl cerceta pe tata. Nici lui nu-i scăpase schimbul de priviri.

Am urmărit stâncile în timp ce pluteam prin chei, iar râul se întindea în fața și în urma noastră. Mýra își ținea vâsla în

apă, cârmind pentru a ne păstra departe de malul de piatră, în timp ce tata o folosea pe cealaltă pentru a orienta prova bărcii. Am coborât râul cot după cot, până ce am ajuns la o strâmtoare îngustă și tata s-a dat jos, să cârmească barca spre mal. Și eu, și Fiske am sărit în apă, ajutându-l s-o tragă pe bancul mic de nisip de sub o altă stâncă, iar Mýra a coborât în urma noastră.

De pe fața stâncii au căzut pietricele când o scară de frânghie s-a desfășurat deasupra noastră. Capătul ei a lovit pământul ud și trei bărbați s-au aplecat peste marginea stâncii. Fiske a urcat primul și, când picioarele lui au dispărut dincolo de culme, tata a ținut scara. Mi-am pus mâinile și cizmele pe treptele de funie scămoșată.

Ochii lui încă îi evitau pe ai mei.

— Ce pui la cale împreună cu Espen? l-am întrebat dintr-odată.

Mýra a ieșit din apă și i-a dat tatei o desagă. S-a uitat spre noi.

Tata a privit spre marginea stâncii peste care dispăruse Fiske:

— Devotamentul nostru e față de clanul aska, Eelyn, mi-a răspuns. Știi doar asta prea bine.

— Știe, Aghi, s-a sumețit Mýra, care stătea de acum în spațele lui.

I-am cercetat chipul tatei.

— Știu, am încuviințat. Dar *avem nevoie* de alde riki. Înțelegi doar și tu asta, nu?

Deasupra, capul lui Fiske a reapărut peste stâncă.

— Dă-i drumul! m-a alungat tata.

Am început să urc, cutremurându-mă din cauza durerii ascuțite din braț, iar, când am ajuns sus, Fiske m-a prins de platoșă și m-a săltat pe vârful stâncii.

Mi-a privit umărul.

— Lasă-mă să mă uit la el! mi-a cerut.

— Mai târziu, l-am rugat.

M-am întors să-i urmăresc pe tata și pe Mýra care erau încă jos.

Fiske s-a aplecat peste mine și m-a avertizat atât de încet, încât doar eu să-l pot auzi:

— N-o să-i duc pe ai tăi la Fela dacă voi considera că nu pot avea încredere în ei. Trebuie să îi spui despre Iri, mi-a cerut.

Știam că avea dreptate. Dar îl cunoșteam și pe tata.

— L-ar putea distruge, am murmurat.

Fiske mi-a surprins privirea.

— Dar, la fel de bine, s-ar putea să-l și convingă, a continuat el.

PATRUZECI

AM URMAT STÂNCILE DE PE ȚĂRM, ÎNDREPTÂNDU-NE ÎN direcția opusă celei pe care o străbătuserăm, îndreptându-ne de acum spre Fela. Mýra și tata mergeau împreună în spatele nostru, aplecându-se în vântul care se ridica de peste apă, iar Fiske ne conducea, fără a privi în urmă. Nici tata, nici Mýra n-au spus nimic când i-am dat înapoi armele lui Fiske, dar puteam pricepe prea bine că nu le convenea deloc asta, dacă judecam după modul în care îl priveau cum își potrivea teaca sabiei în jurul mijlocului.

Am zărit muntele când ceața a început să se risipească de pe câmp. Profilul lui umbrit se contura deasupra noastră, privind în jos, ca și cum chiar ne-ar fi putut zări. Ca și cum Thora chiar ne-ar fi urmărit. Ne-ar fi ascultat. Fiske părea mic în fața uriașului de stâncă și-mi închipuiam cum trebuie să fi arătat noi priviți de sus, patru omuleți călătorind împotriva unei mări de nea, de iarnă.

Eu între Fiske și ceilalți.

Între aska și riki.

Ne-am făcut tabăra înainte să ajungem la vale și niciunul dintre noi n-a vorbit cât am făcut focul și ne-am întins

mantiile pe pământ. Noaptele se încălzeau din ce în ce mai mult, dar aveau să se răcească la loc pe măsură ce urma să ne apropiem de Fela. Amintirea frigului m-a făcut să mă cutremur. Îmi puteam aminti încă bine pădurea albastră, învăluită în beznă, care aproape că-mi luase viața în noaptea în care Thorpe încercase să mă omoare.

Mi-am dat cu grijă coburul jos de pe braț, încercând să-mi stăpânesc durerea din umăr.

— Lasă-mă pe mine! mi-a cerut Fiske, întinzându-se spre brațul meu, dar tata deja apăruse între noi.

Fiske a lăsat mâna jos și a arătat cu bărbia spre umărul meu:

— Are o rană deschisă, i-a explicat.

Tata s-a uitat la mine și mi-a pus mâna lui grea pe braț, atât de iute, încât am tresărit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Am încasat o săgeată în umăr, l-am lămurit. Se vindecă, însă! l-am alungat.

Fiske m-a privit.

— Ba nu se vindecă deloc, m-a contrazis el. Lasă-mă să mă uit!

Tata l-a măsurat, cu prudență, pe Fiske.

— Ești, cumva, tămăduitor? l-a iscodit.

— Mama mea este, i-a răspuns războinicul riki. Și am mai oblojit-o și înainte pe Eelyn.

Tata și-a mijit ochii, fără să-și desprindă privirea pe de chipul meu. Buzele îi zvâcneau, iar colțurile lor i se lăsau în jos, pe măsură ce gândurile îi fugeau prin minte. Rămășița aceea de încredere dintre noi părea să se împrăstie în vânt. A aprobat cu un semn din cap și mi-am desfăcut pieptarul pe sub braț. Fiske mi l-a scos peste cap și mi-a eliberat umărul din cămașă. Vânătaia veche era înconjurată de una nouă, dar partea din spate a rănii era închisă încă. Dar, în față, era umflată rău de tot și din ea se prelingea sânge proaspăt.

— Stai jos! mi-a cerut Fiske, ducându-se după desaga lui. Când s-a întors, tata era în picioare lângă mine.

— Cum s-a întâmplat? m-a întrebat.

Fiske s-a îndreptat de spate.

— Am încercat să scap când mă duceau spre Fela, i-am zis. Unul dintre ei a tras după mine, să mă oprească.

Fiske a deschis borcanul cu alifie pe care ni-l dăduse Inge. De îndată ce mirosul mi-a ajuns la nas, parcă am și putut s-o văd stând aplecată peste foc la ei acasă, amestecând în oala mare de fier.

— Trebuie să scurg puroiul, mi-a explicat Fiske, aplecându-se mai aproape.

Am aprobat cu un oftat, căci știam prea bine ce însemna asta.

— Fă-o! l-am rugat.

I-am întins cuțitul pe care-l scosesem de la brâu. Tata s-a încordat în spatele meu și s-a apropiat încă un pas.

Fiske a ținut lama în foc o clipă, întorcând-o pe toate părțile, astfel încât a reflectat lumina. Când marginile au început să-i strălucească, a ridicat-o și a lăsat-o să se răcească în aerul nopții. A prins plăselele cuțitului în dinți și a apăsat cu blândețe pe marginile rănii, cu ambele degete mari. Am strâns ochii, simțind cum căldura infecției mi se scurgea pe braț. Durerea mi s-a întins de la umăr spre restul corpului, făcându-mi capul să-mi zvâcnească.

— Ține aici! mi-a cerut, apăsându-mi mâna pe cărpa pe care mi-o pusese pe omoplat.

A potrivit vârful cuțitului în deschizătura rănii și l-a trecut repede în jos. Am strâns din dinți cât am putut, răsuflând lung și cu zgomot. Sângele s-a revărsat, scurgându-mi-se pe piele și fiind absorbit în cărpă, în timp ce el îmi strângea carnea de pe braț pentru a scoate cât mai mult posibil din sângele otrăvit. Am mormăit, căutând piciorul tatei din spatele meu și apăsându-mi fața în el, în timp ce răsuflam cu greu, șuierător.

Când Fiske a terminat, a pus din nou alifie peste pielea rănită și mi-a strâns umărul într-un bandaj proaspăt. A vârât din nou cuțitul în foc și sângele meu a fiert pe lamă, în timp ce zvâcnetele îmi scuturau corpul.

De îndată ce s-a îndepărtat de mine, tata s-a relaxat, s-a întors la foc și a scos o fâșie de carne uscată din desaga lui. Mi-a dat o bucată și am luat-o, dar mi-era prea greață să pot mânca. Am stat liniștită, încercând să las să se domolească durerea care parcă îmi făcea încă tot corpul să zvâcnească.

Ceilalți au mâncat într-o tăcere adâncă, în timp ce se lăsa înserarea, privind cu toții în focul dintre noi. Fiecare gând ne-rostit creștea, căpătând proporții de necontrolat. Indiferent ce-o fi fost în mintea tatei, Mýra știa prea bine. Îmi dădeam seama după felul în care încercau să nu se uite unul la celălalt.

Când tata s-a dus în pădure să adune mai multe lemne, m-am ridicat și eu. Mýra mi-a citit mișcările și m-a urmat printre copaci, lăsându-l pe Fiske singur lângă foc. L-am prins pe tata din urmă când se apleca să salte creanga groasă pe care o tăiașe în două cu securea. Am ridicat-o și am ținut-o la piept, așteptându-l să îi umple brațele Mýrei cu surcele.

— Ce-i? m-a întrebat.

Simțea șovăiala mea care crescuse atât de mult, încât parcă-mi ieșea de acum prin toți porii, ca aburul în aerul rece.

Am încercat să-mi las greutatea pe călcâie, să-mi recapăt echilibrul. Să mă simt, cumva, mai puternică. De parcă, dac-aș fi izbutit să mă înfig acolo bine în pământ, cuvintele pe care trebuia să i le spun n-aveau să mă pulbere.

— Trebuie să-ți spun ceva, i-am mărturisit.

S-a întors, s-a sprijinit de copacul de lângă el și și-a vârât degetele mari în pieptar. În spatele lui, Mýra și-a rezemat lemnele de șold și-a așteptat.

Am înghițit în sec, încercând să-mi domolesc arsura din gâtlej.

— Iri trăiește, am murmurat.

Cuvintele mi-au răsunat însă în urechi ca un răget gutural. Și parcă au umplut pădurea de ecouri, răsucindu-se în jurul nostru ca niște șerpi. Chipul tatei a încremenit, iar el a încetat să mai respire. Nu mi-am desprins însă privirea din ochii lui. I-am susținut căutătura, încercând să-i ofer ceva de care să se agațe când furtuna i-a erupt în minte.

— Trăiește! am repetat. L-am văzut în ziua aia în Aurvan-ger..., iar, în acest moment, vorbele parcă au prins să mi se micșoreze, pe măsură ce-mi ieșeau din gură. Lupta alături de riki.

Tata s-a desprins de copac, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă el.

— Nu era mort! am continuat. Când l-am abandonat în crevasă, nu era mort. Riki l-au luat la Fela. Tămăduitoarea lor l-a primit în casa ei.

— Cum adică „l-a primit în casă”? a izbutit să întrebe, în cele din urmă, tata, dar într-un mod strâmb și plin de încordare, gâtuit.

Furia i se aduna în ochi.

— Celălalt băiat din șanț, am murmurat aproape, era Fiske. El i-a salvat viața lui Iri. L-au luat la Fela, l-au vindecat și... Nu știu. Li s-a alăturat, am încheiat cu un oftat.

Tata a privit peste capul meu, în întunericul pădurii.

— L-am găsit din nou în ultima bătălie și m-a capturat, pentru a-i împiedica pe războinicii riki să mă omoare. Avea de gând să mă țină cu el în Fela până la dezgheț și apoi să mă lase să evadez.

Și-a trecut mâinile peste față și a răsuflat șuierător în palmele adunate.

— Iri a trăit cu familia lui Fiske în toți acești cinci ani, am adăugat.

S-a răsucit către sclipirea portocalie dintre copaci, din depărtare, unde Fiske ședea în continuare lângă foc.

— De ce n-a venit cu tine? De ce nu s-a întors la aska? a întrebat Mýra, pășind în fața mea.

— Eu i-am spus să rămână, am explicat, privind în jos. Mi-era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla cu el dacă l-aș fi adus înapoi. Am vrut să vă spun, mai întâi, vouă.

Tata se plimba de colo-colo prin fața mea.

— Familia lui Fiske a devenit familia lui, am continuat.

Nu aveam nevoie să-l văd ca să știu ce-i făceau vorbele astea, pentru că mi-aminteam foarte bine. Dar nu-mi puteam feri privirea. Corpul îi răspundea, căci vedeam aproape cum devenea rigid din cap până-n picioare.

— Nu înțeleg nici eu prea bine cum, am recunoscut. Dar Iri a devenit unul de-ai lor.

Sunetele pădurii s-au ridicat în jurul nostru, în noapte, iar tata m-a privit lung înainte să se uite, în cele din urmă, spre Mýra. Între ei a avut loc același schimb de priviri, dar de data asta prietena mea a strâns din dinți și și-a încordat brațele peste surcelele pe care le căra. Întrebarea de pe chipul ei s-a transformat în mânie și a strâns restul lemnului, pornind înapoi spre tabără și lăsându-mă singură cu tata. Am rămas în picioare, așteptând. Nu-mi dădeam seama ce intenționa să facă.

Dar, când ochii lui m-au privit din nou, pe jumătate ascunși sub sprâncenele groase, străluceau, iar nasul i se înroșise.

— L-am părăsit, adică! a bâiguit.

Șoapta lui era înăbușită. Sufocată.

Am dat din cap, aprobând, iar lacrimile din ochii mei le-au reflectat pe ale lui:

— Dar el trăiește, totuși! am spus.

PATRUZECI ȘI UNU

AM VISAT URSUL.

Stăteam pe cărarea ce șerpuia prin Fela, cu picioarele îngro-pate în zăpadă. Fulgii cădeau, lipindu-se unul de altul în aer, până deveneau bulgărași care i se așezau pe blana auriu-maronie ce-i încadra fața, iar el privea în sus spre mine cu aceeași ochi mari, negri. Care semănau cu cerul nopții, dar fără de nicio stea. Și care păreau fără de fund sau sfârșit.

Furnicătura privirii lui îmi alerga prin tot corpul, făcându-mă să tremur în clipa când mi-am ridicat mâna și mi-am întins degetele răsfirate spre el. S-a uitat la ea și a făcut un pas mic spre mine, până ce i-am simțit respirația în palmă.

Iar apoi a dispărut.

M-am răsucit, privind de jur-împrejur, prin satul gol, dar ursul nu se zărea nicăieri. Urmele îi erau încă întipărite în zăpada din fața mea.

Am tras aer în piept și am deschis ochii. Eram înconjurată de același miros de frig din vis. Am clipit, vârându-mi mâinile amorțite înapoi sub blănuri. Fiske era culcat de cealaltă parte a focului, cu un braț sub cap, iar încordarea de pe chip îi fusese ștearsă de somn.

În apropiere s-a auzit foșnetul unor pași moi, ușori, și am întins mâna după cuțit. Am rămas nemișcată, deschizându-mi ochii mai larg, să mi se obișnuiască un pic măcar cu întunericul, în timp ce o umbră a lunecat peste mine, pe pământ, în fața focului. Când am văzut-o, era prea târziu.

Mýra stătea în picioare lângă Fiske, cu securea ridicată deasupra capului.

— Nu! am țipat, aruncând blănurile de pe mine și azvârlindu-mă în față.

Flăcările mi-au lins picioarele când am sărit peste foc. Fiske se rostogolea deja într-o parte. Securea Mýrei a lovit pământul acolo unde se aflase capul lui cu câteva clipe înainte, iar tata a sărit în picioare, cu sabia scoasă. M-am aruncat între Mýra și Fiske, cu cuțitul în mână.

Privirea furioasă a Mýrei era ațintită asupra lui.

— Dă-te la o parte! mi-a strigat ea, ridicându-și securea.

— Mýra!

Vocea tatei a răsunat ca un avertisment în spatele ei.

Dar n-a putut să-l audă. Glasul lui n-a ajuns până la ea. Iar tovarășa mea a făcut un pas înainte și a lovit cu securea înspre mine, aproape atingându-mă în piept.

Fiske s-a repezit pe lângă mine, prinzându-i încheietura deasupra capului și apucând-o de gât.

L-am înconjurat cu brațele, trăgându-l înapoi.

— Dă-i drumul! i-am cerut.

A azvârlit-o îndărăt și ea a căzut pe spate. Cu următoarea suflare, a sărit în picioare, aruncându-se spre el. Am prins-o de pieptar, împingând-o spre copaci.

— Ce faci? i-am strigat.

A vorbit printre dinți, uitându-se pe deasupra capului meu, spre tata.

— O să-l omor, așa cum ne-a fost vorba! i-a spus.

— Ce? am strigat, uitându-mă spre tata, iar expresia așternută pe chipul lui a fost îndeajuns de limpede, încât să-mi răspundă la întrebare. Voiiați să ne trădați?

— Cu adică „să vă trădăm”? a izbucnit ea cu o voce găuită.

— Am bătut palma cu el, Mýra! am ripostat.

Tovarășa mea s-a întors spre tata.

— Ai auzit doar ce-a zis Espen, i-a spus.

Fiske stătea de cealaltă parte a focului, ascultând, cu sabia pregătită în mână.

— Asta era înainte să știu ce s-a întâmplat cu Iri, i-a răspuns tata, vârându-și securea înapoi în tocul ei.

— Ce-i cu voi doi? a țipat prietena mea spre noi, privindu-ne când pe mine, când pe el. Țștia-s doar niște *riki* spurcați! Care ne vor omorî pe toți cu prima ocazie!

— Nu, n-o vor face! am urlat ceea ce îmi doream, cu disperare aproape, să pot crede.

— Dacă rămânem în Virki, năvălitorii herja nu ne vor da niciodată de urmă! a ținut-o Mýra pe-a ei. Suntem în siguranță acolo. Vom descoperi satul *riki*, îl vom omorî pe Fiske, să nu-i poată conduce pe-ai lui înapoi la noi, și-i căutăm și pe ceilalți, să-i putem da gata odată pentru totdeauna! și-a scui-pat ea aproape cuvintele printre răsufările șuierătoare, furioase. Așa ne fusese vorba. Și nu-mi pasă că Iri trăiește. Doar ne-a trădat pe toți!

A făcut încă un pas spre Fiske, ridicând securea, dar mi-am ridicat și eu cuțitul.

— Nu care cumva să-ndrăznești să faci una ca asta! am mârâit.

N-aș fi rănit-o niciodată. Mai degrabă aș fi murit eu însămi înainte să îngădui să i se întâmple ceva Mýrei. Dar nici n-o puteam lăsa să-l omoare pe Fiske!

Ochii i s-au căscat, sfredelindu-mă aproape.

— Ce-i toată tărașenia asta? Ce vrea să-nsemne? m-a întrebat, pe un ton jos.

— Supraviețuirea! i-am răspuns.

Dar nu era decât pe jumătate adevărat. De fapt, însemna cu mult mai mult.

Am urmărit-o cum părea să cugete la toate astea. O cunoșteam prea bine pe Mýra. Știam dinainte ce avea să facă. S-a răsucit pe călcâie, ocolindu-mă și aruncându-se spre Fiske. Am sărit asupra ei și ne-am prăbușit pe jos, rostogolindu-ne spre copaci. Mi-a atins piciorul cu securea, rupându-mi pantalonii, și m-a țintuit la pământ.

Fiske a pornit spre noi, dar tata l-a prins, trăgându-l înapoi.

— Nu te băga! i-a cerut.

Am privit fața Mýrei, care era, de acum, de-a dreptul schimonosită de ceva ce nu puteam numi decât „nebulie”. Avea exact privirea pe care le-o arunca dușmanilor noștri în bătălie. Numai că această căutătură letală era pironită asupra mea! M-am rostogolit deasupra ei și am lovit-o cu plăselele cuțitului în încheietură, s-o silesc să dea drumul securii. S-a ca-brat și m-a aruncat cât colo.

Nu i-am oferit însă ocazia de a mă lovi din nou cu securea: mi-am azvârlit cuțitul și l-am urmărit cum se învârtea prin aer, pe lângă obrazul ei, înainte să se înfigă într-un copac din spate. A încremenit de-a dreptul, privindu-mă șocată și făcând fețe-fețe, iar expresia i s-a schimbat, de la privirea fetei pe care o cunoșteam mai bine decât pe oricine altcineva, la aceea de pe chipul unui războinic ucigaș care lupta alături de mine. Licărul unor lacrimi fierbinți a strălucit în ochii ei când și i-a mijit spre mine. Și apoi a rupt-o la fugă. A aruncat securea pe jos și, când

a ajuns în dreptul meu, mi-a tras un pumn în față. Capul mi s-a clătinat într-o parte și m-am aruncat asupra ei, trântind-o pe jos.

Am lovit-o. Tare.

— Ce-i cu tine? am țipat, cârpind-o din nou.

A dat din mâini și din picioare, luptându-se cu mine, dar fără niciun folos. Toată forța și furia s-au scurs apoi din ea, făcând loc unui sentiment mai fragil, firav, delicat. Care i-a umplut ochii cu lacrimi până când acestea i s-au revărsat pe obraji, iar ea și-a acoperit fața cu brațele, tremurând.

— Mýra! am încercat să-i vorbesc.

Am tras-o de brațe, încercând s-o fac să mă lase s-o privesc mai bine, dar m-a lovit din nou, îndepărtându-mă.

Când s-a ridicat din nou în picioare, a pornit, împleticindu-se, către copaci, suspinând.

— Mýra! am strigat-o din nou, încercând s-o prind de umăr și s-o întorc spre mine, dar s-a smucit și s-a eliberat.

Am apucat-o de pieptar și nu i-am mai dat drumul. S-a întors cu fața spre mine. Ochii ei mărginiți cu *kohol* erau roșii și umflați.

— Ești și tu una dintre ei, acum? m-a întrebat, cu o voce spartă. Vrei să fii una dintre ei, ca Iri?

— Nu! i-am răspuns, privind-o în ochi. Sunt aska, Mýra! Vreau doar ca ai noștri să supraviețuiască, atâta tot!

Mi-a căzut la piept, îngropându-și fața în umărul meu, și am îmbrățișat-o strâns. A plâns, rezemată de mine, iar eu am sprijinit-o. Tata și Fiske stăteau în fața focului, care le contura siluetele negre, și ne urmăreau.

— Sunt singură-singurică! a exclamat ea. Tu și cu Aghi sunteți tot ce mai am pe lumea asta!

Vocea i s-a transformat într-o șoaptă:

— Vă rog să nu mă părăsiți! Vă rog! m-a implorat.

Am îndepărtat-o, s-o pot privi mai bine.

— Nu ești singură, i-am spus cu un glas gătit de emoție. Și n-o să te părăsesc. Niciodată.

S-a lăsat din ce în ce mai grea în brațele mele și, când n-am mai putut s-o țin, m-am așezat pe jos și am tras-o în poala mea.

— *Elska ykkarr*, am șoptit în părul ei. *Elska ykkarr*.

A plâns așa cum n-o văzusem vreodată plângând, iar sughițurile ei au răsunat printre copaci. A plâns pentru familia ei. Pentru Hylli. Pentru aska. Pentru tot.

Iar eu am plâns împreună cu ea.

PATRUZECI ȘI DOI

MÝRA RĂMÂNEA MULT ÎN SPATELE NOSTRU ÎN TIMP FISKE ne conducea în sus pe munte. Nu spusese o vorbă din zori și nici Fiske n-o făcuse. Mergeam între ei doi, ținând un ochi asupra ei în timp ce stratul de zăpadă se îngroșa sub picioarele noastre.

Tata se mișca tare greoi prin pădurea acoperită de nea. Corpul lui masiv se clătina în fața mea în timp ce urcam panta. Li-niștea care se lăsase asupra lui era ca o povară pe care o târam după noi. Nu-mi dădeam seama ce simțea. Știam că era fericit că Iri trăia, dar războinicul din tata probabil că voia să-l omoare, totuși, pe trădătorul de neam. Mai mult decât atât, vina avea să ne urmărească pe amândoi pentru tot restul vieții. Îl părăsiserăm pe Iri și nu puteam schimba asta orice am fi făcut.

Calea de întoarcere pe munte era diferită de aceea pentru coborâre. Fiske ne conducea prin peșteri de gheață albastră, iar zăpada începuse să cadă din nou. Gheața se ridica în jurul nostru ca niște valuri înghețate, iar sunetul pașilor noștri stârnea ecourile împrejur.

Când pădurea s-a deschis într-un luminiș ierbos, smălțat cu tulpini înalte și înghețate de coada-șoricelului, mi-am dat seama că ne apropiam. Frunzele plantelor se îngălbeniseră din

cauza gerului, iar florile deveniseră sfărâmicioase de când trecusem ultima dată pe aici. Mi-am trecut mâna peste vârful lor, în timp ce ne croiam drum printre tulpinile dese, amintindu-mi cum se tupila Halvard pe după ele, pândindu-mă când lucram în patru labe în noroi. Am prins cu degetele o floare, am smuls-o și am ascuns-o în mantie.

Am ajuns să vedem cărarea care ducea către sat în timp ce pădurea devenea tot mai întunecată. Fiske ne-a oprit, ridicând o mână.

— O să le fac semn! ne-a spus. Știi că venim.

Mýra s-a uitat pe după el, în josul potecii.

— Ne păstrăm armele, a spus tata, strângându-și mâna pe brâu.

Fiske a aprobat cu un semn din cap, dar nici unul din ei nu își ascundea îndoiala care li se citea amândurora limpede pe chip. Era aceeași neliniște care fierbea și-n mine. Îmi conduceam familia drept în bârlogul dușmanului!

— Iri e acolo? a întrebat tata, uitându-se în direcția satului.

— Da, am răspuns, încercând să-mi domolesc îndoiala dinăuntrul meu.

— Vreau să-l văd! a continuat tata. Înainte de orice altceva, vreau să-mi văd fiul!

Fiske a aprobat dând din cap, a luat-o înainte și a fluierat printre copaci. Am așteptat în tăcere și mi-am auzit inima cum îmi bubuia în piept până când un alt fluierat s-a auzit drept răspuns.

— O să-i întâlnim în sanctuar, ne-a înștiințat Fiske.

— Nu, s-a opus tata pe un ton dintr-odată aspru.

Am clătinat din cap spre Fiske. Tata era superstițios. Nimic nu l-ar fi convins să pună piciorul într-un lăcaș pentru sacrificii închinat zeiței Thora.

— La mine acasă, atunci! a fost de acord Fiske.

Tata și Mýra și-au scos amândoi securile din teci, pășind mai apăsat. Am făcut același lucru, căutând să-mi ating securea atârnată în spate cu buricele degetelor. Când am ajuns lângă sat, ochii mi s-au căscat. Era întuneric, dar casele erau luminate ca niște focuri mititele de-a lungul unei poteci și mulți riki campaseră în toate spațiile deschise. Acoperiseră, pur și simplu, fiecare petic liber din sat.

Și erau cu toții înarmați până-n dinți. Pregătiți pentru luptă.

Am încetinit, iar Mýra și tata și-au scos săbiile. Din instinct, mi-am dus mâna spre plăselele spadei mele, pe măsură ce instinctul meu de apărare se deștepta la viață în mine. Nu mai văzusem atâția riki laolaltă de când fusesem luată prizonieră în Aurvanger.

Am rămas la marginea satului și ne-am deplasat pe lângă copaci, păstrându-ne în afara razei lor de vedere. Fiske a trecut de cealaltă parte a tatei, scoțându-și securea de la spate. Mergeam toți patru într-un singur rând, umăr la umăr, cu armele pregătite. Capetele s-au întors spre noi, ca un val, în timp ce ne apropiam. Erau tăcuți cu toții. Iar ochii le străluceau.

Priviri reci și șoapte mânioase ne-au înconjurat, acoperindu-ne în timp ce ne îndreptam spre pantă, iar freamătul bătăliei mi s-a aprins în oase, pregătindu-mă să mă răsucesc și să izbesc cu securea. Le-am susținut privirile, în timp ce treceam pe lângă ei, spunându-le din ochi tot ceea ce nu rosteam cu glas tare.

Că nu ne era frică deloc.

Că i-aș fi omorât până la unul.

Că tot ce mai aveam de pierdut se afla exact aici, în acest sat.

Fiske ne-a condus spre casa care îmi devenise atât de familiară, spre locuința căptușită cu scânduri de lemn, care se afla la marginea satului, și a fluierat din nou. Fumul se ridica din acoperiș și ușa era deschisă.

Inge stătea cu palmele împreunate, strâns, la piept. Părul ei negru, lung și despletit, îi cădea pe umeri ca aripile unui corb.

— Fiske! a spart tăcerea vocea pițigăiată a lui Halvard.

Puștiul a apărut în cadrul ușii și s-a rostogolit spre Fiske, îmbrățișându-l peste mijloc. Tânărul a pus o mână pe el, rămânând cu privirea pironită asupra noastră. Când Halvard a deschis ochii, i-a dat drumul lui Fiske și a alergat până s-a izbit de mine. Mi-am ținut securea în aer și l-am strâns lângă mine cu cealaltă mână, incapabilă să-mi stăpânesc zâmbetul care mi se întinsese pe față. Am scos floarea de coada-șoricelului din mantie și i-am dat-o. Rânjetul parcă i s-a întins de la o ureche la alta înainte s-o ia și să alerge înapoi în casă, spre Inge.

Mýra și tata mă priveau, iar uimirea le era săpată pe chipuri cu linii adânci, dure. Iar apoi, fulgerător, fața tatei parcă s-a descompus când el a privit dincolo de mine, în casă, unde Iri stătea în picioare în umbră, lângă peretele din fund. Umerii îi erau căzuți și trupul, aplecat, pentru a putea vedea prin cadrul ușii.

Tata parcă nici n-a mai stat să gândească. Și, într-o clipită, a și pornit-o, cu pași apăsați, prin zăpadă, iar Inge s-a dat la o parte din calea lui. L-am urmat, încercând să țin pasul cu el, dar trecuse de poartă înainte să apuc să-l ajung. Și, de îndată, a intrat pe ușă, trecând pe lângă Inge. Am pătruns și eu în casă și m-am oprit fulgerător, cu stomacul făcut ghem de frică.

Tata își încolăcise deja în jurul lui Iri brațele lui care păreau niște funii, se aplecase peste fratele meu și îi plângea pe umăr, cu trupul scuturat de hohotele sfâșietoare. Sunetul plânsului umplea casa și se revărsa afară, în sat. Iar Iri era la fel, cu chipul descompus în bucăți, în timp ce tata se agăța de el. Am închis ușa, de îndată ce au intrat și Fiske, și Mýra, lăsându-i pe ceilalți războinici riki afară. Runa stătea lângă foc, cu brațele încruciate la piept și coatele prinse în palme, uitându-se la cei doi bărbați. Inge stătea și ea în picioare lângă perete, privindu-i.

Mi-am înghițit plânsul care se lupta să-mi iasă din piept. Tata era un bărbat mândru și m-am întrebat ce avea mai mare putere asupra lui: sângele aska sau dragostea pentru Iri? Și, dintr-odată, am fost cuprinsă de ușurare, iar fiecare mușchi mi s-a relaxat, pentru ca apoi să mi se domolească și inima. Știam deja că trădarea lui Iri era nimic dacă o comparăm cu adevărul mult mai important că el era al nostru! Dar acum, că vedeam limpede că și tata știa asta, totul devenea, parcă, și mai real.

I-a spus ceva la ureche lui Iri, dar n-am auzit ce, căci sunetele au fost înăbușite de părul acestuia. Fratele meu a aprobat cu un semn din cap, ștergându-și fața și încercând să-și recapete răsuflarea. Îl întrecuse pe tata numai în lățimea umerilor, iar acum staturile le erau deopotrivă. Mýra îi privea cu ochii războinicei, ținându-și încă strâns armele în fiecare mână.

— Eelyn! s-a auzit vocea blândă a lui Inge în spatele meu și ea m-a atins pe spate, zâmbind. Mă bucur că te-ai întors, a șoptit.

Am tras în piept mirosul pe care ajunseseam să-l asociez cu locul acesta: grâu copt și ierburi care se uscau.

— El e tatăl meu, Aghi, i-am spus. Iar ea e Mýra. Prietena mea.

Inge a dat din cap spre amândoi, în semn de salut, iar Halvard a venit pe după mine, să se uite cercetător la Mýra. Tata și-a șters fața cu mâneca, revenindu-și în fire, iar eu m-am simțit, dintr-odată, mai în siguranță. Mă speriască să-l văd pierzându-și controlul. S-a uitat împrejur prin căscioară, măsurând-o din priviri, până ce ochii i-au căzut asupra lui Inge. S-au privit în tăcere.

S-a auzit o bătaie în ușă și tămăduitoarea a pășit în față, ridicând zăvorul. De cealaltă parte a pragului se afla Vidr, cu *tala* în spatele lui, iar ochii acesteia au căzut, mai întâi, asupra mea. Au intrat cu toții în casă și ne-am răsfiat pe lângă

peretele din fund, pe măsură ce tot mai mulți războinici riki pe care nu-i cunoșteam au intrat și ei. Tata s-a uitat la mine și am văzut limpede cum mâna i se strângea pe secure. Mýra îi privea pe sub sprâncene, dintr-un cotlon. Și pe chipurile lor se citea bănuiala.

Vidr a ieșit în față, măsurându-l pe tata din cap până-n picioare.

— Ne bucurăm c-ați venit! a spus conducătorul riki.

Tata i-a cercetat atent, dintr-o parte într-alta. A rămas în picioare lângă mine, cu sabia atârându-i. Lucirea lacrimilor încă i se mai putea observa pe obraji, dar tata era un bărbat cu adevărat periculos. Oricine putea vedea asta.

Lângă mine, Halvard o cerceta în continuare pe Mýra. S-a întins să-i atingă părul și ea s-a ferit, trăgându-se mai aproape de perete, să se îndepărteze de el.

— Bun venit în Fela! a spus *tala*, făcând un pas în față și rupând tăcerea, cu degetele împletite în șiragurile ce-i atârnavu la gât. Am înțeles că *aska* au fost, și ei, invadați de herja. După cum puteți să vedeți singuri și noi am suferit pierderi mari.

Tata n-a răspuns.

Vidr l-a privit cu ochi neîndurători.

— Aceștia sunt ceilalți conducători ai satelor noastre: Freydis, Latham, Torin și Hildi, a arătat el spre fiecare dintre cei ale căror chipuri se zăreau în camera aglomerată.

— Dar știam că sunt *șapte* sate riki, l-a corectat tata.

— Conducătorii celorlalte sate sunt morți, cu toții, i-a răspuns Freydis, o războinică a cărei mantie era trasă peste un umăr, dezvelindu-i brațul rănit.

— Ce vreți de la noi, mai precis? a întrebat tata, preluând controlul asupra conversației, așa cum îl văzusem de atâtea ori până acum făcând-o.

Pentru că el era întotdeauna stăpân pe situație.

— Avem un dușman comun, i-a răspuns Vidr, făcând un pas înainte. Unul care-i posibil să aducă pieirea asupra ambelor clanuri. Vrem ca aska să ni se alătore în lupta împotriva năvălitorilor herja.

— Și după aceea? a întrebat tata, dezvăluindu-și adevărata sa îngrijorare, căci, în curând, războinicii riki aveau să afle că, de fapt, aska erau mai slăbiți decât ei. Ce-o să-i împiedice pe riki să se întoarcă împotriva clanului aska după ce-i învingem pe herja?

Ceilalți conducători de sate au privit spre Vidr, ca și cum ar fi așteptat răspunsul la fel de mult ca și noi.

— Un armistițiu! a sugerat conducătorul riki. Nici unii, nici alții n-o să mai putem lupta după ce-i vom ataca pe năvălitorii herja. Și, chiar dacă am putea s-o facem, n-o să ne mai luptăm unii cu ceilalți.

— Și războaie care s-au purtat vreme de generații întregi o să ia sfârșit atât de simplu? am întrebat, mijindu-mi ochii către *tala*.

Înainte să vorbească însă, ea a așteptat să se aștearnă tăcerea.

— Poate că zeii au o cale nouă pentru noi, a spus ea.

— „O cale nouă“? s-a mirat tata.

Scepticismul din vocea lui se oglindea și pe chipul Mýrei. Care rămăsese încremenită lângă mine.

— Nu înțelegem întotdeauna căile zeilor, nu-i așa? a întrebat *tala*. Ce știm e că năvălitorii herja au apărut din nou din cine știe ce iad i-o fi plodit. Nu știu cum s-au descurcat aska, dar nouă ne-au distrus jumătate din clan în numai câteva săptămâni. Încă o lună și-i posibil să dispărem cu toții. O să coboare de pe munte și vor face același lucru și cu aska, a explicat ea, uitându-se, pe rând, la fiecare dintre noi. Sau ne putem uni forțele.

Tata nu părea deloc convins. Îi vedeam îndoiala în fiecare lunecare a privirii. Nu avea încredere în ei că aveau să păstreze pacea. Nici eu nu aveam. Nu cu adevărat.

— Aska trăiesc și mor pentru onoarea lor, legați de cuvântul pe care și l-au dat, a spus tata.

— La fel și riki, s-a ridicat vocea lui Vidr în apărarea clanului său.

— Acei riki care au omorât-o pe sora mea sunt, probabil, afară chiar în clipa asta, a murmurat Mýra.

— Mie mi-ați ucis doi fii, a mârâit Freydis. Doi fii pe care i-am pierdut în Aurvanger în ultimii zece ani. Chiar nu am niciun chef să stau în jurul aceluiași foc cu aska. Nu vreau să mă întorc cu spatele la vreunul dintre voi în toiul luptei. Dar mai am doi fii, a explicat ea, ridicându-și mâna și arătând spre ușă. Afară.

Inge l-a tras pe Halvard spre ea.

— Poți să renunți la dușmănia ta de sânge, la răzbunarea ta, Freydis? a întrebat-o tătăduitoarea pe conducătoarea riki.

— Ca să-i salvez? Da, de bună seamă că da, a răspuns femeia.

— Dar ceilalți pot? am întrebat eu de data aceasta, uitându-mă spre *tala* înainte ca privirea să-mi fugă spre Mýra. *Noi* putem? am iscodit-o pe prietena mea.

Tala s-a întins spre brâul lui Vidr și i-a scos acestuia cuțitul din teaca de la cingătoare. Cu o mișcare rapidă și-a trecut tăișul peste palma deschisă. Mâna i s-a umplut de sânge.

— *Tala*? a întrebat Vidr, întinzându-se spre ea.

Femeia a făcut un pas în față, uitându-se spre tata, înainte să-și întindă mâna spre mine.

M-am rezemat de perete.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Ofer un legământ de sânge, mi-a răspuns.

Stătea cu mâna întinsă între noi, iar sângele îi picura pe podea.

Toți o priveau, dar ochii ei erau ațintiți asupra mea. Era cel mai prețios lucru pe care-l putea oferi și știa prea bine asta. Nimeni nu putea să încalce un legământ de sânge fără a-și sacrifica viața de apoi. Și, dacă ar fi vrut careva să încalce jurământul făcut de *tala*, ar fi fost nevoit s-o omoare. Iar a omori un *tala* aducea cu sine o soartă în lumea de dincolo la fel de întunecată.

Înainte ca vreunul dintre cei de față să poată spune ceva, mi-am scos cuțitul, m-am tăiat și am prins mâna femeii. A zâmbit și și-a apăsat palma de a mea.

Vidr ne-a privit, în mod clar, îngrijorat. *Tala* se pusese singură în cea mai vulnerabilă poziție, legându-se de mine. Orice plan tainic va fi ticluit el împotriva clanului *aska*, acum era distrus.

Tala s-a întors către tata.

— Faceți asta și-o să ne fim datori unii altora, o datorie care n-o să poată fi răscumpărată în veci.

Fiske rămăsese tăcut, împreună cu Iri și Runa, în spatele mesei pe care se afla un morman de legături proaspete de salvie. S-a uitat la mine.

N-am vrut să mă gândesc ce însemna totul. *Ce ar fi putut însemna un astfel de viitor. Aceeași greutate pe care o purtam cu mine de când mă uitasem în ochii ursului, pe malul râului, mă apăsa în continuare, făcându-mă să mă aplec spre pământ. Mi-am tras umărul dureros înapoi, să-l întind un pic. Și să simt, astfel, altceva, chiar dacă acest „altceva” nu era decât durerea.*

Încăperea a devenit parcă, dintr-odată, mică, neîncăpătoare. Aerul era prea încins. Nu mai puteam respira.

Am pășit în lături, căutând o cale către ușă, și m-am strecurat repede la aer, hăpăindu-l pe măsură ce mă duceam spre grădina unde Inge săpase brazdele în care avea să planteze

legume după dezgheț. Mi-am scos securea din teacă și mi-am desfăcut cămașa la gât, încercând să-mi răcoresc pielea. Copacul din marginea pădurii era scrijelit de toate securile care fuseseră aruncate în el în timpul antrenamentelor. Mi-am lăsat brațul pe spate și am azvârlit arma cu putere prin aer. S-a înfipt cu un trosnet în trunchiul copacului.

S-a auzit ivărul ușii și nu m-am întors să mă uit la el. Îmi era de ajuns că îi simțeam prezența. Ajunsesem să fiu în stare să îl recunosc deja. M-am uitat în continuare spre securea înfiptă în lemn.

— Ai tăi vor pleca odată cu prima geană de lumină, s-a jungă mai iute înapoi la Virki, mi-a spus Fiske de undeva, din spatele meu.

M-am dus la copac și mi-am scos securea, apăsându-i muchia cu degetul mare.

— Și dup-aia? l-am întrebat.

— Și dup-aia vor reveni cu ceilalți aska. O să-i întâlnim în Aurvanger peste două zile.

Mi-am apăsat degetul și mai tare pe metal.

— Și dup-aia vom muri cu toții? l-am iscodit.

— Poate, a murmurat, ținându-se la distanță de mine. Vrei să te întorci cu ei? Înapoi în Virki?

M-am uitat spre casă, unde tata stătea încă de vorbă în clipa aceea cu conducătorii riki. Cum ajunseserăm aici? Cum ne-am fi putut întoarce vreodată la viața noastră de demult? Voiam să-mi îngrop fața în zăpadă. Voiam să țip.

A pășit spre mine, luându-mi mâna tăiată într-a lui. A întors-o cu palma în sus și a petrecut o fâșie de pânză peste ea, înnodându-mi-o în palmă. Am tras aer în piept, să-mi înghit sentimentul care trecea prin mine precum ceara unei lumânări care se topea.

— Nu face asta! mi-a cerut.

Cuvintele lui m-au izbit în piept chiar în clipa în care le-a rostit.

Mi-am mușcat buzele până ce ochii mi s-au umezit. Căci încercam să mă abțin să vorbesc. Mi-era teamă de ce aș fi putut spune.

— Rămâi cu mine și coboară împreună cu noi în vale, a continuat. O să-i întâlnim pe aska acolo.

Mi-am închis ochii și o lacrimă mi s-a rostogolit pe fața îmbujorată. Încercam din răspuțeri să scap. Încercam să ies din acest moment și să pretind că nu alesesem calea care mă adusesese aici. Ce-mi spusese nu fusese, nicidecum, o comandă. Ci o rugămintă. Una pe care nu credeam că aveam s-o pot refuza. Își părăsise familia și coborâse cu mine pe munte, în timp ce oamenii lui erau zdruncinați în urma unui raid. Mă dusese acasă. Mă ajutase să-l gădesc pe tata. Acum era rândul meu să fac o alegere.

Să-l aleg pe el, așa cum și el mă alesese pe mine.

M-am întors spre copac, în timp ce el a plecat, iar cizmele i-au scârțâit tot drumul până la ușă, unde zăvorul a zdrăngănit din nou. M-am ghemuit și mi-am îngropat fața în mâini, simțind cum se învârtea tot satul cu mine. Am încercat să-mi amintesc cine eram.

Curajoasă. Puternică. Aprigă. Sigură.

Am încercat s-o chem la mine pe Eelyn *aceea* care i-ar fi ales pe oamenii ei, care i-ar fi pus pe aska mai presus de oricine altcineva.

Am căutat-o în mine, dar ea se schimbase, era diferită de acum. *Eu* eram diferită.

Și preschimbarea asta se desăvârșise deja. Și nu mai puteam înturna nimic.

PATRUZECI ȘI TREI

VORBEAU DESPRE NUMERE DE ACUM.

Numărul luptătorilor aska.

Numărul războinicilor riki.

Numărul năvălitorilor herja.

După ore întregi de discuții, conducătorii satelor riki au părăsit, tăcuți, casa lui Inge. Focul trosnea în vatră între familia veche și cea nouă ale lui Iri. Am înghițit cu greu, întrebându-mă din care făceam parte acum.

Tata a pus întrebări, dar nu prea multe. Căci nu voia prea multe răspunsuri. Voia doar să fie fericit că inima lui Iri bătea încă. Dar fratele meu avea să dea socoteală pentru ceea ce făcuse, în cele din urmă, și-o știam cu toții.

Inge a coborât din pod, aducând două preșuri, pentru tata și pentru Mýra.

— Patul tău e încă în pod, mi-a spus.

Știam că n-o să dureze mult până când aveau să priceapă ce și cum. Înțelegerea s-a putut citi, mai întâi, pe chipul Mýrei, apoi pe acela al tatei. Iar nedumerirea așternută pe ele s-a transformat apoi, iute, în dezgust.

— Ai fost *dýrul lor*? și-a scuipat Mýra întrebarea, sărind în picioare.

Am oftat, trecându-mi mâna prin păr. Eram epuizată. N-aveam niciun chef să dau vreo explicație. Și, oricum, niciuna nu i-ar fi mulțumit. Niciodată. În locul Mýrei, m-aș fi simțit la fel.

Tata s-a uitat în jos, la Inge, cu o privire lungă, rece și necruțătoare, înainte să-i smulgă preșurile din brațe și să iasă. Mýra l-a urmat, trântind ușa în urma ei, iar Inge a tresărit.

— Îmi pare rău! s-a schimbat ea la față.

N-am răspuns nimic. N-am spus că totul era în regulă, pentru că nu era. În schimb, am luat legăturile noi de salvie de pe masă și am scos o torță din perete. M-am aplecat peste foc, aprinzând-o, și m-am îndreptat spre ușă. Aveam mare nevoie ca deasupra mea să nu se mai întindă decât cerul, căci, poate, el ar fi izbutit să înece vuietul, vârtejul de lucruri și de oameni din satul acesta.

Am ieșit în întuneric și am simțit trupurile din spatele ușilor închise și din copaci. Fela devenise un refugiu care clocoțea de mânia celor din clanul riki. Casele străluceau datorită focurilor de noapte aprinse ca să țină cald familiilor îndoliate.

Am lăsat să mă inunde totul... Morții aska... Morții riki... Tot...

Am urmat cărarea ce cotea spre culme până ce am ajuns la pivnița săpată în stâncă. Am dat la o parte cu piciorul zăpada adunată în fața ușii, să o pot deschide, și mi-am pus torța în suportul din perete. Mirosul salviei dulci mi-a umplut mintea cu amintirea acelei prime dăți când intrasem în casa lui Fiske. Numai că n-am putut pricepe deloc sentimentul care i-a urmat. Voiam ca totul să se potrivească înăuntrul meu într-un fel care să aibă sens. Voiam să-i urăsc pe toți riki pentru tot ce se întâmplase.

Dar, atunci când am depănat firul amintirilor, spre început, mi-am dat seama că totul pornise, de fapt, cu mine.

Eu fusesem aceea care-l văzuse pe Iri spintecat și prăbușit în crevasă atunci, în bătălia de acum cinci ani. Eu fusesem aceea care îl părăsise. Și eu fusesem cea care-l urmărise în pădure în noaptea în care mă prinseseră riki.

Totul începea cu mine. Eu eram aceea care făcuse o alegere. Așa cum și Fiske făcuse o alegere când îi salvase viața lui Iri. Balamalele ușii au scârțâit și mi-am căutat cuțitul.

Cel care se oprise în ușă era nimeni altul decât Fiske. A închis ivărul în spatele lui și lumina lunii a dispărut, iar singura strălucire a rămas doar cea a torței de pe perete. Măinile mi s-au strâns în jurul salviei, al cărei miros era încă proaspăt în plămâniile mei. Fiske s-a uitat la mine și toată neîndurarea i-a dispărut de pe chip. Îl puteam vedea din nou. Așa cum o făcusem la râu. Așa cum o făcusem în Hylli. Am văzut partea blândă, deschisă din el, care s-a întins parcă spre mine. Apoi a venit peste po-deaua pivniței și m-a atins. Și m-a aprins pe dinăuntru.

Am simțit înțepătura lacrimilor în ochi și am încercat să cli-pesc, să le alung, dar voiam să-l văd. Voiam să-l simt. Și, ca și cum m-ar fi auzit, a străbătut încet distanța dintre noi. Vârfurile cizmelor lui aproape că le-au atins pe-ale mele când mi-a luat legăturile de salvie din brațe și s-a întins, aplecându-se peste mine, să le agățe pe frânghia din spatele meu.

— Ce faci? am șoptit.

Dar n-a răspuns. S-a uitat în jos la mine, mi-a găsit fața cu mâinile lui și s-a apropiat și mai mult. Degetele i s-au împle-tit în părul meu, până ce am înclinat capul pe spate și am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău, a spus cu o voce joasă, adâncă.

I-am cercetat fața.

— Pentru ce?

Și-a lăsat capul în jos, apropiindu-și buzele de ale mele.

— Pentru tot, mi-a răspuns.

Degetele lui mi-au strâns mai tare cozile împletite și m-a sărutat. A pătruns adânc în mine, umplându-mă cu toată căldura pe care mi-o furase iarna. Topind tot ce era înghețat, brumat în mine.

Mâinile îi erau fierbinți pe pielea mea și îmi urmărea linia gâtului, peste clavicule, coborând până la mijlocul de care m-a prins și m-a tras spre el. M-am ridicat pe vârfuri, încercând să mă apropii. Încercând să-mi croiesc drum prin șuvoiul adânc și buimac de gânduri care-mi curgeau prin cap. Să le alung pe toate. Mi-a desfăcut cămașa la gât și, când buzele i s-au mișcat peste partea de sus a umărului meu, am gemut. Pentru că mă durea. Mai mult decât rana provocată de săgeată. Mai mult decât ziua în care îl pierdusem pe Iri. Numai că era un cu totul alt fel de durere.

Și-a desprins mâinile din jurul meu și și le-a trecut peste cicatricea care-mi înconjura gâtul și care se vindeca încă. Peste urma lăsată de zgarda de *dýr*. S-a îndepărtat de mine și neîndurarea a reapărut pe chipul lui.

L-am prins de pieptar și l-am tras înapoi. Dar garda i se ridica de acum, cu fiecare gând care îi trecea prin minte.

— Eu nu-ți aparțin! i-am repetat vorbele pe care i le spuseseam în noaptea în care-mi scosese firele din braț; de data asta ca să ridic greutatea care-l apăsa și să reduc la tăcere orice șoapte i-ar fi trecut prin minte.

Și pentru că o mică parte din mine încă voia ca vorbele acelea să fie adevărate.

— Ba da, mi-a răspuns și mi-a dat la o parte părul de pe față, să mă poată vedea mai bine. Așa cum și eu îi aparțin!

Nu îmi mai puteam stăvili lacrimile care îmi curgeau de acum în voie. Nu mai puteam simți altceva decât acele părți din mine care îl atingeau. M-am întins după copcile platoșei lui, ținându-mi ochii pironiți într-ai lui. I le-am desfăcut, trăgând de pieptar, până ce am putut să-mi potrivesc mâinile pe sub cămașă și să-mi apăs palmele pe pielea lui. Mi-am lăsat degetele să alunece de-a lungul coastelor lui și el s-a cutremurat, lipit de mine, răsuflând din ce în ce mai greu.

Am împins nesiguranța și îndoiala în cel mai îndepărtat străfund din mine. Le-am îngropat acolo, laolaltă cu credințele și tradițiile care mă făceau să fiu cine eram. I-am tras cămașa peste cap, am aruncat-o pe jos împreună cu pieptarul și i-am atins cicatricile care-i brăzdau pielea în creste haotice. Petele de un albastru-închis ale vânățărilor de pe laturi... Forma trupului... Mi-a șters lacrimile de pe față, trecându-și degetele mari peste obrajii mei, și am zâmbit.

Mi-a desfăcut pieptarul și am ridicat brațele, să mi-l poată scoate, odată cu cămașa. Iar când m-a sărutat din nou, clipele parcă și-au încetinit curgerea. S-au dilatat și ne-au dat răgaz. I-am simțit trupul lipit de al meu, dezvăluind tot ce era între noi, iar sufletul parcă mi s-a deșirat, doar pentru a se împleti apoi strâns, strâns de tot, cu al lui.

Și i-am îngăduit s-o facă. Și m-am dăruit lui Fiske. Pentru că eram deja a lui.

PATRUZECI ȘI PATRU

IRI O ȚINEA PE INGE ÎN BRAȚE, PRIVINDU-MĂ PESTE UMĂRUL ei. N-avea nevoie să mi-o ceară, pentru că știam ce gândea. Noi urma s-o ducem pe Runa în siguranță în Aurvanger, în timp ce el aveau să se ducă împreună cu tata la întâlnirea cu aska.

I-a dat apoi drumul femeii, dar nu s-a întins spre mine. Nu trebuia să-mi spună că-i părea rău. Și mie îmi părea rău. L-am lăsat pe tata să mă îmbrățișeze de rămas-bun, în timp ce Mýra stătea rezemată de peretele casei, vorbind cu Fiske. Acesta o domina prin statură, dar poziția ei era una semeață, și-i înfrunța privirea cu o căutătură aprigă pe care i-o recunoșteam. Asta era, într-adevăr, Mýra. Mică, dar feroce. O văzusem doborând bărbați de două ori cât el. Ar fi putut să-l omoare în noaptea aceea, pe drumul către Fela, la fel de bine cum și el ar fi putut s-o omoare pe ea.

S-a îndreptat către mine cu ochii plecați și cu degetele mari înfipite în cingătoare. Am întins mâna să-i strâng umărul drept, iar ea a făcut la fel.

— Îmi pare rău, mi-a spus, atingându-mi, ușurel, vânătaia pe care mi-o făcuse pe față.

N-am iertat-o, pentru că, pur și simplu, nu era nevoie. O înțelesesem pe Mýra. Cunoșteam prea bine frica pe care o simțise, aceea de a-ți fi smuls totul și de a-ți fi amenințați ultimii oameni dragi. Eram, cu toții, războinici. Și era dornică să lupte pentru mine în același fel în care eram și eu gata să-mi dau viața pentru ea. Nimic n-avea să schimbe sentimentele noastre vreodată.

Abia după ce s-au micșorat în zare, coborând culmea înzăpezită, mi-am dat seama ce făcusem. Îmi petrecusem fiecare clipă încercând să ajung înapoi la ei, iar acum îi lăsam să plece fără mine! Dacă ar fi existat o ultimă șansă, aceasta era. Dar picioarele mi-au rămas nemișcate.

— Două zile, a încercat Fiske să-mi domolească neliniștea pe care-o văzuse crescând în mine.

— Ce ți-a zis? l-am întrebat, urmărind-o pe Mýra cum dispărea dincolo de culme.

— Că, dacă vei păți ceva, mă omoară, a răs el. Și chiar o cred.

De îndată ce nu i-am mai văzut, am trecut la treabă. I-am ascultat pe Fiske și pe Inge discutând. Despre planuri. Despre provizii. Despre călătoria spre Aurvanger. Mi-am ignorat inima pe care o simțeam cum era trasă parcă în josul muntelui și am lăsat sunetul vocii lui să mă învăluie și să atingă locul acela dinăuntru meu care era încă moale, vulnerabil. Până și numai amintirea modului în care mă atinseseră mâinile sale mă făcea să tremur. Ca și amintirea gustului gurii lui peste a mea. Nu puteam să desfac legătura dintre noi. Și nici nu voiam.

Am pregătit tot ce le făcea trebuință lui Inge și Runei ca să oblojească răniții. Am verificat armele, harnașamentele cailor, am umplut coburii și am împachetat pâinea. După ce am terminat de pregătit totul, ne-am dus la Runa și i-am ajutat și pe cei din familia ei. Mama ei mergea la luptă pentru prima dată

după douăzeci de ani! Și-a scos teaca sabiei dintr-o ladă prăfuită pitită în dosul casei, iar eu m-am așezat afară și i-am reparat gaura din pieptar. I-am urmărit pe ceilalți cum își încărcau caii, simțindu-mă, pentru prima dată, cu adevărat nevăzută printre ei. Era ca și cum uitaseră cu totul de mine.

În dimineața următoare, am pornit în josul muntelui, într-un șir lung, urmând poteca, iar eu am mers pe lângă calul lui Inge, împreună cu Halvard. Fiske călărea în frunte, împreună cu Vidr și Freydis, dar se tot întorcea să ne privească. Inge se uita la ei cu coada ochiului. O văzusem făcând asta după atac, când Vidr și *tala* păruseră să-l tot cerceteze pe Fiske. Nici mie nu-mi plăcea felul în care îl tot scoteau în față. Și nu-mi plăcea deloc ce putea însemna asta într-o bătălie.

Am făcut popas în pădure, adunându-ne în jurul unor focuri mici, ca să ne ținem de cald, iar Fiske a făcut de pază împreună cu un grup care a plecat cu Latham. Herja încă zăboveau jos, la poalele muntelui, în valea din nord. Luminile focurilor lor arătau cât de mare le era tabăra și mă bucuram că nu puteam vedea cât de numeroși erau. Nu voiam să știu câți aveau să fie când urmau să intre pe câmpul de bătălie. Voiam să lupt cum o făcusem întotdeauna. Fără să mă gândesc ce șanse de izbândă aveam.

Inge, Halvard și cu mine am dormit unul lângă altul pe pământ, în pădure, iar eu m-am trezit în mijlocul nopții cu Fiske strecurându-mi-se sub pătură, în întuneric. Și-a ascuns fața în părul meu și m-a strâns în brațe. Am visat, fără griji, până când s-a desprins de lângă mine, să se întâlnească negreșit cu Vidr și cu ceilalți, când s-a crăpat de ziuă. M-a sărutat între ochi și i-am ascultat pașii cum se îndepărtau printre copaci.

M-am rostogolit și am zărit-o pe Inge, care era acoperită cu o blană de urs și avea fața îndreptată spre mine. Ochii ei

obosiți erau pe jumătate deschiși, privindu-mă peste Halvard care dormea încă, iar inima mi s-a strâns în piept. Mă așteptam ca pe chipul ei să-și facă loc teama sau dezaprobarea, dar nu a fost deloc așa. În schimb, mi-a întins mâna. Când i-am luat-o, a ridicat blana de urs și m-a tras sub ea, mai aproape de Halvard, învelindu-mă. A zâmbit, înainte să adoarmă la loc, și i-am privit respirând împreună, liniștiți, până ce în tabără a început din nou mișcarea. Halvard s-a întins și picioarele lui le-au căutat pe ale mele pe sub pături.

Am luat-o pe drumul ocolit, pe lângă lac, pentru că eram prea mulți să putem traversa pe gheața subțire. Cât am călătorit, în cea de-a doua noapte, am stat aproape de Runa. Când am ocolit ultimul munte, am văzut clanul aska în valea dinspre est, adunat în spatele cărărilor zigzagate. Păreau atât de mici, atât de puțini în comparație cu herja!

Erau ultimii dintre noi. Ultimii din clanul meu.

Fiske s-a oprit lângă mine, la marginea povârnișului, uitându-se în jos la ei. Am stat acolo, în liniște, multă vreme, în timp ce războinicii riki treceau pe lângă noi, iar vântul se năpustea asupra noastră în rafale, vuindu-mi în urechi.

— La ce te gândești? m-a întrebat, luându-mă de mână.

— Mă gândesc că nu mai vreau să lupt.

Degetele i s-au strâns în jurul alor mele. Părea atât de prostească acum, toată lupta. Toate morțile, toate pierderile, toate bocetele... Dușmănia dintre clanurile noastre nu fusese nimic față de nenorocirea care se abătuse asupra noastră.

— Ce-o să faci? m-a întrebat, cu voce joasă. Dup-aia...?

L-am privit, dar și-a ținut ochii țință asupra taberei, nu i-a coborât spre mine.

— Tata și Mýra sunt în Hylli...

Era singurul răspuns pe care i-l puteam da. Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost să mă duc acasă și să-l las pe el în Fela. Dar n-avea rost să-mi imaginez ceva ce era posibil să nu se întâmple niciodată. Căci puteam muri amândoi luptând cu herja.

Buzele i s-au depărtat, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar n-a făcut-o. M-a îmbrățișat pe după umeri și m-a tras mai aproape.

Când am ajuns noi în vale, soarele apunea, iar războinicii riki își făcuseră tabăra dincolo de râu. Conducătorii fuseseră de acord că, dacă am fi păstrat separate clanurile, asta ne-ar fi oferit cele mai multe șanse pentru a evita toate complicațiile. Aska formau un rând la marginea apei, ținându-ne sub observație. Dar, de data asta, nu pentru a lupta.

Mi-am croit drum peste râu și am mers pe poteca dintre corturile albe, căutându-i pe tata și pe Iri. Hagen mi-a indicat direcția în care era cortul de adunare și i-am găsit stând în jurul unui foc, împreună cu Espen. Iri s-a ridicat și m-a întâmpinat. Să îl văd acum, printre luptătorii aska, în timp ce era îmbrăcat, în continuare, cu armura de războinic riki, era nespus de ciudat și de nefamiliar. Dar așa avea să fie și în luptă. Aska și riki împreună.

— Runa? m-a întrebat.

— E cu Inge, l-am liniștit. Unde-i Mýra?

— O ajută pe Kalda să se pregătească pentru vindecarea celor care vor fi răniți, mi-a spus, făcând un semn din cap către cortul tămăduitoarei, pe pânza căruia se mișcau umbre proiectate de foc.

— Vidr vrea să ne întâlnim dis-de-dimineată, l-am înștiințat. În seara asta o să ridice tabăra și-o să păzească marginea văii, să se asigure că herja nu știi că deja suntem aici.

— N-avem mult timp la dispoziție. Poate, cel mult, încă o zi înainte să fim siliți să atacăm, s-a auzit vocea lui Espen din spatele lui.

Tata a dat din cap, încuviințând:

— Așa cred și eu.

Soarele apusese deja când am revenit cu Iri lângă râu. Am găsit vadul și, când m-am oprit, s-a întors să mă aștepte.

— Rămân aici în noaptea asta, i-am zis.

Tabăra riki de dincolo de apă, din depărtare, începea să fie luminată de focurile de noapte. Am stat umăr lângă umăr, privind-o.

— O să-i spun lui Fiske, mi-a zis.

Vocea lui profundă era delicată. Plină de grijă.

Am încercat să-i deslușesc expresia de pe chip, dar și el făcea același lucru cu mine.

— Nu știu ce să fac, i-am mărturisit.

Alesesem deja, dar nu știam dacă alegerea mea era una cu care clanul meu s-ar fi putut împăca.

— Ba da, știi, m-a asigurat, privindu-mă din nou.

— Nu pot să-i părăsesc pe aska, am șoptit. Nu acum.

— Poate n-o să fie nevoie, m-a liniștit.

Dar n-aș fi putut niciodată să-i cer lui Fiske să trăiască printre aska așa cum trăia Iri printre riki.

Am rămas uitându-mă cum trecea fratele meu râul, în timp ce se înnopta. Când mi-am plimbat privirea peste oglinda apei, l-am zărit pe Fiske. Silueta i se profila pe malul râului. Se uita peste apă, spre tabăra noastră, și m-am întrebat dacă mă putea desluși în întuneric. Dacă mă putea simți urmărindu-l.

— Eelyn!

Vocea tatei a ajuns la mine și am aruncat o ultimă privire peste umăr, către locul unde stătea Fiske, înainte să mă duc

spre părintele meu. M-am aplecat și am intrat în cortul în care mă aștepta, împreună cu Mýra. Părul îi cădea prietenei mele pe umeri, ajungându-i până la șolduri. Arăta exact ca atunci când eram mici. M-am așezat pe un scăunel și ea mi-a înclinat capul pe o parte, trecând cu grijă tăișul cuțitului peste partea rasă din scalpul meu, pe sub părul lung de pe partea dreaptă a capului. Când a terminat, am ridicat mâna și mi-am trecut degetele peste ea.

— Ce s-a întâmplat în Fela? m-a întrebat ea, ștergându-și lama de pantaloni. Înainte să vii în Hylli?

Ochii mi-au fugit către tata, dar el era aplecat deasupra sabei sale, ascuțindu-i tăișul.

— Adică? am întrebat-o, la rândul meu.

— Ți-ai dat inima celui războinic riki, a șuiert.

Nimic din tonul ei nu-i trăda gândurile.

Nu intenționez să neg, cumva. Mýra mă cunoștea la fel de bine ca tata. Dar el avusese bunul-simț să nu-mi pună întrebări ale căror răspunsuri nu voia să le afle.

— N-ai înțelege, am șoptit.

Și am strâns din ochi, amintindu-mi cum îmi spusese Iri, cândva, exact aceleași cuvinte.

Și-a vârât cuțitul înapoi în teacă și s-a uitat în jos la mine.

— N-am nevoie să înțeleg, mi-a zis, dându-mi mâna, să mă pot ridica. Ești vie și ești cu noi. Asta-i tot ce mă interesează.

I-am luat mâna și m-am ridicat în picioare. Apoi s-au așezat în genunchi și mi-am găsit un loc alături de ei, scoțând idolul mamei din pieptar. Lângă mine, Mýra ținea în mâini idolii întregii ei familii. Mama ei, tatăl, sora și fratele... Încă le puteam vedea în minte chipurile, iar vinovăția dură și densă care mi se adunase toată în gâtlej parcă îmi îngreuna respirația.

Am răsuflet adânc, încălzită de sunetul familiar al rugăciunilor. Vorbele lor șoptite au răsunat în cort și am rămas tăcută, ascultându-le vocile. Am închis ochii, apăsându-mi idolul pe inimă, dar n-am plâns. Neliniștea dispăruse, acum, că eram lângă ei și știam că Iri și Fiske erau în siguranță pe celălalt mal al râului. La fel și Inge, Halvard și Runa.

Am atins fața idolului mamei. Mi-am apăsat buzele de el și m-am rugat. Aceleași rugăciuni pe care i le adresasem lui Sigr din ziua în care murise ea.

Și apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată în viața mea.

M-am rugat Thorei.

PATRUZECI ȘI CINCI

CEI CARE NU LUPTAU AU PORNIT SPRE VIRKI ÎN DOUĂ grupuri separate, majoritatea bătrâni și copii. Halvard i-a fost dat în grijă Gydei, care își purta bebelușul legat în spate. A plecat prin dosul cortului lui Kerling, uitându-se înapoi la noi în timp ce străbăteau valea. N-a protestat, dar nu i-a convenit, cum nu i-a convenit nici lui Kerling. Voiau să lupte. Dorința ardea ca un infern pe fețele lor.

Am ajutat-o pe Inge să pregătească bandajele și l-am tot așteptat pe Fiske să vină, dar n-a sosit. Iar când riki s-au liniștit în corturile lor, am ieșit să-l aștept și afară. Mirosul focului de pe altar se ridica în aer, odată cu vântul care străbătea râul dinspre tabăra aska. Făceau sacrificii și îi cereau lui Sigr să ne binecuvânteze lupta.

Fiske n-a coborât pe potecă decât după ce s-a întunecat. S-a oprit în deschizătura cortului, cu fața trasă și obosită, privindu-mă.

Îmi împletisem părul pentru război, lăsându-l să-mi curgă pe spate în codițe lungi. Îmi verificasem toată armura și armele pentru ultima oară și-l priveam pe sub sprâncene pe Fiske cum

facea același lucru. De câte ori o mai făcuserăm amândoi înainte, pe când ne pregăteam să ne luptăm unul cu altul?

I-am tras părul pe spate, împletindu-i-l într-un nod strâns, și am luat *koholul* din coburul meu, să-i pot încercui ochii cu degetul mare. Apoi m-am așezat pe pat și m-am uitat în sus spre el, să mă poată picta și el. Am înclinat capul pe spate și am închis ochii, în timp ce-și plimba degetele aspre peste pielea mea.

— O să meargă? am întrebat.

Mâinile i s-au oprit și am deschis ochii.

— Da, mi-a răspuns.

Eu nu eram la fel de sigură. Fusesem în pragul morții de prea multe ori. Indiferent ce îngăduință îmi arătase Sigr, era probabil pe sfârșite.

— Dacă voi muri mâine, am înghițit în sec, să ai grijă de Iri.

A aprobat cu un semn din cap. Nu avea de gând să spună că nu urma să se întâmple, pentru că văzuserăm amândoi suficienți oameni din clanul fiecăruia pierind ca să știm că era posibil.

— Și dacă nu? m-a iscodit.

— Adică?

S-a uitat în jos la mine, adunându-și cuvintele în minte înainte de a le rosti.

— Dacă te-ntorci în Hylli, vreau să vin cu tine, a murmurat. Am răsucit un colț al păturii în mâini.

— Și familia ta? l-am întrebat.

— Eu, unul, voi veni cu tine, a insistat.

De data asta cuvintele erau ferme.

Am aprobat dând din cap, încercând să suflu printre lacrimile care mi se adunau în gâtleej. Nu voiam să plâng. M-am întins spre el și s-a lăsat în genunchi în fața mea, între picioarele mele, răsuflând adânc când s-a rezemat de mine. I-am susținut greutatea, îmbrățișându-l strâns.

— N-am vrut să ți-o cer, am șoptit cu glas tremurat.

Și-a pus capul pe umărul meu.

— Nu-i nevoie să mi-o ceri, m-a încredințat.

Am zâmbit, cu buzele apăsate de urechea lui. Pentru că Fiske trăia după poruncile inimii lui. Făcea numai lucrurile în care credea. Era motivul pentru care nu-l părăsise pe Iri în crevasă și motivul pentru care mă dusesese acasă.

S-a cățărat în pat lângă mine și și-a împletit picioarele cu ale mele. Am tras pătura peste noi și l-am privit în timp ce se culdea într-un somn adânc, cum visa, cu fața relaxată și ridurile de pe frunte netezite. L-am sărutat acolo și m-am uitat la el până ce ochii mi s-au îngreunat.

Iar apoi l-am urmat în somn.

Am deschis imediat ochii la auzul unui fluierat îndepărtat. Fiske deja sărise în picioare, frecându-și fața cu amândouă mâinile, și-și trăgea cizmele. M-am ridicat încet, căutându-le pe ale mele prin întuneric și potrivindu-mi teaca sabiei. Mi-am încrucișat brațele la piept, prinzându-mă cu degetele de umeri, ca Fiske să-mi poată strânge clemele. Mi-a vârat idolul mamei înăuntru, lângă piept. Sperasem ca durerea din umăr să se fi micșorat.

Restul taberei se pregătea afară, în timp ce eu i-am strâns armura lui Fiske, verificând totul de două ori. Când îmi treceam mâinile a treia oară peste ea, mi le-a prins și a așteptat să mă uit la el.

— Pe partea stângă, lângă chei, a spus cu vocea încă răgușită. O să fiu acolo cu Iri.

Am aprobat cu un semn din cap. Avusesem dreptate în legătură cu planurile lui Vidr. Îl pusese pe Fiske să conducă unul dintre grupuri!

Mi-a ridicat mâna și mi-a deschis pumnul, apăsându-și buzele pe palma mea, iar atingerea lui mi-a străbătut tot trupul, ținându-mă locului. Apoi buzele lui le-au găsit pe ale mele în întuneric, moi și calde, mulându-se pe ele.

— *Qnd eldr!* i-am șoptit pe buze strigătul de luptă al clanului său.

„Să răsuflă foc!”

A zâmbit, m-a prins de ceafă și m-a sărutat pe obraz.

— *Qnd eldr!* mi-a urât și el.

Ne-am aplecat și am ieșit din cort, în întunericul dinaintea zorilor. M-a strâns de mână pentru ultima oară, înainte să pornească în jos pe potecă, alături de ceilalți războinici riki care se îndreptau spre locurile lor. Nu m-am uitat în urma lui, în schimb, am alergat în direcția opusă, spre luptătorii aska. Fiecare clan avea sarcina lui și, dacă reușeam, aveam să-i vedem pe riki în Hylli.

Cei care urma să supraviețuim.

M-am apropiat de ceilalți, căutând-o pe Mýra. L-am văzut, mai întâi, pe tata, iar privirea lui a prins-o pe a mea în timp ce mă apropiam de el. S-a aplecat să mă sărute înainte să mă împingă la locul meu, fără un cuvânt.

Mýra mă aștepta deja și ne-am verificat din nou armurile una alteia.

Ochii i-au coborât pe umărul meu.

— Cum e? m-a întrebat.

L-am mișcat și m-a durut.

— Pot să-l folosesc. Dar e slăbit, am recunoscut.

A aprobat dând din cap și și-a făcut gura pungă.

— Atunci stai în dreapta mea! mi-a cerut.

Asta însemna că avea să lovească mai mult cu stânga, deși nu era mâna ei bună. Dar făcusem și eu același lucru pentru

ea în trecut. Asta făceam una pentru alta. Așa supraviețuiam. Și să fiu din nou împreună cu ea în prima linie era ca și cum m-aș fi întors acasă. Într-una care nu putea fi niciodată arsă sau distrusă.

M-am întors spre întunecata vale de est. Nu vedeam codrul care ne separa de năvălitorii herja, dar era acolo. Și cunoșteam pădurea aceea. Ne luptaserăm în ea toată viața.

Am vârât mâna sub pieptar, căutând idolul mamei, și degetele mele au dat peste altceva. L-am pescuit de unde fusese îndesat, lângă inima mea, și l-am scos la iveală. Am zâmbit larg, aproape cu lacrimi. Era un *taufr*, unul dintre talismanele folosite de riki ca să-i apere pe aceia pe care-i iubeau. Fiske mi-l vârâse sub pieptar împreună cu idolul mamei. Piatra era netedă și neagră, cu runele gravate pe suprafața sa.

Ala sál. „Purtător de suflet.”

Am băgat talismanul înapoi sub pieptar.

Mýra și-a ridicat scutul în față, iar eu mi-am scos sabia și cuțitul, cumpănindu-le greutatea în mâini. Rugăciunile clanului meu s-au ridicat de jur-împrejurul nostru și m-am alăturat lor, fixându-mi ochii asupra întunericului, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai repede. Fiecare mușchi mi se trezea în jurul oaselor, chemându-mi tot corpul la viață.

M-am rugat lui Sigr pentru tata și Mýra. M-am rugat Thorei pentru Iri și Fiske.

A răsunat un fluierat și am început să alergăm ușurel. Picioarele ne loveau aproape la unison pământul și ne-am topit în pădurea din fața noastră, păstrându-ne rândurile în timp ce ne strecuram printre copaci. Când am ajuns la pândari, luptătorii aska din dreapta noastră i-au doborât la pământ unul câte unul. Am ajuns în cealaltă parte a pădurii, iar stelele încă străluceau

deasupra taberei pe un cer senin și limpede. Năvălitorii herja care stăteau de pază erau exact unde ne doream să fie.

Ne-am aplecat și am coborât dealul, împrăștiindu-ne în jurul aripii de est a taberei. Și nu ne-am oprit. Ne mișcam împreună ca un stol de păsări și, când am ales un cort, i-am făcut semn Mýrei. Și-a coborât bărbia ca răspuns și m-a urmat când am luat-o la stânga. Ne-am oprit de ambele părți ale intrării și i-am susținut privirea în lumina lunii înainte să mă strecor înăuntru, cu pași neauziți pe terenul umed.

Erau două paturi, un bărbat și o femeie. N-am ezitat. Ne-am apropiat cu cuțitele în aer de corpurile adormite și mi-am ținut răsuflarea când am pus mâna pe gura femeii herja, trecându-i tăișul cuțitului peste gât. A zvâcnit și m-am aplecat peste ea, înăbușindu-i țipătul în timp ce se zvârcolea sub mine. Am așteptat să se liniștească.

În spatele meu, Mýra adăsta deja în deschizătura cortului.

Am alergat la următorul cort și un alt luptător aska a țâșnit în întuneric pe lângă noi. Am ucis alți șapte herja care dormeau până când liniștea a fost spartă de primul strigăt. Am înlemnit, rămânând aplecată peste corpul cald încă de pe pat, ascultând dincolo de răsuflarea mea întretăiată.

Mormăieli.

Ceva care era dărâmat.

Fluieratul.

De-acum știau că eram acolo!

M-am răsucit pe călcâie în timp ce tabăra a izbucnit într-un adevărat vacarm, iar un bărbat a țâșnit prin deschizătura cortului de lângă noi, mânuind securea. Mi-am rotit brațul peste cap și am aruncat-o pe-a mea. Lovit în umăr, el a căzut în genunchi și apoi pe burtă, îngropându-mi securea sub el, în timp ce se prăbușea.

Am alergat și am alunecat în noroi, rostogolindu-l ca s-o recuperez, când un alt bărbat s-a apropiat din spatele nostru. Mýra și-a trecut sabia prin el și a plescăit din limbă către mine. Era timpul s-o luăm din loc. Am sărit în picioare, înfigându-mi un călcâi în țărână, să mă pot azvârli înapoi spre pădure, împreună cu ceilalți aska. Mi-am vârât sabia și securea în tecile lor în timp ce alergam.

În spatele nostru, panica se răspândea iute prin tabără, iar țipetele și sunetele scoase de metalele care se loveau au umplut aerul în timp ce conducătorii herja își strigau ordinele. Am sărit peste un leș de pe jos, privind în jur. Eram încă în număr destul de mare. Aveam șanse.

Am dispărut dincolo de linia copacilor și nu ne-am oprit. Am alergat spre Hylli, cu pași ușori, sărind peste rădăcinile copacilor și peste pietrele amestecate într-un labirint pe sub coroanele copacilor. Sunetul familiar al pașilor Mýrei rămânea aproape de mine în timp ce iuțeam pasul.

Vuietul năvălitorilor herja s-a auzit când am ajuns în valea din est. Odată cu primii zori, i-am văzut în depărtare.

Veneau după noi.

PATRUZECI ȘI ȘASE

M-AM SILIT SĂ ÎNAINTEZ MAI IUTE, CU FIECARE PAS. AM zorit și-am tot zorit, mișcându-mi viguros brațele pe când goneam prin vale. În spatele nostru, năvălitorii herja ne urmau într-o îngrămădeală haotică. În față, războinicii riki așteptau în Hylli. Fiske și cu Iri așteptau împreună cu ei.

Mi-am măsurat cu grijă răsufările, cu ochii pironiți asupra mării pe care o puteam simți în vânt. Mirosul de acasă. Își găsise drum spre mine, trăgându-mă înainte. Purtându-mă pe aripile lui.

Sunetul năvălitorilor a crescut în spatele nostru și sabia care-mi atârna în teaca de la cingătoare, pe șold, începuse deja să-mi învinețească piciorul. Dar am alergat mai iute. M-am străduit mai tare. Am săpat adânc și am găsit-o din nou. Pe Eelyn cea care luptase și supraviețuise de mai multe ori decât știa să numere.

Am scos toate amintirile despre luptă și le-am prefirat în minte: Iri, lângă mine, cu câte o secure în fiecare mână... Mýra, alergând în fața mea și răcnind... Mi-am amintit cine eram: o luptătoare aska, una care pierduse totul. O fată cu foc în vene. I-am spus luptătoarei aceleia să continue să alerge.

Se mișcau repede și se apropiau tot mai mult de noi. Aco-perișurile arse din Hylli au apărut în fața ochilor noștri și un fluierat a răsunat peste dealuri. Luptătorii aska au făcut dreapta din scurt, spre stâncile deasupra cărora pluteau păsări de mare ce planau, purtate de vânt. Mi-am lăsat capul pe spate, căutând ultimul strop de putere din mine care să mă poarte încă puțin.

N-am încetinit. Am gonit spre faleză, unde cerul albastru întâlnea, pe neașteptate parcă, stânca, în timp ce apa spumega dedesubt. Avântul alergării din ultima oră ne purta spre ea. Oamenii din clanul meu au dispărut peste margine în fața mea, pe măsură ce vedeam capete apărând pe pozițiile lor din sat. Arcași. Primele săgeți au șuierat prin aer, înălțându-se peste noi într-un arc când Mýra și cum mine am ajuns la stâncă.

Ne-am numărat pașii, aruncându-ne greutatea înainte, în timp ce terenul se înclina în fața noastră, și am aterizat pe-o parte, alunecând cu picioarele înainte și mâna atârându-mi în urmă. Corpul mi-a alunecat peste piatra dislocată, până ce stânca a dispărut de sub noi și am căzut. Vântul a șfichiuit în jurul meu și mi-am îndreptat corpul, mi-am prins sabia într-o parte și am tras aer adânc în piept, umplându-mi plămâinii, în timp ce marea albastră ca un giuvaier îmi venea în întâmpinare.

Am lovit apa cu putere. Bulele de aer m-au înconjurat în șiruri mișcătoare pe măsură ce alte trupuri cădeau în apă și am ieșit la suprafață, uitându-mă după Mýra. Plutea spre mal, luptându-se să-și croiască drum prin apă cu o singură mână. Am dat din picioare spre ea, în timp ce plămâinii îmi ardeau și apa rece puneă stăpânire pe mușchii mei oboșiți.

Am ieșit din nou la aer, smucită de curent. Mýra s-a târât pe stânci și s-a prăbușit, în timp ce alți aska săreau de pe stânca de deasupra și cădeau în apă. În câteva clipe herja aveau să ne înconjoare. Lângă sat, cheiul se întindea peste apă și am privit

chipurile oamenilor, căutându-i pe Fiske și pe Iri. Când i-am găsit, aveau deja ochii pironiți asupra mea. Stăteau în picioare, pregătiți să-i ia pe năvălitorii herja din apă unul câte unul. Am răsuflat lung văzându-i, înainte să-mi pun gândurile în ordine. Colțul ascuțit al unei pietre m-a zgâriat pe spate când m-am cățărat pe mal, unde Mýra încerca să se ridice în picioare.

— Mýra! am strigat-o și am văzut-o cum cădea în genunchi, ținându-și strâns brațul.

S-a uitat în sus la mine cu fața palidă.

— E terminată... mâna mea, mi-a spus.

Am îngenuncheat lângă ea, scoțându-i scutul și pipăind pe sub pieptar, pentru a-i simți oasele umărului. Am apăsat cu degetele până am găsit umflătura moale de deasupra brațului și ea s-a ghemuit toată, gemând. Avea dreptate. Umărul îi era dislocat. Mi-am scos cuțitul și i-am tăiat legăturile pieptarului pe sub braț. Nu era timp. I l-am ridicat peste umăr și ea și-a arcurit spatele, țipând.

În jurul nostru, luptătorii aska se cățarau afară din apă și se îndreptau spre sat. M-am dat înapoi, potrivindu-mi călcâiul cizmei peste coastele de sub brațul ei, în timp ce valurile se spărgeau în jurul nostru.

I-am prins încheietura cu ambele mâini, uitându-mă în ochii ei și așteptând încuviințarea. A tras aer adânc în piept.

— Dă-i drumu'! mi-a cerut.

Mi-am lăsat încet greutatea spre spate, trăgând-o cu grijă de braț, în timp ce ea gemea din toți rărunchii. Am așteptat ca încheietura să-i alunece înapoi la locul ei, păstrându-mi strânsoarea fermă și egală. A alunecat, iar ochii Mýrei s-au deschis larg în timp ce trăgea aer în piept. S-a uitat peste mine, cu ochii măriți.

— Eelyn! a strigat.

I-am dat drumul, luându-mi cuțitul din nisip. O femeie herja venea drept spre noi, împrôșcând cu apă în timp ce alerga. Am sărit de jos și mi-am repezit corpul într-al ei, scufundând-o. S-a luptat cu mine până ce am împuns-o cu cuțitul în stomac și apa din jurul nostru s-a colorat în roșu, în timp ce sângele femeii se scurgea până la ultima picătură. Trupul i-a fost luat de următorul val și m-am uitat în sus de unde alți herja începuseră să cadă peste marginea stâncii, unii cu săgeți ieșind din ei. Cădeau în apă ca bolovanii, vânturând din brațe și dând din picioare.

Mýra se ridicase deja când m-am întors pe plajă. M-am mișcat iute, adunându-i teaca dintre pietre înainte să i-o arunc peste cap și să i-o leg în diagonală peste piept, ca să-i țină brațul strâns. I-am îndesat sabia în cealaltă mână și am alergat spre Hylli, în timp ce alți herja plonjau în mare.

Un alt roi de săgeți a șuierat pe deasupra noastră, lovindu-și țintele din spatele nostru, și am ajuns la partea netedă a plajei care ducea către lăcașul pentru sacrificii. Ochii mi-au fugit înapoi spre chei. Era încă plin de războinici riki, dar nu i-am mai putut vedea pe Fiske și pe Iri. Ne-am dus spre poteca principală care străbătea satul și herja care nu ne urmaseră peste marginea stâncii au coborât dealul, exact cum plănuise tata.

S-a auzit un alt fluierat și primul rând de riki a pornit spre ei. S-au întâlnit pe pantă, într-o zgomot asurzitor, iar Mýra și cu mine am fugit printre casele abandonate, îndreptându-ne spre terenul pârjolit unde se înălțase cândva sanctuarul. Năvălitorii aveau să înainteze. Iar noi urma să-i întâmpinăm acolo.

Norii se rostogoleau spre noi, acoperind cerul, iar eu stăteam cu ochii la Mýra. Alerga cu brațul prins într-o parte, purtându-și sabia în mâna stângă, iar, când am ajuns la locurile noastre printre ceilalți aska, s-a lăsat jos, pe călcâie, suflând greu din cauza durerii.

M-am împins printre ceilalți și m-am așezat lângă ea.

— Te simți bine? am întrebat-o.

A încuviințat, cu dinții strânși.

— Mi-e bine, m-a încredințat.

M-am uitat în spatele nostru, în josul plajei, către golful care știam că se întindea ascuns după stâncă.

Și, când m-am întors din nou spre ea, se uita către mine cu ochi strălucitori și fierbinți precum cărbunii.

— Să nu-ndrăznești s-o zici! a lătrat către mine.

Nu m-ar fi iertat niciodată dacă i-aș fi spus să se ascundă. Știam asta, pentru că mă simțeam la fel. Nu s-ar fi retras niciodată. Mai ales dacă eu încă luptam. Am prins-o de brațul stâng și am ajutat-o să se ridice lângă mine. S-a îndreptat, răsufând ritmic și îmbărbătându-se.

Pe plajă războinicii riki erau amestecați cu năvălitorii herja. Un roi de luptători acoperise aproape fiecare palmă de pământ, tăișurile fluturau pe deasupra capetelor și strigătele acopereau sunetele valurilor. Când corpurile s-au despărțit, am văzut-o pe *tala* rotindu-se cu o secure deasupra capului. A lovit, iar în mișcarea ei am putut desluși limpede anii lungi pe care și-i petrecuse luptând. S-a aplecat peste un herja căzut și l-a prins de păr, să-i poată spinteca gâtul. Când s-a ridicat, și-a scuturat lama de sânge și s-a uitat după următorul.

Am rămas pe loc, așteptând, iar, când un alt grup de herja a coborât panta de deasupra satului, ne-am aplecat în vânt și am pornit după ei.

Mi-am potrivit pasul după al Mýrei și mi-am găsit prima țintă. Un herja blond, cu șanțurile adânci ale unei lame de sabie săpate în armura argintie de pe piept. Când m-a văzut, și-a fixat privirea într-a mea și și-a modificat traseul, să ne ciocnim. Am alergat direct spre el, scrâșnind la fiecare pas, iar apoi m-am răsucit și-am lăsat securea pe care mi-o legănam

deasupra capului să mă împingă într-o parte. Picioarele mi s-au desprins de pământ, mi-am strâns brațele, tăișul i-a găsit șoldul, iar eu am lovit pământul și m-am rostogolit.

O cizmă m-a izbit în umăr și am strigat. Când m-am uitat la el, zăcea pe spate, cu brațele desfăcute în lături, privind spre cer, în timp ce în jurul lui războinicii alergau. M-am aplecat peste el, mi-am smuls securea din carnea lui și sângele a țâșnit liber, stingându-i lumina din ochi.

Mýra și-a scos sabia dintr-un leș din apropiere, împleticindu-se, cu brațul drept atârându-i. Alți doi războinici se îndreptau spre noi. Am luat scutul unuia căzut de pe jos și m-am înfipt în picioare, ridicându-mi securea. Am așteptat ca prima femeie să se apropie și m-am ghemuit, răsturnând-o. A zburat peste scut și mi-am ridicat brațul, trimițându-i securea în spate.

Mýra era pe pământ, sub celălalt herja, care se pregătea să-și treacă sabia prin ea.

— Nu! am strigat.

Panica m-a lovit ca și cum tocmai s-ar fi deschis pământul sub noi.

Am sărit peste femeia care sângera pe jos și am aruncat scutul deasupra Mýrei. Ea s-a ghemuit dedesubt, iar eu m-am întors să-l înfrunt pe herja. Sabia lui a căzut între noi și mi-am ridicat securea s-o opresc. A prins lama cu o forță care m-a făcut să scap securea printre degete, iar aceasta a căzut pe jos, lângă mine.

Cuțitul din cealaltă mână a lui a zvâcnit spre mine și am încercat să mă trag înapoi, dar lama m-a lovit sub coaste. Am aruncat o privire spre sângele care-mi țâșnea de sub pieptar și mi-am desfăcut brațele, prinzându-l pe bărbat de mijloc și doborându-l. Ne-am rostogolit până ce sabia i-a căzut din mână. Când m-am prăbușit pe spate, Mýra era în picioare deasupra noastră, ținând scutul. L-a ridicat și l-a coborât asupra capului bărbatului, cu un strigăt gutural. Oasele acestuia au fost

zdrobite de greutatea scutului, iar trupul i-a rămas flasc lângă mine înainte să mă pot târi spre securea mea.

Războinicii care rămăseseră în picioare se îndreptau către plajă, unde ultimii herja fuseseră prinși pe stânci, între sat și apă. Ne-am îndreptat spre ei. Am ignorat înțepătura dintr-o parte, căci sângele îmi pulsa atât de tare, încât abia o mai simțeam. Mýra l-a luat în primire pe primul herja care ne-a ieșit în cale, iar eu pe următorul, cu ochii ațintiți asupra apei, unde trupurile pluteau, ciocnindu-se unul de altul într-un ocean de roșu.

Aska... Herja... Un riki înalt, masiv, cu părul închis la culoare prins la spate într-un nod pe jumătate desfăcut...

Un vârtej asurzitor s-a căscat în mine și am alergat în apă, inhățând trupul și întorcându-l. Dar, slavă zeilor, nu era el!

M-am întins după altul.

Apoi după altul.

Inima mi se oprise în piept și am uitat de zgomotele bătăliei din jurul meu. Am uitat de mirosul sângelui care-mi îmbibase armura. Am căutat cu disperare, întorcând unul după altul leșurile din apa din jur, până ce un suspin mi-a scăpat din piept.

Mýra și-a croit drum până la mine.

— Nu-l găsesc! m-am bâlbâit.

Un herja a apărut în spatele ei și m-am șters pe față, să-mi limpezesc privirea.

— Jos! i-am strigat.

M-a ascultat, iar eu am smuls cuțitul de la brâu și l-am aruncat. Lama i s-a înfipt bărbatului în gât. Am plecat prin apă și l-am lăsat, apăsându-și, disperat, gâtulejul.

— Eelyn!

I-am auzit vocea și totul s-a oprit. Apa... Lupta... Vântul... M-am uitat spre plajă, încercând să-l găsesc, dar, mai întâi, l-am văzut pe Iri. Își prăvălise securea, cu o mișcare circulară, asupra unui herja de pe plajă.

— Eelyn!

Și atunci l-am găsit. Fiske stătea în picioare la marginea apei, uitându-se la mine, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i. Sabia îi atârna grea într-o mână, strălucind roșie de sângele herja care-i curgea de pe tăiș. Privirea i-a întâlnit-o pe a mea și am coborât sabia în apă. Mi-am simțit trupul dintr-o dată slăbit. Dar și greu. Ușurarea mi-a destins fiecare mușchi încordat, dureros. Iar apoi privirea i s-a schimbat. Buzele i s-au depărtat, fața i s-a strâmbat. Și-i știam acea privire. Mi-am amintit-o. Din ziua în care-l văzuserăm pe Halvard legat în urma calului, cu sângele curgându-i din nas.

Greutatea unui corp s-a prăbușit asupra mea, doborându-mă, iar sabia mi-a căzut pe fundul mării. Am ajuns sub apă, unde lumina soarelui care pătrundea printre nori transforma lichidul roșu din jurul meu într-un văl roz. Lângă mine au apărut niște picioare și niște mâini au coborât, prinzându-mă de gât și strângând. Când am țipat, un nor de bule s-a revărsat în jurul meu. Bărbatul nu era decât o formă neclară dincolo de oglinda apei, cu fața strâmbă, cu dinții rânjiți. M-am zbatut sub greutatea lui, lovind din picioare, încercând să mă ridic. Dar nu găseam niciun punct de sprijin. Nisipul și pietrele alunecau sub mine, cedând, în timp ce degetele mi se agățau de brațele lui. Simțeam cum îmi pierdeam puterile.

M-am zvârcolit, încercând să alunec și să scap, dar herja era prea voinic. Strânsoarea lui era prea puternică. Iar când am încetat să mă mai mișc, mi-am văzut mâinile plutind în fața mea, părul ridicându-mi-se în șuvițe aurii în fața ochilor. Gândurile mi-au părăsit încet mintea, chipul mi s-a relaxat și mi-am fixat privirea asupra cerului, dincolo de fața bărbatului, în timp ce apa rece a mării îmi șiroia în plămâni.

Soarele a sclipit pe armura lui argintie, iar lumina strălucitoare a crescut și s-a mărit până când a devenit un tot. M-a înghițit.

Ceva m-a legănat în apă, iar strânsoarea mâinilor s-a desfăcut, eliberându-mă. Am clipit încet, iar bărbatul a dispărut. Nu mai exista decât cerul tremurător. Am ieșit din apă și i-am văzut fața. Fiske! Linia colțuroasă a fălcilor lui se lărgea când striga, privindu-mi fața. Nu-l puteam auzi.

Iar apoi apa s-a revărsat din mine, în timp ce sarea îmi ardea pieptul și gâtul. M-a tras spre el și sunetele s-au reîntors. Apa, satul, războinicii... M-a ridicat, ținându-mă de mijloc cu ambele mâini în timp ce eu tușeam și mă înecam. Mi-am încolăcit brațele de gâtul lui, prinzându-l atât de strâns, încât rana din coastă m-a fript.

Mi-a dat drumul, mi-a pipăit fața, întorcându-mi capul dintr-o parte în alta. M-a atins de-a lungul brațelor, mi-a verificat pielea. S-a uitat la mine de jur-împrejur, până mi-a găsit spintecătura de sub coaste. Am șuiert când a desfăcut pielea, să vadă cât de adâncă era tăietura.

— Mă simt bine, am suflat, trăgându-l înapoi spre mine.

Și-a apăsat palma cu putere pe ea și sângele mi s-a revărsat printre degetele lui.

— Da, bine, a repetat cuvintele, mai mult pentru el.

Mi-am apăsat obrazul de al lui, încercând să-mi recapăt răsuflarea, iar el m-a ridicat cu celălalt braț. Am pornit prin apă spre plajă. Mýra își croia drum spre noi din lateral, cu o tăietură sângerându-i pe frunte. În spatele ei, Iri stătea în picioare pe stânci, când s-a auzit fluieratul final. Cel care însemna că se sfârșise.

Am privit satul.

Satul meu.

Era distrus. Trupuri lipsite de viață erau presărate pe poteci și pluteau în mare în jurul nostru.

Dar Hylli era încă în picioare, plin cu luptătorii aska și cu războinicii riki rămași în viață.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

I-AM LUAT RUNEI PĂRUL NEGRU ȘI STRĂLUCITOR ÎN MĂINI și i l-am pieptănat cu degetele. Ședea privind în focul din casa lui Inge și, când câte o lacrimă îi curgea încet pe obraz, o ștergea cu marginea fustei.

Erau doar cinci săptămâni de când mama ei murise în bătălia de la Hylli. Știam ce însemna să pierzi o mamă. Și mai știam și ce însemna să găsești din nou una. Am privit în sus, spre locul în care Inge ședea vizavi de noi, împletind o coroană de flori de primăvară pentru Runa.

Călătoria înapoi de la Hylli fusese una lungă. Când bătălia se terminase, ne întorseserăm înapoi la tabăra herja, unde așteptau războinicii aska și riki luați în captivitate de năvălitori. Îi duseserăm pe războinicii riki răniți înapoi sus pe munte, iar aceia care nu putuseră fi deplasați rămăseseră în Hylli, sub îngrijirea singurilor doi tămăduitori aska vii încă. Dar dezghețul venise cu o săptămână mai devreme și, de îndată ce zăpada începuse să se topească, Runa spusese că nu dorea să mai aștepte să facă nunta.

I-am legat cosițele complicate în vârful capului și Inge i-a potrivit coronița peste ele, florile galbene și albe plutind deasupra

ei ca niște fluturi. Purta rochia în care se măritase mama ei, din lână albastră-deschis mărginită cu auriu. Arăta ca o zeiță așa cum stătea în poiană, în fața muntelui acoperit cu zăpadă.

Durerea întipărită adânc în privirea ei era pe măsura dragostei care sălășluia și ea acolo. Runa se uita la Iri în timp ce stăteau amândoi în fața lui *tala* și recitau cuvintele sacre, iar războinicii riki îi priveau. Fiske stătea lângă mine, zâmbind, și, când m-a văzut că-l privesc, m-a atins cu șoldul, făcându-mi fusta lungă să se legene în jurul gleznelor. Rochia neagră pe care o purtasem la Adalgildi îmi acoperea aproape toate rănilile și cicatricile, dar nu le ștergea.

Am urmat procesiunea înapoi la lăcașul pentru sacrificii și ne-am ospătat, dar de data aceasta tata și cu mine am stat cu familia lui Inge. Mâna lui Iri a găsit-o pe a mea pe sub masă și el s-a aplecat să mă sărute blând în spatele urechii.

Mi-am amintit de felul în care arăta, zăcând cu ochii larg deschiși spre cer, în ziua în care îl părăsisem în crevasă, în Aurvanger. Mi-am amintit de băiatul rănit care sângera în zăpadă alături de fratele meu. M-am întrebat dacă zeii avuseseră un plan atunci. Mă gândisem la asta aproape tot timpul de când îmi venise ideea, stând în mare după bătălia din Hylli. Că, dacă Iri și Fiske nu s-ar fi găsit unul pe celălalt pe câmpul de luptă de acum cinci ani, fratele meu n-ar fi fost niciodată părăsit. N-ar fi fost niciodată găsit sau iubit de riki. Nu s-ar fi alăturat niciodată lor și eu nu l-aș fi văzut în noaptea aceea. N-aș fi fost prinsă și n-aș fi fost acolo când veniseră herja. Aska nu s-ar fi alăturat niciodată dușmanilor lor. Am fi fost cu toții morți sau am fi supraviețuit la marginea a ceea ce fuseseră cândva viețile noastre.

Și asta nu din cauza mea. N-aveam nimic special. Dar Iri, da, avea.

Mi s-a pus un nod în gât când am văzut cum îl ținea în brațe pe frățiorul Runei în sanctuar. Frații și surorile ei erau de acum responsabilitatea lui Iri și a Runei. Și, la fel cum Inge devenise o mamă pentru Iri, fratele meu avea să devină un tată pentru ei. Era prea mult pentru inima mea. Încă încercam să mă obișnuiesc cu sentimentul care înlocuise ura mea pură pentru cei din clanul riki.

Iar acum inima mea le aparținea. În atât de multe feluri!

Apa din fiord devenise de un albastru strălucitor, ca și cum ar fi știut că ne întorceam acasă. Dar imaginea mării care scânteiasse, roșie, în timpul bătăliei îmi era încă întipărită în minte.

Eu și Inge țineam marginile unei uși, în timp ce Fiske o așeza în balamale.

Când îi spusese că Fiske avea să vină cu mine în Hylli, Inge râsese și zisese că știuse asta cu mult înaintea noastră. Dar zâmbetul de pe chipul ei fusese unul nespus de îndurerat și de singuratic. Abia după niște luni bune fusese de acord să vină împreună cu Halvard să locuiască în fiord, împreună cu noi. Aska din celelalte sate se duseseră acasă, lăsând Hylli gol și fără tămăduitor. Înainte de sosirea următoarei ierni peste muntele Thorei, în locul singurului riki din Hylli erau de acum trei.

Inge urmărise cum casa ei devenea tot mai mică în spatele nostru, în timp ce ne îndepărtam de sat pe potecuță. Călătoriserăm în josul muntelui, iar eu simțisem că între Iri și mine nu era chiar totul rezolvat încă. Poate că avea să ne ia tot restul vieților noastre ca să înțelegem ce se întâmplase. Dar poate că acum aveam timp.

Ne-am construit casa în marginea îndepărtată, dinspre sud, a satului, deasupra apei, pe un teren unde fusese cândva o altă

casă. Conturul negru încă marca pământul acolo unde arsese. Mi-i aminteam. Un bătrân numit Evander și fiul lui. Dar erau morți de acum, iar sufletele lor erau în Sólbjörg, împreună cu soția lui Evander, care murise cu ani buni în urmă.

Mýra mi-a luat locul acasă cu tata. Într-un fel, acela fusese dintotdeauna locul ei. Tata stătea deoparte, privindu-ne cum lucram. Rana din picior pe care o căpătase în bătălie i se vindeca încet, dar rămăsese cu un mers șontăcăit, sprijinit în cârjă, pe care probabil că avea să-l păstreze toată viața. Nu mă speria așa cum ar fi făcut-o înainte de iarnă, pentru că nu se apropia niciun sezon de luptă. Nu avea să se mai apropie vreodată.

Aproape toți năvălitorii herja care coborâseră în vale fuseseră uciși. Pe ceilalți îi vânaserăm și-i ucisaserăm. Le atârnaserăm oasele de copacii de pe stânci, dar încă îi mai visam prin pădure. Îi visam în mare. Dacă mai rămăseseră, zeul ăla pe care îl slujeau îi trăsese înapoi în beznă, în umbre.

M-am așezat pe faleză în seara aceea, la apus, legănându-mi picioarele goale în vântul care ridica mirosul de sare și pește din apă. Imaginea leșurilor care plutiseră acolo mi-a fulgerat prin minte, dar am alungat-o. Am închis ochii, amintindu-mi vechiul Hylli. Un sătuc aska adăpostit în fiord, care era casa oamenilor lui Sigr, de unde plecau la luptă în fiecare sezon.

Și aceasta fusese calea noastră. Lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit. Ca două ceruri ale nopții pe un lac înghețat. Unul deasupra, privind în jos, iar altul privind în sus din adâncuri. Mi-am întors mâna, uitându-mă la cicatricea care-mi străbătea centrul palmei. Fusese promisiunea pe care mi-o făcuse *tala*, o promisiune pe care și-o respectase cu sfințenie.

Ușa s-a deschis și am simțit pe spinare căldura lui Fiske când s-a așezat în spatele meu, înconjurându-mi picioarele cu ale lui și punându-și brațele în jurul mijlocului meu. M-a tras

spre el în lumina care se micșora și și-a ascuns fața în gâtul meu, adulmecându-mă.

Ne-am uitat la Halvard cum alerga pe plaja de dedesubt, strigând și aruncând pietre împreună cu ceilalți copii.

Copii aska.

— O să fie altfel, a spus Fiske. Pentru el o să fie altfel.

Halvard nu avea să crească antrenându-se pentru a putea lua parte la sezoanele de luptă. Nu avea să crească urându-i pe aska. Printre care doar trăia de acum! Avea să fie puternic din alte motive decât ale noastre.

O puteam vedea încă pe mica Eelyn stând pe plajă, în vânt, cu sabia într-o mână și securea în cealaltă. N-o pierdusem. N-o îngropasem. O lăsasem doar să se schimbe într-o făptură nouă. Îl invidiasem toată viața pe Iri pentru inima lui deschisă, iar acum și a mea fusese deschisă.

Eram aceeași.

Curajoasă. Puternică. Aprigă. Sigură.

Dar, totuși, diferită.

Mi-am închis din nou ochii, lăsându-mi capul să se sprijine pe umărul lui Fiske și împletindu-mi degetele cu ale lui. Unindu-ne într-un loc unde oamenii care fuseserăm și oamenii care eram se potriveau.

Un loc unde eram împreună.

MULȚUMIRI

MULȚUMIRILE NU VOR FI NICIODATĂ DE AJUNS. PENTRU că sunt cuvinte firave, nepotrivite pentru a arăta ce-i în inima mea.

Pentru Joel, stâncă mea statornică, Steaua mea Polară și clarvăzătorul sinelui meu celui mai adevărat. Niciodată nu mi-ai înăbușit flăcările cu apă. Mulțumesc pentru că ai refuzat să mă lași să renunț și pentru că n-ai permis visurilor mele să bată în retragere. Mulțumesc pentru că mi-ai spus, din nou și din nou, că sunt îndeajuns de bună. Dacă oricine altcineva e răspunzător pentru ce se află în aceste pagini, tu ești acela. Te iubesc!

Pentru copiii mei, flăcări mici ale imaginației mele care ard sub privegherea mea și mă inspiră în fiecare zi.

Pentru familia mea, făcută din fier și din stâncă. Îi mulțumesc tatălui meu, care mi-a dat tenacitatea și încăpățânarea de a lupta pentru ceea ce mi-am dorit cu fiecare picătură de sânge din vene. Mi-aș dori atât de mult să-ți pot vedea chipul în timp ce ții în mâini cartea mea! Dar știu că mă veghezi. Mamei mele, care m-a învățat ce sunt forța și consecvența. Surorii mele, care are toată bunătatea și blândețea ce-mi lipsesc.

Fraților mei, două dintre personajele descrise cel mai bine vreodată, și lui Rhiannon, care ne-a ales.

Pentru Barbara Poelle, care m-a smuls din îndoielile mele înfrigurate și a spintecat nenumărați dragoni pentru mine. Toate cuvintele pălesc când mă gândesc la ce ai făcut pentru mine. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Din tot sufletul meu, îți mulțumesc!

Pentru Eileen Rothschild, redactorul meu, care a luptat pentru cartea asta ca un războinic. Mulțumesc pentru că răsuflă foc! Tu și toți cei de la Wednesday Books mi-ați făcut visul să se întrupeze. Ați deschis o fereastră pentru ca lumea să-mi poată vedea inima.

Pentru Meghan Dickerson, Kristin Watson și Lizzie Provost, care întotdeauna m-au acceptat așa cum sunt. M-ați învățat ce înseamnă să fiu cinstită față de mine însămi și m-ați lăsat să cresc. Întotdeauna am vrut să fiu ca voi când o să fiu mare. Încă vreau asta.

Pentru Amy Sandvos, Angela Porras și Andrea Torres, refugiul la care alerg iar și iar. Vă mulțumesc pentru că mă iubiți atât de mult!

Pentru Stephanie VanTassel, prima prietenă care m-a privit vreodată în ochi și mi-a spus, fără să clipească o dată, că povestirile mele au să fie publicate cândva. Lui Stephanie Brubaker și lui Lyndsay Wilkin, geamandurile și refugiile mele pe marea turbulentă și violentă a creației. Și lui Chandy Chand, care a acceptat o invitație la masă de la o fată care nu știa nimic despre domeniul ăsta. Lui Natalie Faria, mulțumiri pentru că a citit prima versiune a acestei aventuri și a lăsat ca personajele ei să-i cucerească inima.

Pentru comunitatea de autori, care și-a deschis brațele în fața unei străine, și mai ales pentru Renée Ahdieh! Fără îndrumarea și sfatul tău m-aș fi aruncat de pe multe stânci.

Pentru gașca mea locală de autori, care m-a primit ca pe un egal când eram mai nesigură, mai vulnerabilă: Stephanie Garber, Shannon Dittmore, Rose Cooper, Kim Culbertson, Jenny Lundquist și Joanna Rowland. În special Jessicai Taylor, care m-a salvat în mai multe moduri decât știu să număr. Ți mulțumesc pentru generozitatea cu care mi-ai oferit timpul și energia ta și, mai ales, pentru că mi-a spus să-i scriu Barbarei!

Pentru Stephanie și Tiffany Nordberg, care au avut atâta grijă de micuții mei în timp ce eu construiam o lume și personaje pe care să le aștern în aceste pagini!

Pentru profesorii care au văzut ce era înăuntrul meu înainte de mine. Celor cărora nu le-a fost teamă de marginile mele necizelate și au săpat până ce au ajuns la inima mea. Voi, toți, mi-ați schimbat viața! Ați ținut o torță în fața mea, pe o potecă întunecată, să o pot urma. Doamnei Zweig, învățătoarea mea din clasa a III-a și prima persoană care mi-a spus că sunt o scriitoare. Lui Abbie Jacobson, care m-a învățat că nu există reguli în spunerea poveștilor. Lui Jay Garrett, care m-a tratat ca pe o intelectuală și m-a scos din minți.

Nenumăraților prieteni și membri ai familiei care m-au susținut, le sunt veșnic recunoscătoare.

Și lui Kristin Dwyer: iată și paragraful tău. Ai crezut în visul acela care strălucea și licărea și pe care mi-l atârnasem pe cer. Cu o mișcare din cap și un suspin, mi-ai acordat douăzeci și patru de ore pentru Eelyn și Fiske, iar în aceste douăzeci și patru de ore s-au stârnit scânteile care le-au aprins focurile salvatice. Abia aștept paragraful pentru mine din cartea ta. Sper să includă o scuză pentru că m-ai lăsat în urmă în lumea lui Harry Potter!